

СТРИЛОГИЯ НА ТАЙНИТЕ НА ХАВАНА

Даша Чавиано

ЗАТВОРЕНА КОТКА

ДАИНА ЧАВИАНО

ЗАТВОРЕНА КОТКА

Превод: Катя Бобева

chitanka.info

Затворена котка е един изключително мистичен роман, който на моменти е и автобиографичен. Действието се развива в съвременна Хавана, Атлантида и Стоунхендж. Тази книга, чийто сюжет обхваща периода между 1985–1987 г., е първата от трилогията „Тайните на Хавана“.

Мелиса е млада жена, която мечтае да е писател. Един ден тя измисля персонаж без лице, сянка, която постепенно я обсебва. Тя я следва навсякъде — и насиън и наяве до момента, в който Мелиса усеща, че реалният ѝ живот ще изчезне напълно. Кой е той? Защо иска да говори с нея? Какво иска да ѝ разкрие? Едно привидение, скрито в далечното минало, може да се окаже звеното, свързващо младата жена с това призрачно тайство. Отговорите на тези въпроси тласкат Мелиса в безкраен лабиринт от легенди за мистични империи и магически сили.

Даина Чавиано е родена в Хавана, Куба, където завършва бакалавърска степен по английска филология. Още като студентка печели множество литературни награди и бързо се утвърждава като едно от най-ярките имена в съвременната латиноамериканска литература. Критиците определят стила ѝ като „неповторимо смесване на фантастика със социален реализъм, мистика и деликатна доза еротизъм“, а също така и като „блестящ опит да премахне границите между жанровете“.

През 1991 година се премества в Маями, Флорида, където живее и в момента. За книгата „Островът на вечната любов“ (Сиела, 2012) — печели първа награда в конкурса Florida Book Awards през 2004 година.

На нейната сянка, където и да се намира.

*Няма как да разберем изцяло котешкия ум,
ако не станем котки.*

Ст. Джордж Майварт

**ПЪРВА ЧАСТ
ДОМ НА СЕНКИ**

1

Ако е вярно, че спалнята е огледало на собственика си, тази жена трябва да е създание от потекло и лудост, паднал ангел, гибелен парфюм.

Сянката се плъзна из празната стая, мина покрай леглото с неоправени сини чаршафи и се приближи до масата, на която се издигаха планини от хаотично натрупани листове.

Пише, каза си. В тази констатация нямаше въпрос, нито изненада, само нотка на явна убеденост. Можеше да се очаква.

В стаята нямаше много пространство. Останалата част от помещението беше заета от свещи, които изльчваха аромат, книги, керамични фигурки от предколумбовско време, еротични гравюри, минерали във формата на яйце... Потършува из дрехите в гардероба: копринени шалове, дълги рокли, блузи от въздушна материя. Отвори дясното чекмедже и видя бижутата: пръстени, гривни, безброй колиета и обеци с рядък дизайн.

Бунтарка в истинския смисъл на думата, заключи тя и в този извод пролича известна радост. Истинска социално неадаптирана жена.

Огледа се наоколо. Обстановката можеше да се обобщи в две думи: екстравагантност и очарование.

Нищо не се променя, прошепна.

Отпусна се върху леглото, зарови глава във възглавницата и се обърна леко, за да вдиша парфюма ѝ. По някаква причина в паметта ѝ изникна споменът за една друга жена.

Винаги е обичала ароматите на дърво и мускус, помисли си.

Стори ѝ се, че я чува отново. Видя гърдите ѝ под прозрачния плат и си спомни топлия вятър, когато двете се разхождаха край бреговете на реката... Изпитваше носталгия, но в същото време предпочиташе това скитане на предела, където беше намерила онези, с които се бе простила. Там бяха родителите ѝ, неколцина приятели, предишни възлюбени, също така Той; нямаше я само Няя. Въпреки че се срещаха в много случаи, понякога някой от тримата си тръгваше,

създавайки у другите внезапно усещане за празнота. И все пак връзката им продължаваше от векове. Заедно образуваха нерушимо триединство.

В това състояние, което се повтаряше от живот в живот, сянката поддържаше любовта си към най-скъпите си същества. И от време на време ореолът на някой специален човек, изглежда, я привличаше. Както сега.

Хенри трябва да види това, помисли си, докато изтръгваше звуци от една стъклена дрънкалка.

Все още го наричаше с последното от имената му, докато не го срещне в някой следващ живот, в който би имал друго име; но това беше нормално.

Едната ѝ ръка се удари в нещо: тетрадка... Не, бяха четири, разпилени из гънките на покривалото. Взе първата, изписана с енергичен, но леко колеблив почерк — най-вече на места, където думите излизаха извън линиите. Личеше, че смелият замах на ръката не беше вроден, а резултат от усилие да се наложи.

Сянката се наведе над страниците на първия свитък. По-скоро приличаше на тетрадка с бележки, сборник с весели случки, колекция от сънища, отколкото на дневник. Отвори го от края и прочете последните редове.

2

ОТ ДНЕВНИКА НА МЕЛИСА

Днес се събудих като вещица. Разбрах го още щом отворих очи и видях диска на пълната луна. Всеки път, когато се събудя, окъпана от този блясък на старо сребро, знам, че нещо ще се случи. Жумях, докато привикна със светлината. След това започнах да разглеждам предметите в спалнята си. Еднорогът от слонова кост препускаше в лек тръс из хартиените ливади, а двойката от плаката се гърчеше в любовен екстаз. В безсънните ми утрини гледам да не се усетят, че ги наблюдавам. Би било като да откриеш тайните на свита феи, които честват разгулните си празници в гората. Може да е опасно.

Занимавах се с това половин час, докато не си спомних онova, което исках да забравя: Едгар и неговите извити вежди, Едгар и загорелите му от слънцето рамене, Едгар и светлите му коси, Едгар и очите му с цвят на тъмна меласа... Обзе ме гняв. Ако можех, бих си изтръгнала гениталиите. Понякога ми се иска да бъда безполово и неопределено същество, но хормоните ми не позволяват да забравя, че съм жена.

Тирсо ме увери, че е загуба на време, защото Едгар не си пада по жени, а точно този разбойник разбира от тези неща. Господи! Защо винаги се влюбвам в недостъпни мъже? Но това е моята специалност: сладострастна и нещастна. Такава съм. В живота си и във всичко.

Примерно сега се сещам, че дори не съм започнала заданието. Можеше да го свърша снощи, но бях уморена и нищо нямаше се получи. Жалко, защото луната беше много красива. След малко ще пробвам, въпреки че не вярвам да постигна нещо толкова рано сутринта... Денем съм пълна скръб, кръгла нула на ента степен. Мисля, че в предишен живот съм била вампир. Обичам слънцето само за да прекарвам часове в блуждаещи мисли. Ако ще използвам ума си за нещо, предпочитам спокойствието на нощта.

А! Трябваше да се сетя, започва менструацията ми. Лунна кръв — така са я наричали едно време. И е истина. Няма начин цикълът ми

да се освободи от fazите на луната. Опитвала съм да го променя много пъти с хапчета, но всеки път, когато спра да ги пия, тялото ми отново се синхронизира с природата. Разбира се, не открито. Яйчиците ми са много лукави. Забелязала съм, че лека-полека изместват датата на цикъла и всеки месец закъсняват с четири или пет дни, докато пълнолунието ги застигне.

Веднъж — преди да се ожени за Селесте, Алваро ми каза, че женската природа го изумява. „Вие сте загадка — ме увери с изражение на недоспал поет. — Не разбирам защо ставате толкова особени всеки път, когато имате този проблем.“ Аз го открих, когато придружих Ана да направи първия си — тя се закле, че ще бъде последен — аборт в живота й... само защото тепърва започваше да следва, беше неомъжена и родителите й щяха да получат инфаркт, ако разберяха... Когато излезе от болницата, предупредена, че кръвотечението е менструацията след всеки аборт, тя се промени внезапно и необратимо. Не знам дали и на други жени се е случило същото, но изведнъж приятелката ми намрази годеника си до такава степен, че не пожела да го види повече. Тогава разбрах какво измъчва жените по време на менструация: това са децата, които губим всеки месец; това е мъката по живота, който се процежда между бедрата ни, мъртъв, преди да се роди.

Не знам защо отново мисля за това. Подозирам, че имам гени на мазохист. Но просто нищо не се получи, както си представях. Откакто започнах да раста, всичко се промени. И с годините стана по-зле. Мисля, че затова реших да уча със Сибила.

Обичам да си представям, че вселената има други цветове, че в космоса действат по-свободни и по-поетични закони. Няма нищо повълнуващо от това да гледаш как се оформят тези неясни образи по повърхността на някое огледало или в някоя чаша. Знам, че не са във водата или в стъклото, а вътре в мен. Умът ми има криле и се учи да лети.

Това магическо търсене е най-голямата ми тайна. Само Тирсо, Селесте и Алваро знаят за нея: моите три парки, моите три сродни души... За мен е утеша да я споделям с тях, въпреки че и тримата не я одобряват.

3

Мелиса се върна в стаята си. Баба й беше отишла на гости у съседка и тя реши, че моментът е подходящ. Излезе от банята, освежена след къпането, премести дневника, захвърлен в бъркотията от чаршафи, и се хвърли на леглото с неприятната леност, която винаги я настройваше против слънчевите утрини.

„Няма да се получи“, каза си тя.

Точно тогава дочу шумоленето. Огледа се наоколо. Звукът беше дошъл някъде от стаята, въпреки че не можеше да определи точно откъде. Стори й се, че долавя с крайчето на окото си пробягването на някаква сянка.

„Дали не се е промъкнала още някоя мишка?“, предположи, усещайки неприятен вкус в устата.

За миг остана нащрек. Ако имаше котешки уши, щеше да ги наостри като радари, но ловджийският й инстинкт продължи само няколко секунди. Градският шум я върна в обичайната й сънливост и рутината угаси шестото й чувство.

Приближи се до гардероба и започна да рови из чекмеджетата. Под една купчина шалове намери каквото търсеше. Парченцето аметист избледня под слънчевата светлина. На една от страните му телуричните сили бяха издълбали нещо като утроба, пълна с лъскави кристали — като пиритен прах. Месец преди това по съвет на учителката си беше занесла камъка до морето. За кратко позволи на пяната да оближе ръбовете му, след което го пови в парче плат и го остави на прозореца, за да бъде пречистен от слънцето и луната.

Заниманията по магия бяха прекъснали за три седмици. Учителката — която питомниците й наричаха Сибила — водеше съвсем различен обществен живот: преподаваше диалектически материализъм в Хаванския университет. Понякога й се налагаше да отсъства непредвидено, за да бъде на семинари, наложени от ректората.

— Трябва да се прехранвам някак — се оправда тя, когато Мелиса я попита как може да е преподавателка по марксизъм денем и

учителка по окултни науки нощем.

— Това са несъвместими доктрини! — настоя момичето. — Човек може да бъде материалист или магьосник, но не и двете неща едновременно.

— Преподаването на марксизъм е част от кармата ми; нещо, което не мога да избегна. Но истинската ми същност е тук — увери я учителката, галейки покритата с воал кристална топка.

Мелиса подозираше, че жената не би могла да оцелее без познанията, наследени от баба й — ирландка, дошла в Куба преди половин век, която й е предала основата на Уика^[1]...

Аметистът се изпълзна от ръцете ѝ и се удари в крака ѝ. На езика ѝ беше да изрече проклятие, но си спомни предупреждението на Сибила: Никакви отрицателни мисли. Едно-единично чувство за отмъщение или омраза, изпитано по време на ритуала, и всичко ще се обърне срещу теб... Защото това беше Уика: естествена магия, свързана с култа към земята, но също така използване на психичната енергия и проекцията ѝ в заобикалящата среда.

„Трябваше да го направя снощи — укори се тя отново. — Нищо няма да стане.“

Беше длъжна да опита обаче. Сибила щеше да пита и трябваше да ѝ каже нещо... и то нещо истинско, защото тя винаги познаваше, когато я лъжат.

Приближи се до един шкаф, където пазеше още книги, и отмести няколко тома. Внимателно извади две чаши, една кама, няколко свещи, чинийка и нещо като миниатюрен котел. Изтича до кухнята, за да вземе солница и бутилка сухо вино. Като се върна в стаята си, остави нещата в един ъгъл. Сложи сол в линийката, вода в една чаша и вино в другата.

Затвори бутилката и за миг изпита угрizение на съвестта. „Ако баба разбере за какво ползвам виното ѝ за готвене, ще ме убие“, каза си тя. И наистина възрастната жена го къташе като вълшебен еликсир, защото с това вино овкусяваше парченцето пилешко, което ѝ се полагаше всеки месец. Мелиса си обеща, че ще ѝ го върне с лихвите, дори да се наложи да го купи безбожно скъпо на черния пазар.

Постави предметите, които щяха да ѝ помогнат за упражнението по визуализация, във вътрешността на кръга, оформлен от свещите.

След това го обиколи с камъка в ръка, призовавайки помощта на духовете на стихиите.

Никога не беше опитвала нещо подобно. Знаеше, че не е препоръчително да се извърши без подходящ контрол, и нямаше представа какво щеше да се случи. Самата Сибила я беше предупредила, че в кръг, очертан без необходимия опит или знание, може се очаква всичко, но тя нямаше търпение. Изнамери една книга за келтска магия с няколко липсващи страници, разучава я цяла седмица и запълни пропуските с въображението си.

Затвори очи и се опита да потопи мислите си в камъка. През зрителното й поле пробягаха разноцветни отблъсъци, но тя не реагира. Ограничих се да ги наблюдава, докато отново се спусна мрак и остана сама — дишаше, дишаше, дишаше... Чу кънтящ звук. Реши, че позволява на външни стимули да я разсейват, и се опита да се вглъби в дълбочината на минерала. Световртежът й се усили. Чу глас, няколко гласа, океан от шепот, който настояваше за вниманието й. Помисли си, че ще припадне. Отвори очите си, които стискаше до този момент, и видя мъглата.

Гъста мъгла покриваща всичко. Босите й крака не стъпваха върху каменните плохи на дома й, а върху кал и треви. Опита се да познае мястото, но не успя. Някой вървеше редом с нея, крачеше напред по калния път; човек, който я водеше към мястото на важна среща.

„Въобразявам си. Сигурно е заради слънцето, което грее в очите ми.“

Но не грее слънце. Там започваше да ръми. Опита се да види лицето на човека, който вървеше до нея, и — като в някой кошмар — не успя да помръдне главата си. Наблизо крачеше още някой — с кожен плащ, измокрен от дъжд и потъмнял от студа. Дали беше мъж или жена? Направи опит да види чертите му и фигурата изчезна.

Пред Мелиса отново бяха познатите мебели, рафтът с книгите и колекцията й от бухали и малки сови. Беше излязла от транса... поне отчасти. В полуздрача на стаята се движеше сянка. Видя я да се носи над леглото й, да се насочва към една лавица, отрупана със свещи, после да се пълзга по назъбената планина от листа върху бюрото й.

Аметистът се изтърколи от ръката й до ръба на кръга и сянката изведнъж се стопи. Няколко секунди наблюдава с учудване спалнята, сякаш искаше да подреди мислите си и да се увери, че е сама.

„Снощи сънувах нещо — си спомни тя. — В съня също имаше сянка и беше на човек, когото познавам.“

Прибра камъка и остана неподвижна, уверена, че с малко усилие може да разбере къде се намира мъгливата земя от видението ѝ. Половин час по-късно все още не знаеше това, но беше убедена, че я е виждала и преди.

[1] Уика е съвременно неопаганистично (новоезическо) религиозно движение. Днес паганистката религия има духовни корени в най-древното изразяване на почит към природата. Уика разглежда Божеството като Богиня и Бог и в този смисъл е политеистична. Освен това тя приема практиката на магията и прераждането като процес. — Б.пр. ↑

Като излезе от вкъщи, чу, че я викат. Беше Кариад, председателката на Комитета за бдителност.

— Да не забравиш, че събранието е днес — провикна се отдалече.

— Не знам дали ще мога да дойда.

Жената се приближи.

— Миналия път не дойде — я предупреди тя.

— Ами зависи от лекциите ми.

— Ти не завърши ли преди шест месеца?

— Сега карам следдипломна квалификация — изльга тя, проклинайки наум онази клюкарка.

Кариад вдигна рамене.

— Хубаво, както решиш. Като ми поискат нов доклад, ще трябва да кажа, че си някак незаинтересована. Не искам да ти създавам проблеми, но знаеш какви клюкари са хората. После някой ще тръгне да протестира и аз ще съм виновна.

На Мелиса ѝ се стори, че започва да се задушава. Ако не се отдалечи веднага от тази змия, щеше да каже на висок глас неща, които не биваше.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна рязко, обърна се и тръгна бързо, като не позволи на жената да се доизкаже.

Обедната жега вдигаше изпарения от кофите за боклук, изложени под открито небе. Зловонието заливаше улиците, защото според официалната преса нямаше достатъчно гориво за боклукчийските камиони.

„Народът живее в свинщина, докато те през цялото време са в колите си с климатици“, си помисли Мелиса.

С горчивина си спомни, че родителите ѝ принадлежат към тази каста на привилегирани, и се опита да мисли за нещо друго. Не искаше да се депресира толкова рано.

„Трябва да се освободя от отрицателни мисли — посъветва се тя.
— Може да е лошо за кармата ми.“

С тъга призна, че, така или иначе, кармата ѝ вече беше доста лоша. Непрекъснато лъжеше. Мислеше едно, но трябваше да каже друго. Опита да се ободри, като си припомни какво планира да напише.

Много преди да стигне до автобусната спирка, видя съbralото се множество. Повече от четирийсет души се бълскаха под малката козирка на спирката, търсейки спасение от палещото обедно слънце. Една минута изучава хоризонта, на който не се виждаха никакви превозни средства.

— Отдавна ли не е минавал? — обърна се към една жена.

— От час и двайсет минути.

Предпочете да върви пеша. Въпреки че трябваше да измине двайсетина пресечки, това щеше да ѝ помогне да мисли за други неща. Предишните дни беше валяло и сега погледът ѝ се натъкваше на зеленина, изпъстрена с други цветове. Забави крачка, за да вдиша аромата на розовите храсти. Въпреки че още не бяха разцъфнали, листенцата им бяха опърлени от слънцето. Леко сладникавият аромат ѝ напомни за детството: онзи далечен и загубен свят, където с часове следващие някоя колона мравки до мравуняка, който почти винаги се намираше в цепнатината на някоя стена с неприятната миризма на мъх.

„Ако трябва да обрисувам детството си, бих го описала с една миризма — помисли си тя. — Детството ми винаги ухаеше на дъжд.“

Вярно. Когато се измокреще под пороя или видеше как се скучват бързите черни облаци, в ума ѝ винаги изплуваха спомени от детството. Отгоре на всичко притежаваше почти вълшебен инстинкт за общуване с мократа природа. Смътно си спомни, че е зодия Риби... Жалко, защото тя не вярваше в тези неща и се сещаше за астрологията само за да даде поетично обяснение, ако разсъдъкът ѝ не намираше друга доводи. Приятелите ѝ се учудваха, когато в слънчев ден тя се спираше на средата на изречението или по средата на пътя, извиваше врат нагоре, разширяваше ноздри и с маниер на средновековна кошута произнасяше злокобното прорицание: „Ще вали“. В началото ѝ се смееха в лицето. По-късно се научиха да уважават предсказанията ѝ и бързаха да стигнат където са тръгнали, преди да е завалял порой, който никой метеоролог не беше предвидил.

За момента Мелиса беше сигурна в едно: този ден нямаше да вали. Топлината беше тъй смазваща, че реши да поседне за малко. По това време на деня паркът беше пуст. Единственото огнено дърво^[1], което като по чудо все още бе живо, беше разпиляло порой цветове в основата си. Оранжево-червеният килим покриваше тревата до мраморната пейка, където тя се беше подслонила. Спомни си лунната баня, която я събуди сутринта, и неволно потръпна, когато си спомни тази сияйна сперма, вещаща необикновени събития. Може би затова отново беше започнала да пише в дневника си, към който винаги се връщаше с упоритостта на психопат, отаден на манията си.

Отвори чантата си, за да извади бележник и писалка. Знаеше, че тази нейна страсть да запълва страници е безполезна; пълна загуба на време и хартия. В половината от случаите блуждаещите й мисли се докосваха до метафизиката, друг път бяха дълги лични монологи. В тези писания — много по-различни от разказите й — имаше две личности, които изникваха неочеквано и нямаха връзка помежду си: едната беше самата Мелиса; другата... една сянка. Беше толкова обсебена от нея, че я виждаше дори в сънищата си. При пълнолуние положението се влошаваше.

Въпреки упоритостта, с която водеше дневника си, подозираше, че никога няма да стане писателка. Липсваше й необходимата издръжливост да мисли с часове върху конкретен сюжет; да скицира някакъв герой и да добавя облекло, жестове, характерни черти; да се спре, за да си представи тембъра на гласа му или начина, по който би реагирал, ако някой реши да се пошегува с него. Единственото, което беше успяла да публикува, бяха няколко стихотворения и три разказа в различни списания, и чувстваше огромно неудовлетворение, защото искаше да пише сериозно... Не, това не беше подходящият израз. Искаше да пише с размах. Би се радвала да завърши цял сборник разкази или роман, или трилогия; би искала да е като онези мъже и жени, способни да изливат анекдоти и персонажи върху листа със същата лекота, с която фокусник вади гъльби от ръкавите си. Но беше твърде уплашена от заобикалящия я свят. Предусещаше, че нещо ще се случи, а в родината й, когато се случваше нещо, по принцип то не беше хубаво.

Въпреки това беше очарована от онази сянка, която се разхождаше из текстовете и в сънищата й с грацията на непредвидимо

същество. Беше свободно създание, необвързано със света, което нямаше представа какъв огромен интерес буди у нея. Тя беше плод на въображението й, беше като дъщеря, сестра или майка, за която трябва да се грижиш, когато остане. Беше единственият персонаж, когото беше видяла да се развива. Винаги ѝ хрумваха нови неща за него. Или по-скоро за нея; защото сянката имаше женска душа. Няколко пъти беше изпитала известен страх, когато героинята ѝ споменаваше места или събития, които изглеждаха реални, но ѝ бяха чужди; след това заключаваше, че тези безумни фрагменти са плод на автоматичното писане. При всички положения сянката винаги беше там: невинна, объркана, успокояваща като домашен любимец, който мърка между краката ѝ и я кара да забрави напрежението от деня. Обичаше я с болезнено и тягостно чувство, както би обичала някой познат, както би искала да я обичат.

Писалката пареше пръстите ѝ по-силно, отколкото слънцето прегаряше тревата. Под сянката на огненото дърво бризът освежи въздуха. А под ръката на Мелиса хартията започна да се изпъльва с мастило.

[1] Делоникс (горски пламък, огнено дърво) — с индийски произход, през лятото цъфти с оранжево-червени цветове. — Б.пр. ↑

5

Сянката излизаше от летаргията си. Не спеше. За нея не съществуваха състояния като будуване и сън.

„Коя съм?“, се питаше. Нима съм нечий кошмар? Частица от мисъл? Или може би нероден стих, който броди из лабиринтите на нечий ум в очакване на вдъхновяваща искра, за да бъде роден?

Не беше органично създание, природата й бе толкова ефимерна, че никоя биологична цялост не би я разпознала като такава. Съществуването й протичаше в две посоки: активна и летаргична. Диастола и систола^[1], сякаш вселената диша. За нея денят и нощта нямаха стойност.

Как да разбера дали всичко, което чувам, виждам и докосвам, е част от действителността?

Говореше в преносен смисъл. Сянката не виждаше, не чуваше, нито докосваше нещо... поне не в пряк смисъл. Можеше да разпознава миризми, форми, цветове; но начинът, по който ги възприемаше, беше различен.

Може би адът съществува и аз съм в него. Но една и съща мисъл я спохождаше всеки път, когато излизаше от летаргията си. Чувствам се много странно.

Не беше мъка — това бе твърде човешка емоция, — а просто объркване. Сянката се движеше в област на мъглява и спокойна сияйност, подобна на утроба. Носеше се в онова неопределено измерение, близо до една вселена, обитавана от безброй създания в милиони различни светове; но се чувстваше привързана само към един от тези светове. Беше живяла там и някой ден щеше да се върне.

Животът беше болезнен и очарователен, ужасен и привлекателен, тя и жадуваше и се боеше да се върне. Страхуваше се най-много от момента на раждането: тази мъгла, в която всички забравят онова състояние на нирвана; този коридор, по който отново трябва да преминат, в посока към тъмнината, сякаш плавайки по тинестата Лета^[2]. Защото според легендите Реката на забравата тече в обратната посока. Раждането означаваше забрава на предишните

познания. Трябваше да започне отначало. И обратно, при пътуването към онова сияйно място, което бе Смъртта, всичко беше по-ясно... дори спомените.

Ако беше живо създание, би се протегнала като след сън. Сега се ограничи да изследва очертанията на измерението, в което бродеха живите същества. Усети десет хиляди различни психични състояния, но беше привлечена от една същност, която я притегляше неудържимо.

[1] Диастола и систола — систола се нарича съкращението на миокарда на предсърдията или камерите, а отпускането — диастола. — Б.пр. ↑

[2] Лета — в древногръцката митология е една от петте реки в Хадес. Синоним на забравата и смъртта. — Б.пр. ↑

6

от дневника на Мелиса

Първия път, когато жена плени вниманието ми, бе по вина на един мъж. Бях само на петнайсет години, а той — на осемнайсет. Бяхме в едно училище и когато идваше с приятелите си, а те бяха и мои, разговаряхме за всички онези неизразими неща, за които си говорят подрастващите, когато се опитват да се правят на възрастни. С нетърпение очаквах всеки шанс да го видя. Бягах поне по два пъти от всеки час и когато минавах покрай неговата класна стая, надничах зад притворената врата. На излизане отново го търсех.

Най-хубавото се случваше в съботите, на купоните. Понякога ме канеше на танц и после ме водеше в някой тъмен тъгъл, за да ме съблече наполовина. Разменяхме си ласки с отчаяна жажда, въпреки че никога не прекосихме определени граници, защото изпитвах особен страх да му позволя да достигне до други дълбини. Сега разбирам, че никога не ме е вземал много на сериозно. Аз бях само нещо като кутре, което се влачеше по петите му.

Една вечер отидох на обичайния съботен купон. Той беше в един тъгъл на стаята, изолиран от света, и разговаряше с някаква девойка с убийствени крака. Тя притежаваше рядка северна красота. После разбрах, че е швейцарка. Бях като омагьосана. Непознатата сигурно се е почувствала наблюдавана, защото отклони очи от приятеля ми и погледите ни за миг се срещнаха. Не знам дали изражението ми остана толкова ледено като нейното, но нещо проплака от болка вътре в мен. Малко след това двамата си тръгнаха от купона. Една седмица покъсно цялото училище знаеше, че моят приятел е влюбен в чужденката.

Не можех да го приема. Бях сигурна, че онази жена притежава нещо повече от сините си, почти прозрачни очи, за да постигне за толкова кратко онова, което аз не бях постигнала с месеци. Започнах да я преследвам. Тя се превърна в моя фикс идея. Денонощно се измъчвах от странна смесица от страст и ревност.

Аз и Тирсо много пъти си говорихме за това и стигнахме до извода, че съществуват безброй гами в сексуалните предпочитания на всеки човек, нюансиранi от гените и преживяванията. Самият Тирсо е пример за това. Жестовете му са недвусмислено мъжки, но първата му връзка е била с един негов приятел и изживяването, по думите му, го е белязalo за цял живот. Без тази случка животът му може би е щял да се развие в друга посока. А пък аз страдах от фобии още от съвсем малка. Умирах от страх да навърша шест години, защото мислех, че тогава както момичетата, така и момчетата сменят пола си. Никога няма да забравя терзанията си, докато родителите ми приготвяха празненството за рождения ми ден. Бях убедена, че знам какво ще ми се случи, когато духна свещичките.

Ако тогава ме бяха попитали защо толкова се боя от тази вероятност, мисля, че отговорите ми биха били смешни. Да престана да бъда момиче, за мен означаваше никога повече да не си играя с кукли или да нося рокли. Щеше да ми се наложи — какъв кошмар! — да се бия с юмруци с други момчета и да нося къса коса... Идеята да отрежа косите си ме тревожеше повече от всичко друго на света.

След тържеството дълги часове чаках да се извърши метаморфозата. На следващата сутрин, все още невярваща, че промяната не е настъпила, се опипах, за да проверя дали нямам онова неудобно и грозно нещо, което момчетата имат между краката. Нищо. Изтичах до огледалото: лицето ми си беше същото. Дали не бяха ме забравили? Може би онзи, който отговаряше за трансформацията, ме беше пропуснал. Нямах ни най-малка представа коя можеше да е тази личност, но по никаква причина нищо не беше направила.

Въпреки че оттогава мина много време, още не съм успяла да открия причина за този страх. Понякога си мисля, че причината може да е физическа. Ако всяко човешко същество се ражда в резултат на сливането на една женска и една мъжка клетка, всички сме изтъкани от елементи и на двета пола. Може би децата са изразители на генетичен материал, който подсъзнанието може да интерпретира. Възможно е да долавят интуитивно някои явления и понеже не са толкова ограничени от пола си, да получават информацията директно от хромозомите си. Тирсо смята хипотезата ми за налудничава, но на мен ми се струва една чудесна възможност. Ако съм се родила бисексуална — също като останалите създания, зacenati от съюза на мъж и жена, —

предоминиращият пол е успял да изрази страха си, че другата половина може да го измести след настъпване на определена възраст. Това е само предположение и не е по-налудничаво от много други съществуващи теории... Все пак причината за страхът ми може да е друга. Възможно е бисексуалността да се обуславя както от гените, така и от душата. Започнах да разсъждавам върху идеята, след като прочетох „Орландо“ на Вирджиния Улф. Хрумна ми, че може би децата смътно си спомнят определени неприятни обстоятелства от предишното си съществуване, които в настоящия им живот ще се изразят като фобии. Човек, сполетян от трагична и преждевременна смърт, може да преживее травмата отново в следващия си живот, когато достигне възрастта, на която са се случили събитията. Може би онзи страх от детството ми да е знак за това духовно пътуване, в което всяко човешко същество може да е мъж или жена.

Подозирам, че това е загадка, която никога няма да разбуля. Понякога, когато се гримирам, спирам и се вглеждам в образа на странното същество от женски пол, у което има също така и частица мъжественост, скрита в гърдите му, в стените на вагината му и във всеки яйчник, който очаква любовната прегръдка на някой сперматозоид. Убедена съм, че празната гордост на онези, които твърдят, че са единствено жени или мъже, е илюзорна и безплодна. Блажени са онези, които се признават за деца на една андрогинна цялост. „И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде...“ Така Библията загатва за божествения им хермафродитизъм.

Но тази е само едната страна на медала. Презираме другите заради външни обстоятелства, защото отказваме да разбулим докрай собствената си душа. Упорито наричаме себе си разумни същества, въпреки че ирационалното все още е звяр, който се стаява в нас. Това е част от природата ни. Също така е част от онова място, където настоящето се принася в жертва в името на един все по-далечен Рай, който, изглежда, съществува само в нищо недоказващи книги и в разпалените речи на един фанатик, чийто уши чuvат единствено собствения му глас.

Понякога си представям какво щеше да е, ако никога не се бях раждала. Иска ми се да вярвам, че преди и след съществуването човек е само невидим балон, който се носи свободно из незнайни лабиринти;

щастливо и безгрижно същество, подобно на тридневен зародиш, който се търкаля по стените на един топъл организъм.

Задушавам се в тази реалност без бъдеще, в този хаос на безумни идеи; и най-лошото е, че не виждам начин да пробия обсадата. Омагьосали са ни, сигурна съм в това. Страната е жертва на черна магия и никой не е разбрал... или никой не иска да го признае. Но аз няма да се огъна. Поне знам как се излиза от омагьосване: създавайки друго.

Мелиса се спря пред къщата, отделена от света от градина с буйна растителност. Дори със затворени очи виждаше в паметта си всяко петно, отбелязано на стените ѝ. С един поглед обхвана избелялата, почти плесенясала фасада и я заля порив на носталгия. Помисли си, че каквото и да се случи в живота ѝ, никога няма да бъде толкова щастлива, колкото когато се срещаше с Тирсо. Прекоси джунглата от треви и позвъни с личното си тайно позвъняване.

— Ако не си ти, не отварям — изсумтя той и хлопна вратата, след като огледа във всички посоки, за да провери дали не ги наблюдават. — Днес ме няма за никого.

— Дори за Ернесто ли?

— Знаеш, че той е изключение.

— Значи сега станах втора цигулка?

— Недей така — отвърна младежът с онзи метаезик от тонове, който двамата бяха изградили в продължение на дълги години. — Много скоро ще те сложа в черния списък.

Тя се усмихна и легна на дивана, като намести краката си върху куп възглавници.

— Случило ли се е нещо? — Гласът на Тирсо прозвуча глухо и мрачно. — Изглеждаш особено.

— Нищо ново. Транспортът е скапан, от две седмици ям само ориз с яйца, а управляващите тази страна продължават да дрънкат глупости в речите си.

— Накрая ще влезеш в затвора.

— Ами нека! — избухна тя. — До гуша ми дойде от този мачизъм-комунизъм!

— Мили боже! — каза тихо Тирсо и изтича да затвори единствения отворен прозорец в стаята. — Не те познавам, чуващ ли? Не знам коя си, нито защо си дошла. Няма да вляза в затвора заради теб!

— Никой няма да ме затвори — въздъхна Мелиса. — Хората вече не са както преди. Преди десет години щяха да ме линчуват, днес се

правят на глухи. И знаеш ли защо? Защото са на моето мнение; само че никой не смее да го каже.

— Защо не правиш като мен? — попита той, издърпвайки един висящ конец от ризата си. — Измисли си свой свят, настани се там и чакай да отмине всичко.

— Това се опитвам да направя, но не ми позволяват. Точно преди да тръгна за насам, ми казаха за ново събрание.

— И сигурно си отговорила: „Ще видя дали мога да дойда“.

— Какво друго можех да кажа?

— Как не се научи, момиче — укори я, клатейки глава в знак на несъгласие. — Прави като мен. Когато те повикат, се съгласяваш, казваш: да, на всяка цена, разбира се... и после изобщо не се вярваш. Ще привлечеш по-малко внимание, ако не започваш веднага с оправданията.

Тя го загледа изненадана.

— Знаеш ли, че си гений на дисидентството? — каза след няколко секунди.

— Как според теб успявам да оцелея в тази страна? — изсумтя той.

Мелиса обходи с поглед библиотеката, а Тирсо извади от един шкаф две мистериозни пликчета и тръгна към кухнята.

— Имаш ли нещо ново? — попита тя, като се приближи до рафттовете.

— Една стихосбирка на Кавафис и един роман на Жъоне^[1].

— Жъоне не ми харесва. Много е груб.

— Какво каза? — извика той пред хладилника.

— Че Жъоне е много жесток. Предпочитам Кавафис.

Мелиса погледа заглавията още малко, после Тирсо излезе от кухнята с две чаши, пълни с кехлибарена течност.

— Ернесто е прав — каза той, подавайки ѝ едната чаша. — Ти си по-голям педал от мен.

— Защото си падам по Кавафис ли? — отвърна тя, сърбайки с наслада студения чай.

— Заради това и заради други неща.

— Например?

— Едгар например.

— Върви по дяволите!

Тирсо избухна в смях.

— Ернесто не донесе ли нещо ново от Испания? — попита Мелиса, за да отклони въпроса.

— Книгите са много скъпи, миличка. Ако беше купил някоя книга от това пътуване, сега нямаше да пиеш чай. А и двамата имахме нужда от дрехи... Между другото, донесе ти един разкошен шал. Но ти се прави, че не знаеш! Трябваше да е изненада.

— Щеше да е хубаво...

— Почакай! — прекъсна я той и отиде до една масичка, за да донесе няколко тома. — За малко да забравя. За теб са.

Мелиса хвърли поглед на книгите.

— Анаис Нин... Името ми е познато.

— Това е онази луда писателка, дето е ходила с автора на „Тропици“... Как му беше името?

— Хенри Милър?

— Аха. И в резултат започва да пише перверзни и еротични разкази. Всъщност си е била еротоманка.

Мелиса пак погледна кориците нерешително.

— Задръж ги, след като ги прочетеш — настоя той, — или може да ги подариш, или да ги изхвърлиш, или да ги продадеш. Не ми трябват.

— Защо ми ги даваш, като не ти харесват?

— Първо, защото нямам какво друго да ти предложа. И второ, защото ти също си луда и може би ще се радваш да разбереш, че не си единствената.

Мелиса го ощипа злобно и седна да прелиства книгите.

— Какво си намислила? — попита Тирсо, като разтриваше ощипаното.

— Нищо особено.

Той я изгледа сериозно над очилата си.

— Познавам те по-добре от собствената ти майка. Нещо си намислила.

Мелиса бръкна с пръст в чашата и си поигра с леда, но кристалният звън не успя да наруши неловкото мълчание. Най-накрая погледна Тирсо и облиза мокрия си от чай нокът.

— Трябва да говоря с Ернесто.

— Ще дойде всеки момент... — Тирсо изведнъж се спря. — Нали няма да ми кажеш, че си бременна?

— Не е това — увери го тя. — Знаеш ли дали познава някой сигурен психолог?

— Защо?

— Не се притеснявай. Не съм луда, няма такова нещо.

— Естествено, че не — отвърна иронично той. — Човек ходи на психолог, за да си провери очите.

— Случват ми се странни неща.

Той предпочете да изчака останалата част от разказа.

— Днес сутринта изпълни един ритуал.

— Ритуал ли?

— Упражнение за отваряне на психичните канали.

— Виж, Мелиса, казах ти, че тези неща не ми харесват.

— Все едно слушам баща си!

— Тръпки ме побиват от всичко, свързано с магии.

— Да не си станал материалист?

— Тъкмо напротив, не обичам да си играя с огъня, ако знам, че мога да се опаря.

— Сега пък говориш като баба ми. Не се страхувай.

Хубаво, прави каквото щеш, но после да не се оплакваш... — Внезапно спря да ѝ се кара и я попита: — Ако няма проблем, защо искаш да идеш на психолог?

— За да ми разтълкува нещо — обясни някак несигурна. — Правих визуализации в магически кръг.

— Какво е това?

— Подробностите не са важни — отвърна тя нетърпеливо. — Бях се концентрирала в един камък, зареден с...

— Зареден камък? Не ми обясняваш нормално...

— Камък с магическа енергия... и не ме питай как се прави, защото това не е важно сега. Въпросът е, че изведнъж вече не бях в стаята си, а вървях с някого на място, което ми беше познато. Беше студено, а аз бях боса.

— И за това ти трябва психолог? Заспала си.

— Не заспах. Бях в транс.

— Не, миличка, сама си се хипнотизирала.

— Знам какво е хипноза. Два пъти са ме хипнотизирали. Казвати, че беше истинско.

Тирсо стана, за да погледне през шпионката на вратата.

— По-зле си, отколкото мислех. Опитваш се да избягаш от себе си и затова си измисляш тези неща.

Мелиса запротестира.

— Не казвам, че го правиш съзнателно — прекъсна я той. — Търсиш начин да избягаш, но го правиш по най-опасния начин.

— Според теб всичко опира до това, че искам да избягам... — започна да говори и внезапно смени мисълта си. — Естествено, че искам! Кой не иска да забрави действителността в тази скапана държава?

— Не започвай пак. По-тихо!

— Не, сега ти ще ме изслушаши. Проблемът е, че твърде много се боиш от всичко: да излезеш навън, да те изведат от тези четири стени, да посрещнеш действителността; но това не означава, че аз съм като щраусите. Не, миличък. Не съм от онези, дето си заравят главата в някоя дупка, за да не виждат какво ги напада.

— Мелиса, моля те!

— Виж какъв си? Не смееш да...

Чу се входният звънец. Едва след като Тирсо надникна зад пердетата, кръвта се върна в лицето му.

— Предположих, че имаш гости — каза Ернесто и пристъпи напред, за да целуна Мелиса. — Всеки път, когато видя прозорците затворени...

Забеляза изражението на двамата.

— Случило ли се е нещо?

— Мелиса се е забъркала в проблеми.

— Не си бременна, нали?

— Защо всички мислят, че единственият проблем, който може да имат жените, е да забременеят? — изхленчи тя.

— Извинявай. Професионален рефлекс.

— Тази симпатия ще се побърка, ако още не се е побъркала — оплака се Тирсо.

— Какво има?

— Докато извършвах един ритуал, се видях на друго място.

— Продължила си с тези неща?

Тя потвърди.

— Какво беше мястото?

— Не знам. Никога не съм била там, въпреки че ми се стори познато. Бих искала да разбера дали става дума за нещо, което се е случило на другого, или дали... — запъна се — може да е спомен от предишен живот.

— Виждаш ли? — възкликна Тирсо. — Виждаш ли, че е луда?

— Това е съвсем обикновена идея — възнегодува тя. — Ти всеки ден си четеш тъпия хороскоп, а никога не съм те нарекла луд.

— Различно е.

— Същото е!

— Ще спрете ли да се карате? — помоли Ернесто. — Виж, мила, не знам какъв ритуал си правила, но може би си се хипнотизирала, без да искаш.

— Не е така, уверявам те. Беше нещо съвсем различно. Първо бях в една гора, после се върнах в стаята си. Там видях сянката толкова ясно, както ви виждам сега.

— Каква сянка? — попитаха и двамата.

— Имаше една сянка, която се носеше над леглото ми, но изчезна, когато пуснах камъка.

Настъпи въпросителна тишина.

— Държах един камък в ръката си — обясни тя. — Бях го заредила с астрална енергия.

— Виж, душко, аз съм само гинеколог. Нищо не разбирам от заредени камъни, нито от сенки, които се появяват в сънищата, но ще ти кажа едно: това, което ми разказваш, изглежда, е дисоциативна реакция, а също е нещо, което се случва на хората в периоди на криза или когато употребяват определен вид наркотики.

— Беше истинско — настоя тя тихо. — Не знам какво се случи, но беше истинско.

— Действителността може да бъде много относителна — обясни Ернесто.

Мелиса се замисли над значението на тези думи. По някаква причина температурата сякаш беше паднала с десет градуса.

— Трябва да си вървя.

— Почакай — спря я Тирсо. — Забрави това.

Подаде ѝ книгите, тя ги пое мълчаливо.

— Сърдиш ли ми се? — попита я Тирсо.

За миг се вгледа в очите му.

— Много — призна, защото не можеше да го излъже, — но ще ми мине.

— Ако го нямаше Ернесто, щях да те помоля да се омъжиш за мен.

— Щях да си помисля — отвърна тя. — Не знам дали бих те търпяла по цял ден.

— Би трябвало да пишеш повече и да си навличаш по-малко проблеми — я посъветва младежът.

— Да си посредствена писателка, не е голям стимул.

— Не говори глупости. Проблемът ти е, че се разпиляваш. Две дини под мишница не се носят.

Целуна го, преди да си тръгне.

— Приятелката ти е голям образ — каза Ернесто, след като затвори вратата.

— Притеснявам се за нея.

— Дай ѝ съвет.

— Проблемът е, че не ме слуша — въздъхна Тирсо. — Бих искал да си стои спокойно у дома, като охлюв в черупката си... Всички би трябвало да ми руваме, докато не отмине тази буря. В крайна сметка скоро трябва да се проясни.

[1] Жъоне, Жан (1910–1986) — френски писател, поет и драматург. — Б.пр. ↑

Ако не беше свещта, която пламтеше в кръга, тъмнината щеше да е пълна. Отдалеч се чу вой на куче, единственият знак за живот в спокойствието на нощта. Мелиса усети, че дъхът ѝ става по-плътен, сякаш атмосферата се беше превърнала в меласа. От време на време някакъв неясен цвят прорязваше тъмнината на клепачите ѝ. До нея достигна някакво метално изпарение. Озон. Думата закръжи в мозъка ѝ. Промъкнаха се и други миризми: на прашно кадифе, сяра, варени зеленчуци, пот, но бяха единствено това: далечно присъствие, което мигом се изпари. Съзнанието ѝ продължи да потъва в нищото, отдалечавайки се от онази стая.

Сега плаваше в езеро от етер, чито течения си играеха с нея, както си искат, и после, уморени от безсмисленото си забавление, я изблъскаха до дъното на един кладенец. Почувства се като Алиса, която падаше през хралупата в дървото, но — също като нея — не се уплаши. Спускането беше меко и ѝ вдъхваше само любопитство, въпреки че не по тази причина престана да стиска клепачи. Разбра, че се е спряла, когато стъпи върху мека земя. Чу шума на вятъра; свежият въздух накара кожата ѝ да настръхне. Опита се да отвори очи и не успя. Понечи да извика, но гърлото ѝ отказа да се подчини.

Дали това е смъртта?

Сред клоните, брулени от бриза, трептяха звуците на арфа. Беше древна музика — като романс от забравен свят. Мелиса отвори очи. Блясъкът на факел се помръдна по стените на пещерата, нестабилен, докато приближаваше в ръцете на мъж, облечен с дълга дреха. До тях имаше още някого: един силует. Виждаше ръцете му, но не и лицето. Изминаха няколко секунди, преди мъжката фигура да спре. Когато вдигна факела, Мелиса видя чертите на лицето му и почувства, че кръвта ѝ се смразява: обичаше това лице, както никога не беше обожавала никого другиго... а нямаше никаква представа кой може да бъде.

Обичах те, преди да се родя, помисли си объркана. Ще те обичам, след като умра.

Тогава забеляза, че мъжът носи дългата си коса спусната върху раменете. На челото му блестеше лунен сърп, прикрепен от обръч около главата. В другата си ръка държеше предмет, който Мелиса не успя да различи. Изведенъж разбра защо се намираше там. Щеше да бъде посветена. Мъжът оставил факела в една кухина в стената и положи предмета на земята, докато фигурата в сянка произнасяше молитва, към която се включи и той. Мелиса се присъедини към двамата, произнасяйки фрази на някакъв чужд език, който обаче разбираше.

Мигом след това почувства как я връхлила странна сънливост. Обстановката започна изчезва, сякаш светът беше погълнат от вихрушка на времето. Извика и собственият ѝ глас ѝ се стори като нечленоразделен звук на стадно животно, което изведенъж е загубило контакт с групата си. Понечи да тича, да се втурне, да полети към пропастта, но едни силни ръце, които се появиха от нищото, я задържаха. Тресеше се с все сила, глуха и сляпа за онова, което я заобикаляше. Стори ѝ се, че невидима субстанция се откъсва от душата ѝ. Обзе я паника, когато предположи какво беше на път да се случи: щеше да напусне тялото си.

„Това е невъзможно — помисли си тя, много объркана. — Аз съм собственото си тяло.“

Но разумът не успява да отрече онова, което сетивата ѝ потвърждаваха. Преживя миг на свирепа радост, на зловещо опиянение. Оставил се на порива на онази еуфория, която стигаше до молекулярно ниво. Получи се взрыв. Експлозията увеличи обема си. Пожела да литне натам, защото усети, че това, което най-силно обича във вселената, се намира в онова необикновено сияние.

„Това е нирвана — реши тя, преди да се хвърли в нищото. — Раят, смъртта, Бог.“

Ударът на невидима сила я възпря. Там, пред нея, се намираха алфата и омегата на живота. И тогава разбра със сигурност, че е загубила онова, което едно време е притежавала.

Този град се е променил. От прежната му красота са останали само отломки. Сянката се плъзна с един лунен лъч над покривите на полуразрушени къщи. Изглежда като някоя старица, която се опитва да си върне загубения блясък със слоеве грим, въпреки че по този начин само подчертава упадъка си.

Спомни си старите асфалтирани улици и насыпите, които водеха до отдалечените от центъра вили. Най-много й липсваше миризмата на плодовете, които се търкаляха по полетата и в дворовете, образувайки килим от пищно естество; манията за чистота в магазините и сградите, включително онези, които се намираха на сред обработваемите площи. Там, където едно време вилите бяха удоволствие за окото, едва-едва бяха оцелели останки, лишени от своите фонтани и статуи, от своите екзотични растения, от своите мраморни первази, от плочките, които някога блестяха на верандите, и от своите изящни решетки и огради, чиято единствена следа бяха отворите, където бяха вкопани.

Тази земя е загубила невинността си, зажали. Също като въздуха, като климата, като водите...

Въпреки че нощта беше свежа и почти осезаема, температурата се намираше отвъд сетивните й възприятия. Усещаше, че вятърът брули дърветата и че нощните пешеходци забождат поглед в обувките си, за да не влезе прах в очите им, но това беше всичко. Усещаше завръщането на лятото и нарастващата влажност в атмосферата по същия начин, по който окото възприема цветовете: знае, че са там, но не влияе или вреди върху физическото им състояние.

Сянката дебнеше. Някъде в този град пулсираше аурата на едно същество, което я привличаше, както разгонено насекомо привлича друго; и усещаше беспокойствието му през непреодолимото разстояние, разделящо световете им.

Тя е сама, разбра и се стресна, знаейки, че съществува връзка между нея и онова създание, чийто умствен призив не успява да отхвърли.

Трябва да го намеря, помисли си, докато проучваше пътищата през измеренията към други вселени. Не съм имал контакт с Него, откакто...

Спра се. В това състояние времето сякаш беше спряло и бе трудно да се измерва.

Ще попитам Нея, реши тогава. Ако ѝ разкажеше всичко...

Даде си сметка, че не знае къде се намира. Един спомен пробяга дълбоко в паметта ѝ, но не успя да го улови.

Добре, въздъхна наум сянката. Кой знае дали това не е част от изпитанието.

За да се освободи от тревогата, се съсредоточи в търсенето на аурата, която мощно я призоваваше. Немият глас вибриращ с такава ярост, че не можа да пренебрегне този любовен зов. Като самоубиец на ръба на пропастта се хвърли подир следата.

10

ОТ ДНЕВНИКА НА МЕЛИСА

Започнах да чета една от книгите, които Тирсо ми даде. Писма до Анаис Нин е част от кореспонденцията на Хенри Милър до нея, след като тя напуска Франция. Въпреки че съм стигнала почти до края, имам чувството, че липсват части от един по-голям пъзел — укрити тайни, — и нямам предвид само любовната връзка между двамата; става дума за нещо различно, което не успявам да определя.

Свечери се, луната намалява. Виждам я да се показва зад върховете на дърветата около дома ми. На път съм да се депресирам. В такива моменти мисля, че една магическа нощ би могла да спаси света. Ако имах достатъчно сила, бих се опитала да променя всичко. Би било по-добре да престанем да бъдем каквито сме и да се превърнем в нещо друго, може би не толкова земно, но вероятно по-добро. Все още имам надежда. След като се запознах с Алберто, мисля, че всичко е възможно.

Винаги съм подозирала, че не е психолог като другите. Говореше със смазваща логика, която предизвикваще неприязнь или очарование. Синът му ми го представи — едно момче, което започна да следва филология с мен и после я заряза, за да продължи по стъпките на баща си. Сега работят заедно в Академията на науките и са част от един екип, който извършва експерименти, контролирани от правителството... поне на пръв поглед. Някои от тези учени имат изследвания, които пазят в тайна. Но благодарение на моя приятел научих за нещо, което той и баща му са открили преди няколко месеца.

Алберто хипнотизирал един пациент, внушавайки му, че тялото му е продължение на свещта, която се намира на бюрото му. Уверил го, че когато се събуди, няма да помни нищо, въпреки че връзката му със свещта щяла да се запази в продължение на много часове. След това го събудил и го завел в една странична стая. Синът му, който му асистирал, взел свещта и я остьргал с ренде, без пациентът да го види. В съседната стая човекът се оплакал, че е почувствал пробождане.

Алберто се престорил, че не му обръща внимание. След няколко минути помощникът повторил действието. Този път човекът скочил от мястото си силно притеснен и почти си разкъсал ризата. На гърба му личали червени петна, сякаш лапите на гигантски и невидим звяр били на път да го разкъсят.

Според Алберто експериментът би могъл да обясни принципа на магията и на „делата“, извършвани от магьосници и шамани. Той мисли, че човек подсъзнателно може да предаде на друг идеята за злина. Това означава, че магьосничеството или магията водят до резултат в зависимост от способността за предаване и телепатичното възприятие между субектите. С други думи, ключът към магията би могъл да е в сугестията на несъзнателно ниво.

За разлика от Алберто Сибила никога не е вярвала, че магията зависи от сугестията или от вратата. „Това е въпрос на енергии — твърди тя. — И енергията се чувства, независимо дали вярваш, или не.“

При всички положения възможността да се запозная с този експеримент ми помогна да започна собствената си промяна и да видя нещата по различен начин. Благодарение на това се посветих на изследването на този таен таван, който е душата. Ритуалите бяха първата стъпка. Чрез тях открих неподозирани връзки. Тялото ми се променя със сезоните и усещам присъствия около себе си.

Чувствам, че съм в един от тези периоди на открития. Сякаш ръцете ми, обрнати към звездите, се изпълват с енергия. Няма какво друго да е. Зареждам се с живот като стените на клетка, която се храни с аминокиселини, като изтощена батерия, която черпи електричество от някой източник, като зърно на майчина гърда, което се възпалява от коластрата, преди млякото да изблигне от него.

Не мога да го избегна. Духът ми се превръща в цялост, която пулсира в унисон с планетата. Вали дъжд и слюнката ми става сладка. Студено е и потта ми е топла. Гледам луната и вагината ми мирише на море. Ваде ретро^[1], желание. Всеки момент ще избухна.

[1] Ваде ретро (лат.) — „Отстъпи! Назад!“ — Б.пр. ↑

Беше чудо. Прочитът на писмата отново беше събудил у нея импулса да пише. Винаги, когато някоя книга стимулираше въображението ѝ, мигом я зареждаше с всякакви идеи. Сега имаше пред себе си — бог знае защо — един разказ за вампири и две еротични стихотворения. Вместо да губи време в опити да намери връзка между двете, посвети дни наред на таен писарски труд. Работеше като паяче, тихо и скришом. Едно племе червени вампири дебнеше човечеството от друго измерение, но хората, неподозиращи опасността, усещаха само неопределим ужас. Беше странен разказ — признаваше си го, — най-вече защото не стигаше до развръзка. Вампирите не нападаха никого, въпреки че заплахата върху човешкия род продължаваше и след последната точка. От друга страна, стихотворенията бяха отявлено провокативни. След като препрочете текстовете и ги подложи на целебна хирургическа операция, реши да ги занесе в едно списание, където вече беше публикувала други стихотворения. После щеше да се отбие в къщата на Алваро и Селесте.

Докато оглеждаше дрехите си и се опитваше да избере между виолетовата или синята пола, си призна, че литературата се беше превърнала в акт на съблазън. Беше нейната форма на бунт. Докато се приготвяше за едно от обичайните си посещения при Алваро и Селесте, с тъга си помисли, че техният дом и домът на Тирсо бяха единствените оазиси, където срещаше идеи, близки на духа ѝ...

Избра една лилава рокля в индийски стил и червени сандали, които се връзваха около краката с ленти. Беше платила десетократно повече за тях на черния пазар, но бяха фантастични.

Взе разказа, за да го прегледа, преди да излезе. Напоследък работата ѝ пречеше да се концентрира и трябваше да се бори с персонажите, докато организираше изложба на пластични изкуства, но това удвои удоволствието от усилието.

Удоволствието от усилието.

Наслади се на фразата. Запита се защо толкова хора страдат пред празния лист. За нея писането никога не беше изисквало огромно

усилие на волята. В нейния случай беше необходимост или по-скоро терапия. Когато прекарваше известно време, без да се занимава с писане, ставаше раздразнителна, изпадаше в кризи на депресия, кошмарите ѝ се увеличаваха, имаше истерични изблици.

Прибра разказа в чантата и започна да се гримира.

„Да пишеш, е като да плуваш гола в морето“, помисли си разсейна, нанасяйки различни тонове сенки върху клепачите. Разпредели ги със същото умение, с което древните египтяни са нанасяли kohl^[1] върху своите: синап върху вътрешния ъгъл на окото, сепия под веждите, нилско зелено в краищата.

Писането беше нейният порок. Бавното и средновековно занимание я караше да се чувства свободна. Пред своите листове забравяше за света. Огледа лицето си, което един ден щеше да се покрие с бръчки, и си даде сметка, че това не я вълнува.

„Докато мога да пиша, ще бъда жива“, реши тя, преди да излезе на тропическата светлина.

[1] Kohl (кохл, кухл, каял) — средство за грим. — Б.пр. ↑

12

Въпреки жегата нюансите на следобеда, които оцветяваха в огнено старите сгради, я очароваха. Затова, след като прекара два часа в издателството, реши да се разходи по улица „О Таили“, която в този час на деня гъмжеше от народ. Често обикаляше из Стара Хавана — от Авенюда дел пуерто до централния парк — не само по необходимост, но и защото беше едно от любимите ѝ занимания. Папратите, които растяха в пукнатините на балконите и по покривите на колониалните къщи, се спускаха на етажирани пластове, придавайки привлекателен блъсък на мръсния градски пейзаж.

Като стигна до „Сан Игнасио“, реши да мине през „Ла модерна поесия“ и зави наляво, в посока улица „Обиспо“. Докато вървеше към книжарницата, вдишваше смесицата от миризми, които се носеха по павираните и недоасфалтирани улички. Това беше аромат, който познаваше по-добре от миризмата на дома си: морска селитра, разлят петрол в залива, червен фасул, евтин парфюм, зловония от клоаките, карамел, пудра... Помисли си за старите дилижанси, теглени от коне и управлявани от елегантни чернокожи. Екотът на копитата, теглещи скрибуещите седалки, където пътуват дамите, загърнати в облаци плат и парфюми, внесени от Европа, се смесва с песента на глашатаите и глъчката на робите, които правят дневните покупки за господарите си. Представи си кошниците върху потните глави, двуколките и тяхното крехко равновесие, и преносимите подноси, които се поставят в стратегически точки по ъглите или площадчетата. От тези места се излъчва аромат на ананас и манго, на рози и жасмин, на хрупкави свински пръжки и медени сладкиши със сусам... Прегълътна слюнката си. С тъга си помисли, че рефлексът на Павлов няма да ѝ послужи за нищо. Блестящата ѝ университетска диплома никога нямаше да ѝ даде достъп до богатите сладкарски произведения, на които са се радвали кубинските роби от XVIII век.

Сред тази оргия от образи и несъзднати желания някой застана на пътя ѝ. Не я видя да се задава от никое конкретно място. Не разбра откъде се появи. Отдръпна се, за да ѝ направи път, но жената не

помръдна. Беше дребна и възрастна негърка със сиви коси и набраздено от бръчки лице. На Мелиса ѝ хрумна, че може да е бабата на гуихес: онези черни и палави духове, които живеят в реките и лагуните на острова. Жената я погледна със замъглени очи.

— Пази се от кукумявката — прошепна с нисък и колеблив глас.
— После да не кажеш, че Муба не те е предупредила.

След това продължи бавния си ход и остави Мелиса поразена.

Момичето се огледа, за да провери дали някой друг беше станал свидетел на това странно видение. Хората продължаваха да се роят във всички посоки, тичаха, смееха се, блъскаха се или викаха, без никой да я погледне. Обърна се пак, но старицата беше изчезнала, погълната от тълпата или може би от мистериозното измерение, откъдето се бе появила.

Продължи към книжарницата, решена, че нищо няма да смuti разходката ѝ. Малко след това стигна до мястото, което миришеше на евтина хартия и мастило. Вентилаторите на тавана цепеха следобедната пара, вдигайки вихрушки от топъл въздух, които само пречеха на потта да се натрупва по кожата, но без да освежават напълно. Огледа рафтовете с поезия. След това проучи разделите за разкази, романи, речници... Накрая излезе с празни ръце. Повечето от книгите бяха политически текстове, а от тях беше погълната в изобилие, откакто се бе родила.

Пресече булевард „Сан Рафаел“ в посока към спирката тъкмо навреме, за да хване един автобус. Изминаха трийсет задушаващи минути, преди да дойде нейната спирка. Когато успя да слезе с известно блъскане, улиците на скромния квартал „Луяно“ ѝ се сториха като оазис в летаргичното пладне.

Малко след това вече отваряше вратата на една сграда. По стълбите се разливаше силната миризма на чай. В апартамента си Селесте и Алваро следваха своя обичаен ритуал: тя пишеше в стаята, а той приготвяше нещо за ядене.

— Идваш навреме — каза ѝ Алваро и я целуна.

— Не съвсем — чу се гласът на Селесте от стаята.

Мелиса погледа въпросително приятеля си.

— От известно време работи върху едно стихотворение — прошепна той. — Но май не ѝ върви.

Почти на пръсти се отправиха към кухнята. Докато Алваро слагаше лимон в чашите и обясняваше на Мелиса как е накарал един китаец да му продаде малко чай на черния пазар, се чуха различни шумове, които идваха от стаята в дъното: влачене на стол, неразбираем шепот, два удара с ръка, объркан стон, едно гневно „Каква свинщина!“, последвани от мъртвешка тишина. Накрая се чу звучна въздишка. Лицето на Алваро се озари:

— Хайде, ела бързо.

Селесте лежеше просната върху леглото с вид на пълна изнемога, но лицето ѝ сияеше.

— Как си? — поздрави и стана да целуне Мелиса.

— Не толкова добре като теб, докато не ти кажа новината.

— Случило ли се е нещо?

— Нося няколко нови стихотворения... и трябва да ги чуеш.

— О, не! Не днес.

— О, да! Днес, да — отвърна Мелиса безмилостно. — Колко пъти безропотно търпя твоите половинчасови рецитали; така че днес е мой ред.

— Добре, имам ли избор! — въздъхна Селесте, но Алваро разпозна тайното удоволствие, което се криеше зад оплакванията на жена му.

Всъщност Мелиса и Селесте се обожаваха. Тези престорени караници бяха само повод за създаване на пререкание, което иначе би липсвало в отношенията им. Той знаеше, че всъщност техните спорове добавяха сол и пипер към приятелството им. Тримата седнаха на ракитения килим и Мелиса прочете стихотворенията.

— Трябва да махнеш последните два стиха от първото — каза Алваро. — Според мен са излишни.

Мелиса прегледа бързо страниците си, почете малко и се съгласи:

— Прав си. — И задраска редовете с молив. — Друго?

— Няма нужда толкова да обясняваш заглавието на третото — отново настоя приятелят ѝ. — На твоето място бих го оставил Предчувствие.

Мелиса отново погледна листата, каза:

— Вярно — и задраска безжалостно няколко думи.

Обърна поглед към приятелката си.

— Не ти ли харесаха, Сели?

— Да, но мислех за нещо друго. Обърни внимание на образите, които си използвала: вода, сомнамбулизъм, хипноза, бухали... Всички са лунни символи.

— Вярно — без малко да се пошегува Мелиса. — Може би напоследък съм по-„лунатична“ от всякога.

— И пак е странно — продължи Селесте. — Ти си Риби с асцентент Везни, тоест управляващите ти планети са Нептун и Венера. Ако беше Рак, всичко щеше да има обяснение, защото е знак, подвластен на Луната, но при твоята звездна карта не си го обяснявам.

— Не ви ли казах за рождената ми карта?

— Каква рождена карта? — попита Алваро.

— Направих си я преди месец, от чисто любопитство. Забравих да ви кажа.

— Какво е интересното?

Мелиса порови в чантата си и след няколко секунди извади един омачкан лист, който подаде на Селесте.

— Нали ви казах? — възклика победоносно Селесте. — Има Рак в медиум цели^[1]. Там е лунното влияние... Трудно е да се объркаш в тези неща.

— Така ли? — рече Алваро. — Не си ли спомняш деня, в който се запознахме с нея? Хвана се на бас, че е Водолей.

— Почти е Водолей — потвърди жена му. — Според картата Венера и Меркурий са в дома, където е нейният Водолей... Виждаш ли? Уми сърце на водолей. Няма друг избор, освен да витае в облаците. За капак с този асцентент Везни непрекъснато се колебае. Толкова търси съвършенството, че действа три пъти по-бавно от останалите хора. При всички положения Везните стабилизиран малко разсъдъка ѝ. Лошото е, че при пълнолуние Ракът започва да се вълнува и хармонията отива по дяволите.

— Някой ден ще те изгорят като вещица на Площада на революцията — измърмори Алваро. — Ще видиш Синята брада да произнася реч, докато пали фитила и те обвинява, че си агент на ЦРУ.

— Винаги съм вярвала, че си колкото Водолей, толкова и Риби — продължи Селесте, без да му обръща внимание. — Риби е най-мистичният знак, а на теб още малко ти остава, и ще левитираш. Също така имаш достатъчно черти от Водолей. Водолеите винаги

изпреварват времето си и го правят чрез поредица духовни скокове, които смайват останалата част от човечеството.

— За това съм съгласен — призна Алваро. — Законите на диалектическия материализъм не могат да обяснят как функционира тази главица. Затова, дами и господа, уважаеми съдебни заседатели, другарки и другари, жената, която виждате тук, е само една оптическа илюзия, генетична мутация, която произхожда от Средните векове и която чрез някакъв империалистически експеримент е дошла да зарази с отровата си нашето комунистическо общество, което с толкова жертвии...

— За бога, Алваро — възрази Мелиса. — Стига си говорил глупости.

— Говоря глупости ли? — оплака се той с тон на обиден. — Аз?

— Вярно е, скъпи — намеси се Селесте. — Шегите са уместни до един момент, но стига вече.

— Значи от половин час се опитваш да анализираш литературните наклонности на Мелиса според хороскопа й, а моя милост говори глупости.

— Мисля задълбочено, миличък — измърка Селесте. — Не се сърди. Спомни си, че Законът на предизвикателството е един от законите на магията, които най-много уважавам, и моят принцип винаги е бил да наруша Аристотеловата логика. И за да спреш да се цупиш, ще ти обясня, че всяко видение или знак, колкото и невероятно да изглежда, може да се превърне в Предизвикателството.

— Добре, добре. — Алваро тръгна към кухнята. — Защо ли се меся в женски разговори? Накрая винаги ми объркват здравия разум.

Селесте и Мелиса го видяха да излиза, погледите им се срещнаха и се усмихнаха като ученички, които бяха погодили лош номер на някого.

— Бях в издателството — сподели Мелиса. — Оставил им един разказ за вампири.

— Не ми ли донесе копие?

— Да, ето го. Между другото, като тръгнах оттам, имах близка среща.

— С извънземно? — попита Алваро, който се връщаше с още чай.

— По-скоро с извънземна.

Мелиса им разказа подробно случката с възрастната жена и мистериозното ѝ предупреждение за кукумявката.

— Сигурна ли си, че не я познаваш? — попита настойчиво Селесте.

— Напълно.

— Аах... — глухото възклицание на Алваро накара и двете да се обърнат към него.

— Какво? — попита Мелиса, леко изплашена.

— Ти си дъщеря на Оя^[2].

Селесте сякаш също изпадна във внезапен транс. Лицето ѝ на италианска мадона придоби блуждаещ вид.

— Ами да! — възкликна тя. — Как не разбрахме по-рано?

Мелиса се огледа критично в огледалото, като се опитваше да открие някакво изключително качество, което очевидно ѝ беше убягнало. Не откри нищо необикновено.

— За какво говорите?

— Още не си разбрала — ѝ каза Алваро снизходително. — Направихме изследване върху афрокубинските божества.

— И открихме нещо много интересно, докато анализирахме теорията за архетипите на Юнг — продължи Селесте. — Оказва се, че оришите^[3] обхващат почти всички биотипове и темпераменти на кубинците.

— Как така?

— Знаеш, да си дете на светец, означава — наред с другите неща, — че имаш психологически или физически характеристики, подобни на божеството. Например синовете и дъщерите на Бабалу Аие обикновено са заобиколени от животни; тези на Ошун притежават особенексапил...

— Разбираш ли? — настоя Алваро. — Афрокубинските божества представляват човешки типове. Без съмнение ти си дъщеря на Оя.

Мълчанието на Мелиса им показа, че все още не разбираше за какво говорят.

— Оя е богинята, владетелка на гробището — обясни Селесте.

— Тя се грижи за пътеките, които водят до отвъдното.

— Затова колекционираш кукумявки — прекъсна я Алваро — и затова пишеш стихове за тъмни нощи и разкази за вампири, и затова лунната светлина те зарежда по особен начин. Всичко съвпада.

Мелиса гледаше Алваро със зяпнала уста.

— Значи ти се подиграваш с астрологията, но ме уверяваш, че афрокубинските богове са причината да обичам кукумаяките.

— Тази теория е резултат от научен корелационен анализ.

Мелиса беше на път да се ядоса.

— Хубаво — прие тя. — Да предположим, че съществуването на архетипите в рамките на едно населено място е вярно, но как тази жена разбра, че харесвам кукумаяките?

— Тя нищо не е знаела, миличка. Трябвало е само да те погледне, за да разбере.

Изражението на Мелиса беше красноречиво. Все още не проумяваше.

— Обясняваме ти, че става дума за биотипове със съответните им психологически характеристики — настоя Селесте. — Виж се в някое огледало: слаба си като гробищен кипарис, по-плъзгава от горски смок, с гъста тъмна коса като конска грива и с тези очи на сова, естествено, че самата Оя отговаря за теб!

Мелиса изпусна една въздышка.

— Това е най-... — щеше да каже „голямата глупост“, но се въздържа — езотеричното нещо, което някога съм чувала.

— Виж дали твоят медиум цели съвпада с твоя ориша. И двете неща са свързани с луната.

— Значи според вас афрокубинският пантеон и моят хороскоп обясняват личността ми и литературните ми пристрастия.

— Ако не ги обясняват — настоя Селесте, — поне навеждат на мисълта, че между тях има връзка. Споменаването на кукумаяката показва, че онази жена е видяла нещо присъщо на природата ти и се е опитала да те предупреди.

— За какво да ме предупреди?

— Знам ли — Селесте вдигна рамене. — Може би за темперамента ти. С Оя трябва да се внимава. Ако я предизвикат, може да се разяри като фъртуна.

[1] Медиум цели (средата на небето) — най-високата точка от еклиптиката, където тя се пресича с меридиана, минаващ точно над мястото, за което е изчислен хороскопът. Южната точка на хороскопа.

— Б.пр. ↑

[2] Оя — богиня на река Нигер; жена на Шанго в пантеона на митологията на йоруба. — Б.пр. ↑

[3] Ориши — божества от митологията на Йоруба. — Б.пр. ↑

13

от ДНЕВНИКА НА МЕЛИСА

Аз съм нощно животно, вярно е; но не съм кукумявка. Те ме привличат като всеки друг символ, свързан с мрака. В душата ми живее друго същество.

Докато вечерта изтлява, нещо в душата ми се раздвижва. Завладява ме импулс да се хвърля на земята и да направя нещо, което никога не правя сутрин: да се протегна. Само когато съм сама, се осмелявам да изпълня тази маневра. Опирам се на ръце и колене, изнасям тялото назад, после напред и оставам няколко секунди в поза на кобра... О, каква наслада! После излизам да се потопя във влажния въздух на нощта, за да вдишам парата, която се отделя от земята: това е часът, в който светът ухае най-хубаво.

Постоях сред тревите и сега ги виждам да се приближават. Движат се с грация, придобита за хиляди години. Това е най-красивото земно създание. Ако някой ден срещнем същества от други светове и някой предложи да им покажем едно-единствено животно, аз бих гласувала за котката. Бих я избрала заради елегантността ѝ, заради спокойствието ѝ, заради прекрасния маниер, с който притваря очи, когато вселената я отегчава.

Бих искала да имам любовник котарак: да си мяукаме влюбено по покривите, далеч от насилието; да се облизваме, за да изличим нечистотиите на цивилизацията; да се разхождаме безмълвно по пътеки, които ще се превърнат в наши тайни коридори; да се движим елегантно, за да не пречим на никого, и никой да не усеща присъствието ни... Никой няма да може да ни затвори, нито да ни прикове към едно място.

Котките са свободни създания, в това се корени най-силното им обаяние. Обичат, ала не се привързват; отдават се, но не изневеряват на принципите си. Ако всички имахме по една котка в душата си, тираниите мигом щяха да рухнат. Никой диктатор нямаше да намери

наивници, които да вярват, че да живееш затворен под неговата закрила е по-хубаво, отколкото да си свободен и без фалшивата му защита. Никой не може да подчини представител на семейство котки. Би трябвало повече да имитираме нормите им на социално поведение: уважението им към чуждата територия, към свободната воля, към независимостта на всеки индивид... Те са малки богове. От години ги наблюдавам и всеки път, когато ги виждам да се движат и да действат, душата ми се опиянява от движенията им.

Знам, че в мен живее една резервирана и дива котка; женска — крехка на вид, която се преструва на покорна, докато точи нокти, скрити във възглавничките. Обичам спокойствието, но веднага атакувам, ако някой се опита да наруши тази хармония. Това е единственият начин за оцеляване в свят, изграден по образ и подобие на един величествен вожд. Какво друго може да направи едно създание, чийто основен инстинкт е любовта, щом се е родило на място, където оцеляват най-циничните, не най-нежните?

Историята винаги се повтаря. В крайна сметка всички диктатури са еднакви. Продължават да съществуват, готови да режат глави, за да поддържат властта си, и се целят във вулвата с отровните си стрели, сякаш този тесен процеп би бил решаващ за краха им... Въпреки че може би са прави. Всеки полъх на любовни свободи води до упадък на властта. И ако опасността произтича от най-унижената група, заплахата се умножава. Затова не бива да се учудваме, че тираниите са най-верните пропагандатори на патриархата.

Иска им се да ни виждат покорни, верни, кротки, каквито смятат, че винаги сме били. Ала сме ги заблудили. Вярват на измислицата за слабия пол, защото все още си въобразяват, че физическата сила е основата на въображаемото им надмощие. Забравили са някои подробности. Ние сме се обучавали в продължение на хиляди години и умеем да намираме сгодния случай за действие. Разполагаме с достатъчно търпение и хитрост. Живеем по-дълго и издържаме повече на болка. Овладели сме тайната на изчакването, основата на уловките, изненадващите финални доводи, подадени в подходящия момент.

Интуиция. Така някои мъже наричат този тип интелигентност, която малцина от тях успяват да възприемат, защото винаги са се борили с препятствията директно, защото не са се посветили да изследват криволиците на чудото, наречено „инстинкт“. Загубили са

хилядолетия еволюция, спечелени от нас, и сега е трудно да срещнеш мъж, който выбира на тази фина честота, където улавяме определени сигнали. Постигат го само онези божествено непредубедени, онези благородни мъже, носещи в гърдите си болезнено женско сито, онези тъй уверени в себе си, че не се боят да покажат цялата сладост, която таят в душата си. Тези мъже ме подлудяват, те са възхитително мъжествени. Само те могат да разберат тревожното мяукане на една котка. Останалите — господата мъжкари, радетелите на патриархата, жреците на насилието — се отчайват, умират си да разберат за какво говорим или защо сме направили нещо, когато, според тях, сме обещали друго. Трудно е да не чувстваш жал към тези изгубени бърнки. Не знаят. Не познават. Загубили са пътя. Не знаят, че е невъзможно да разбереш една котка, ако преди това не се научиш да мяукаш.

Сянката се хвърли към вихрушката от сигнали, които никое човешко същество не би уловило, и изведнъж се озова сред обичайното безредие от хартия. Господарката на хаоса спеше по корем, положила буза върху възглавницата; клепачите ѝ потрепваха на неравни интервали, разтърсвани от някакъв кошмар. Без да се замисли, последва импулса, който я бе довел дотук. Аз съм в съня ти, реши и в същия миг проникна в него.

Стените на пещерата сякаш хвърляха магически отблъсъци. Сянката мигом усети, че води някого за ръка, и се обърна. Беше Тя. Долови нейния страх и се усмихна, но жената не видя усмивката ѝ, защото беше срещу светлината на факела, който Той носеше. Когато пламъкът потрепна от порива на вятъра, мъжът свали факела, за да го предпази, и зритата излязоха от пещерата. Сред онази безлунна долина фигураните им приличаха на съживени от магьосници призраци, бродещи сред руините. След няколко минути се спряха в подножието на пътя, който водеше към върха.

— Вече почти съмва — каза тихо Той, изучавайки пътеката, която пълзеше с безброй криволици около възвишението. — Скоро ще дойде часът, в който нашият и другият свят ще се срещнат... Както сме сега, сме били преди време; и както сме били преди време, ще бъдем отново.

Направи жест, който извика у двете жени спомена за прегръдките му. Човекът, чиято любов споделяха, беше красив. Беше нещо повече от онова, което жената може да очаква от един-единствен мъж: приятел и любовник, учител и наставник. Беше успял да визуализира — също като тях, тайните на другите прераждания и виждаше бъдещето като малцина мъдреци на своето време.

Сянката се наслади на момента. От години не беше усещала какво е да дишаш, да помириш сърцето си, да докоснеш сърдечните сърца на двамата, които я придружаваха, вдиши ароматите на нощта, почувства острите ръбове на тревата по глазените си и се удиви на сетивната яснота на спомена. Любопитното беше, че

всичко принадлежеше на собствената ѝ памет. Не разбираше защо трябваше да проникне в съзнанието на друго създание, за да преживее отново толкова детайли, но не разсъждава много върху това. Ограничих се да му се наслади, докато видението не започна да избледнява. Образите се разсеяха, пейзажът се раздроби... Беше повлечена от някаква сила, която я принуди да напусне чуждия сън и я остави зашеметена в средата на стаята. Но все още не искаше да си отиде.

Върху бюрото откри отворена тетрадка. Надникна над страниците и прочете:

Снощи отново сънувах. Аз не бях аз, ами Анаис; и не бях влюбена в Хенри, а в една жена, която ме обичаше до полууда.

Видях я да идва към мен, но в началото не я познах. Нямаше лице, нито тяло. Беше само сянка. Побягнах, изпълнена със страх, въпреки че дълбоко в мен вероятността тя да ме настигне и да ме натисне в някой ъгъл ме възбудждаше. Вървях по улиците и тротоарите на един почти безлюден град, където се разминах с други сенки, които не ми обърнаха внимание.

Минавайки край едно огледало, успях да се зърна. Лицето ми започна да се променя, докато не се превърна в лице на екзотично и чудовищно създание, хибрид между жена и котка, който по-скоро приличаше на извънземно същество. Тогава страхът ми изчезна, защото осъзнах, че всъщност това винаги е било истинското ми аз, което най-сетне беше излязло на бял свят.

Реших, че няма да бягам повече. Ще се изправя веднъж завинаги срещу тази противница, която обичах. Чаках я; но тя вече не беше тя, а брадат мъж, чудовищно стар на вид, с маска, която имитирала чертите на Христос и с която смяташе да измами всеки срещнат... но не и мен; не и другите същества, наблюдаващи от близките сгради и от тази своя висота сякаш знаеха всичко. Вгледах се в онези лица, които ме молеха: „Свали му маската, направи го заради нас...“ Обърнах се и зачаках. И разбрах, че рискувам живота си, когато лапите ми докоснаха маската. Измяуках страховито и свалих маската на Антихриста.

За момент предусетих какво ще видя, но то беше само предупредителен проблясък, който мигом угасна. Ужасът ми накара образа да изчезне. След това открих локва с черна вода. Надвесих с над

водата, изпълнена с терзания, и видях лицето си, ала то не беше моето лице, а нечие чуждо, което познавах, но не помнех...

Сянката се развълнува и нейното потръпване накара листата да потреперят. Търсенето й беше приключило. За последен път се потопи в съня на Мелиса. Образите на три същества, които прекосяваха една долина, се смесваха с други — невъзможно да бъдат описани. Наложи се да направи голямо усилие, за да се отдалечи оттам.

Но ще се върна, скъпа. Ще се върна...

Мелиса се събуди с лице, обляно в сълзи, и се сгуши във възглавницата, за да заглуши риданието си. Лека-полека се успокои. Опипом потърси часовника си: три и половина през нощта. Седна на леглото и се опита да подреди мислите си. Размърда десния си крак и се заигра със сянката, която хвърляше върху пода. Сянка, спомни си тя. И веднага сякаш ѝ просветна. Отново я беше сънуvalа... нечия сянка... в едно сияние...

Вдигна лице и светлината на лунаташибна зениците ѝ. За болестта ѝ нямаше лек. Представи си какво би станало, ако я затворят в някоя лудница на пълнолуние. Ще трябва да ѝ сложат усмирителна риза. Би била най-лунатичната луда в цялата болница.

Какво е сънуvalа? Някоя история с мистериозния герой от монолозите ѝ, с другата героиня от дневника ѝ — вечната ѝ мания, нейната фиксида, екзистенциалната ѝ страсть, — но си спомняше само откъслечни детайли: факла, криволичещ път, усещане за екстаз, когато друга ръка поемаше нейната... Отново си легна. Може би ако пак заспи веднага, ще продължи историята от мястото, където беше прекъсната. И друг път ѝ се бе случвало. Мушна се под завивките, но моментът беше отминал. Остатъкът на нощта беше пълна тъмнина.

Събуди я телефонът. Излезе в коридора, загърната с чаршаф, като притваряше клепачи, за да прогони светлината.

— Да?

— Мелиса? Диего се обажда, от списанието. Има един проблем с разказа, който ни оставил.

За момент не можа да разбере за какво ѝ говореха. Все още се чувстваше потопена в неясна мъгла.

— Проблем ли? — повтори тя, за да спечели време, като съмътно си спомняше някакъв разказ за вампири.

— Да — продължи колебливо гласът от другия край на линията, — не знам как да ти го кажа. На мен ми се струва идеален, но двама редактори смятат, че алюзията за червените вампири може да се окаже проблематична за списанието, и за теб също, разбира се.

— Не разбирам.

— Защо не смениш цвета на вампирите?

За няколко секунди Мелиса загуби дар слово. Там, в дъното на съзнанието си, започваше да вижда светлина, но отказа да повярва, че е истинска.

— Какъв е проблемът с цвета?

— Червени са. Защо са червени?

— Нямам представа — прошепна тя. — Може би, защото е агресивен цвят, или защото си представям, че червено създание е пострашно, отколкото някое синьо или оранжево. Знам ли!

— Шефът предложи да смениш цвета. В нашата страна нещо, което буди толкова много страх, не може да е червено. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Тя мигом се отърси от съня.

— Много добре разбирам, но не знам дали ще искам да го сменя.

— Би било жалко, разказът се хареса на всички ни. Само че цветът...

— Извинявай, но трябва да затворя, защото ще закъснея за работа.

— Обади ни се да ни кажеш дали...

— Чao.

Тресна слушалката на телефона. Какви глупаци! Ако нещата продължаваха така, скоро нямаше да може да се пише за нищо друго; нито вампирите, нито феите щяха да прескочат цензурата. Почувства, че депресията отново помрачава духа ѝ. Всеки път, когато се сблъскваше с тези пречки, се парализираше, защото беше неспособна да се бори с нелогично поведение.

Погледна часовника. Трябваше ѝ самолет, ако искаше да стигне навреме. Беше насрочила среща със Сусана и Едгар, за да ѝ помогнат за изложбата. Опита се да не мисли за момчето. Беше направила невъзможното, за да я забележи... и нищо. Като лакомство, което никога няма да опита.

Девет без петнайсет. Никога нямаше да стигне. Едно празно такси зави зад ъгъла и успя да го хване. Мелиса го сметна за добър знак. Десет минути по-късно слизаше пред службата. Когато плати на шофьора, някой я докосна по рамото. Беше Селесте.

— Какво правиш тук? — възклика Мелиса.

— Дойдох с един приятел да купя хартия.

— Откъде?

— От книжарницата на университета.

— Защо не идем заедно по-късно? Тъкмо и аз ще купя.

— Не продават на всеки, само на преподаватели — обясни Селесте, като се обърна към един мъж, който пресичаше улицата в посока към тях.

— Извинявай, че те накарах да чакаш — се извини непознатият веднага щом се приближи. — Не мога без цигари.

— Ако продължаваш така, ще пукнеш от някой инфаркт — скара му се Селесте свойски. — Виж, запознай се с Мелиса... Мелиса, това е Рохер.

Здрависаха се.

— Рохер учеше с големия ми брат, така че го познавам от малка. Сега е преподавател по история.

— А хобито ми е литературата.

— Вярно е, публикувал е два тома за литературен анализ...

Мелиса също пише.

— Наистина ли? — попита той с неприкрит интерес.

— Съжалявам, но трябва да вървя. Беше ми приятно да се запознаем... Сели^[1], ще ми купиш ли малко хартия?

— Разбира се, ела у нас в петък. Тирсо ми каза, че ще намине... Има ли нещо ново?

— После ще ти кажа — отвърна Мелиса и хукна, отчасти защото вече беше твърде късно, но главно за да се спаси от погледа на онзи мъж, който започваше да изгаря кожата ѝ.

[1] Сели — съкратено от Селесте. — Б.пр. ↑

16

Огромната къща, леко безрадостна на вид, се издигаше от другата страна на улица „Калсада“. Преди Мелиса да се роди, беше „Лисео дел Ведадо“. Сега беше Дом на културата на община „Пласа де ла револусион“. Входът за автомобили се охраняваше от групи кротони^[1], единствените растения, устойчиви на липсата на торове, която опустошаваше острова. Със своите листа, изпъстрени с жълти точкици, червени петна, зелени мазки и оранжеви линии, бяха желан вариант за прикриване на липсата на цветя. Водата, която течеше от крановете, не можеше да се хаби за поливане, защото идваща в определени часове и трябваше да се използва за миене, готовене или за къпане, преди съвсем да спре. Така че градините се поливаха само когато Господ благоволеше... буквално казано. Нищо чудно, че се намираха в такова плачевно състояние.

Но момичето не обърна внимание на този пейзаж на обичайна бедност. Бързо прекоси прага, показва карта си на рецепционистката и се отправи към библиотеката. Край стълбището, което водеше до горния етаж, се срещна с двама души. Единият от тях беше Едгар. Другата беше Сусана. Мелиса отиде да ги поздрави, но усмивката замръзна на устните ѝ.

- Случило ли се е нещо?
- Само ако знаеш — каза тихо Сусана.
- Изложбата — рече Едгар, сякаш това обясняваше всичко.
- Откраднали са картините?
- Нещо по-лошо — увери я Сусана. — Ще изтеглят половината от творбите.
- Какво? — извика Мелиса.
- По-тихо — помоли я Сусана, като посочи с ръка матираната стъклена врата на библиотеката. — ДС^[2] е в сградата.

Мелиса ги погледна с очакване някой да се разхили и да си признае, че всичко е било шега, но на лицата им се четеше страх и тревога.

— Не разбирам — предаде се тя. — Никой не ни информира, че има проблем с тези картини. Не забелязах нищо нередно.

— Гледай да кажеш, че наистина си забелязала нещо странно, иначе ще си имаш неприятности — я посъветва Едгар.

Мелиса се вгледа в очите на младежа и почти забрави заплахата, която тегнеше над всички. „Кротони“, помисли си тя и й се прииска да се потопи в онази гора от тъмни точкици, които изпъстряха ириса на очите му. Изпита странно усещане за дежа вю: смътен спомен за нещо далечно. Представи си едно създание на джунглата, поело след сладко-киселия мириз на своята лъвица.

— Някой от Министерството на културата е видял картините и е вдигнал връва до бога — обясни Сусана. — Казал е, че са напълно подривни.

— Господи! — въздъхна Мелиса.

— Всеки момент ще ни повикат за разпит — допълни Едгар. — Има един тип вътре при шефа. Наредиха ни да чакаме тук.

— Внимавай какво ще кажеш — помоли я Сусана. — Ти си падаш луда.

— Писна ми от всичко това.

— Мълчи, ще те чуят.

Вратата на библиотеката се отвори зад гърбовете им. Мъж с гуаябера^[3], тъмни панталони и непроницаем поглед — достатъчно знаци, за да може Мелиса да разбере кой е. Или по-скоро какъв е.

— Вие ли класифицирахте картините? — попита мъжът.

Всички потвърдиха.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса... поотделно.

Без колебание Мелиса излезе напред:

— Предпочитам да ги зададете на мен. Аз отговарям за галерията.

Зениците на мъжа се свиха. Не му убягна предизвикателният тон на момичето, но нищо не отговори. Отдръпна се, за да й направи път.

— Кой организира тази изложба? — попита, след като затвори вратата, седна в едно кресло и оставил Мелиса права.

— Министерството на културата — отвърна тя, чувствайки се некомфортно в стаята, въпреки че изпитваше смътно удоволствие, като прехвърли отговорността за онзи „идеологически проблем“ на една

държавна институция. — Самата заместник-министърка знаеше, че това са младежи, скоро завършили Училището по изкуства.

— Това ми е известно, но кой направи подбора?

— Никой. Помолихме всички да изпратят по две картини за изложбата.

Мъжът я наблюдаваше толкова съсредоточено, че тя започна да се изнервя. Това я вбеси още повече.

— Когато класифицира картините, нищо ли не забеляза?

— Какво например?

В тона на въпроса ѝ прозвуча непочтителност.

— Много добре знаеш какво имам предвид. Щом не си успяла да забележиш... или не си искала да видиш нищо, значи ти също имаш проблеми.

— Съжалявам, не забелязах нищо необичайно.

— В много от картините личи неуважение към ръководителите на Революцията.

— Сигурен ли сте? — отвърна тя със съзнанието, че си навлича сериозен проблем. — Живописта е доста индиректно изкуство, в по-голяма степен от литературата или киното. Трудно е да направиш категоричен прочит на една картина; всеки я интерпретира в зависимост от това, което мисли. Истината е, че никой от хората, които класифицирахме тези творби, не е имал намерение да критикува нашите ръководители. Може би затова не видяхме нищо лошо в картините.

„Туш“⁴, каза си развеселена, като забеляза изненаданото изражение на лицето на мъжа.

— Само че в този случай тълкуванието е много ясно — отвърна той, връщайки се към темата. — Например онази картина, на която Ел Командант^[4] говори пред множество, където всички носят маски с неговото лице. Не ти ли се стори като подигравка?

— В смисъл?

— Намек, че всички лъжат.

— Не — отвърна тя дръзко. — Решихме, че художникът иска да изрази единодушието, което съществува сред народа пред върховния водач.

Думите ѝ звучаха саркастично. На служителя на ДС му беше пределно ясно, но нямаше аргументи, нито улики, за да докаже

противното.

— Добре, много съжалявам — каза най-накрая и подаде един лист, на който пишеше нещо, — но ако не изтеглите седемте картини и петте инсталации, изброени тук, галерията няма да може да отвори.

Мелиса хвърли един поглед на списъка и поклати глава.

— Без тези творби изложбата ще е безсмислена.

— Това е ваш проблем. Ако изложбата се отмени, не е, защото някой я забранява, ами защото вие отказвате да я направите с подходящи творби.

Мелиса остана със зяпнала уста от тази наглост. Понечи да отговори нещо, но стисна зъби, обърна се и излезе, без да се сбогува.

— Глупаци — измърмори, след като дръпна вратата зад себе си.

Приятелите ѝ я заобиколиха загрижени.

— Изложбата няма да бъде открита — обяви тя с горчив вкус в устата.

— Какво? — възклика Сусана.

— Не може да бъде — прошепна Едгар.

— Прибирам се — каза Мелиса. — Ако питат за мен, отишла съм на лекар.

— Какво ти е?

— Нищо ми няма — провикна се от вратата, — но им кажи, че съм получила инфаркт.

[1] Кротон (Кодиемум) — растение с ярки цветове. — Б.пр. ↑

[2] ДС — Държавна сигурност. — Б.пр. ↑

[3] гуаябера — мъжка риза, типична за карибския регион. — Б.пр. ↑

[4] Ел Команданте — Фидел Кастро. — Б.пр. ↑

ОТ ДНЕВНИКА НА МЕЛИСА

Писна ми от света, и най-вече от Него. По някаква причина ни мрази. Може би мрази цялото човечество. Най-лошото е, че трябва да симулирам послушание, от което се отдалечавам все повече и повече. Засега се опитвам да се прикривам, но не знам колко време ще издържа в тази роля.

От стаята си чувам гласа му, който звучи от някакъв високоговорител. Излизам на улицата и виждам лика му, който изглежда замръзнал в поза на Мусолини: надменно вдигната брадичка и пръст, който ни заплашва с ада. Негово Деспотично Величество е като бог: намира се навсякъде, но е дори по-вездесъщ. Поне Бог не подслушва телефонните разговори, за да разбере дали човек е съгласен с него.

Но аз се чувствам свободна. Няма да падна на колене в краката на никой феодален сеньор. Няма да приема никоя система, която не признава съществуването на душата ми. Не съм покорно същество, а една голяма лъжкиня. Мога да измамя и него, и неговата кохорта от цербери. Мога да се присмивам над умствените му недостатъци и да се подигравам на ролята, която ми е отредил: на овчица, благодарна, че е отгледана под покровителствената му сянка. Мисли си, че ще приема тази история, защото страда от скоротечна склероза. В действителност знам, че ненавижда всички ни... и най-вече всички жени.

Затова потърсих оръжие, най-опасното и най-страшното: бунтът. Но не откритият; това би било много лесно да се засече. Аз съм много подгривна. Обожавам нелегалната дейност. Обичам да се движа нощем — като котка, която хвърля сянката си по стените на безлюден град. Харесва ми да оставям следите си и после да изчезвам в мрака. Познавам и други начини на оцеляване. Не знам къде ги научих, нито кой ми ги показа. Може би са ми вродени. Може би съществува женски ген, който се предава тайно; естествена мутация, създадена от еволюцията, за да ни осигури защита. И този ген пулсира в мен. Жив е,

насочва инстинктите ми. Мога да бъда лицемерна като дявол, хълзгава като влечухо, опасна като вешица.

Лесно е да посееш смут. Лесно е да застрашиш спокойствието на Неговата Височайша Диктатура. Първо, разполагам с тялото си. Никой — и той дори — не може да заповядва на желанията ми. Мастурбирам или правя любов колкото пъти си поискам, без да се налага да му искам пълнение. Вагината ми е лично моя и я управлявам, както пожелая. Второ, разполагам със своя дух, със своите умствени оргии, със своите тайни вселени; и със своя собствена религия, магията — това плашило за материализма, този призрак, нарушаващ нормите, които се опитаха да ни наложат.

Ако Онзи, чието име не бива да назоваваме, знаеше всичко това, щеше да се чувства ужасен, че съм на свобода сред стадото му. Би алармирал своите агенти, платената си сган, тайните си полицаи. Би издал заповед да бъда заловена... за предпочитане мъртва. Но тази сложна стратегия не е създадена за неговия ум. Той не подозира, че някой може да действа по друг начин, не с агресия или насилие. Естествено, дори не може да си го представи. За него съм само жена.

18

Сянката се изплаши. Почти изхлипа, когато видя онова женско лице с изражение на самотно животно под звездите.

Пълнолуние.

В такива мигове — най-вълшебните в природата — покълваха великите мистерии: идваха приливите и отливите, жените имаха менструация, раждаха се прозренията на гениите. Нощите на пълнолуние възраждаха съдбата на човечеството. Така беше от хилядолетия насам и така щеше да продължи.

Сънят от пещерата й беше помогнал да разбере интуитивно част от онова, което жадуваше да си спомни, но трябваше да си изясни още нещо. Ако резултатът такъв, какъвто подозираше, неуморно щеше да възхвалява всички обитатели на Средната земя. Вече беше разбрала коя е най-непосредствената й задача: да се намеси в живота на онова създание и да накара Него също да го направи. Но първо трябваше да го намери.

Ако в онзи момент притежаваше плът и сърце, гърдите й щяха да затреперят като дърво, брулено от бурята. За миг преживя отново предишни животи, в които Той беше нейна съпруга или син и в които Тя беше негова любовница или сестра, и не можа да реши кога ги беше обичала по-силно. Всички зависеха от благоволението на по-висши сили, от волята на необясними предопределености, и решението на загадката не беше в рамките на възможностите й... поне докато не успее да събере всичките си спомени. А за целта имаше нужда от помощ.

— Не се притеснявай — опита се да я успокои Селесте, — ще видиш, че следващия ще го публикуват.

— Мислиш ли, че се чувствам така заради някакъв разказ? Грешиш. Бясна съм заради всеобщата глупост около нас.

Първо беше цветът на вампирите, сега забраняват картичка изложба. Утре един бог знае какво ще им хрумне.

— Това е завръщането на Гестапо — измърмори Тирсо, облягайки се на приятелката си.

— Трябва да направим нещо! — изфуча тя.

— Работим по въпроса, принцесо — каза Алваро, дъвчейки стрък трева. — Защо според теб дойдохме на мача?

Мелиса се огледа около себе си. Стадионът не беше много пълен, но имаше достатъчно хора.

— Не знам какво правя тук — разбунтува се Тирсо. — От всички съществуващи спортове, този е най-омразният ми. Сякаш ме ритат в топките...

— Не мрънкай — прошепна му Селесте. — Чакай да видиш спортистите.

— Дано поне това си струва.

Докато чакаха да излязат отборите, Тирсо започна да оглежда публиката. Въпреки че никога не беше ходил на стадион, здравият разум му говореше, че тук се случва нещо необичайно: имаше момичета с много дълги или много къси поли; младежи с дебели халки на ушите, някои от тях брадати, други — с коси, събрани на опашка... Обърна се да попита нещо Мелиса, но в същия момент отборите започнаха да излизат на терена.

— Ее! — възклика Тирсо, посочвайки играчите. — Този не е ли актьор от миналия сериал? А онзи не е ли един художник — ваш приятел?

Погледна последователно Селесте, Алваро и Мелиса.

— Какво става, по дяволите?

Тримата избухнаха в смях.

— Бейзболен мач, не виждаш ли?

— Ето го Ернесто!

Лекарят успя да си проправи път сред младежите, скучени на трибините, и се настани до Тирсо.

— Мислех, че няма да успея — каза задъхан. — Не искаха да ме пуснат. Вече има пет патрулки пред стадиона.

— Ще дойдат повече — отговори спокойно Мелиса.

Тирсо пребледня.

— Къде сме попаднали?

— Ти нищо ли не знаеш? — попита Ернесто и после изгледа останалите.

— Ако му бяхме казали, нямаше да дойде — каза Мелиса с неприятен тон. — Нали знаеш какъв е?

— Какво трябваше да ми кажете, по дяволите?

— На протест сме — отговори Селесте, без да откъсва поглед от терена. Тя поздрави няколко души, които вече заемаха позициите си.

— Протест? Какъв протест? — изписка Тирсо и се изправи. — Аз не искам да протестирам за нищо.

Ернесто го дръпна обратно на пейката.

— Как може да не подкрепяш приятелите си!

— Приятели ли? Не познавам никого от тия хора.

— Но нас ни познаваш, нали — каза Селесте. — Сега сме тук и имаме нужда от твоята подкрепа.

Тирсо прогони въображаема муха с ръка.

— Защо?

— Щяхме да открием картична изложба в Стара Хавана, но ДС я забрани — обясни Селесте. — Хиляда пъти ти обясних.

— И на мен ми забраниха изложба — добави Мелиса.

— Знам, но никой не ми каза, че трябва да протестирам за това.

— Художниците бяха бесни — продължи Селесте. — Според тях това никога не би се случило с бейзболен мач. После някой предложи да направим един гигантски пърформанс и ето ни тук.

— Това ми звучи като подигравка — каза Тирсо.

— Естествено, миличък — съгласи се Селесте. — Винаги ни наричат перверзници, нали? Е, сега ще разберат какво е хубаво. Никой няма да може да ни обвини, задето играем.

На Тирсо му се искаше да се чувства толкова безгрижен, колкото приятелите му или като останалите зрители, които не преставаха да крещят. Близо до тях един кълъщав и брадат тип свиреше на конта, сякаш беше арфа, и кръглите му ленънки се свличаха от носа му. Мнимите спортстисти — по сандали и еспадрили, най-накрая заеха местата си. В този момент от високоговорителите прозвуча силен шум. Тирсо скочи и се огледа наоколо.

— Какво става?

— Нищо, миличък, успокой се. Това е рок групата.

— Ще има и концерт ли?

— Не, приятел. Не знаеш ли, че хората винаги носят барабани и сирени на стадионите? — му обясни Алваро. — Само че ние сме поизтънчени и доведохме едни рокаджии.

Почти веднага след това гръмна лавина от пронизителни акорди, надвикиани от дрезгав глас, който пееше на неразбираем и въпреки това познат език. От всички страни отекнаха ентузиазирани възгласи.

— Това не е английски — каза Тирсо, като напрягаше слуха си.

— Все едно си против нас — упрекна го Мелиса. — Искаш да ни обвинят, че имаме идеологически проблеми ли?

— Намерихме рок група, която пее на руски — обясни Селесте.

Така неочеквано, както беше гръмнал, звукът секна. Чуха се викове, че няма ток, но мачът не прекъсна. „Спортстите“ започнаха да демонстрират своята некадърност. Топките на питчерите едва стигаха крайната цел. Посрещането беше под всякаква критика. За капак един от съдии беше известен луд от квартала, когото художниците бяха убедили да играе с тях: бе единственият човек, който приемаше мача на сериозно. Разгърнаха огромен плакат с един от любимите лозунги на правителството: Спортът: право на народа. Хората бурно аплодираха.

Мачът протичаше без всякакъв ред и дисциплина. След втория страйк в първия ининг малоумният съдия неочеквано реши, че са по средата на петия. Чуха се поощителни изсвирвания. След петнайсет минути лудият обяви, че всеки батър има право на шест страйка, и публиката подкрепи решението му с овации.

Група полицаи влезе на стадиона — няколко младежи ги изгледаха предизвикателно, — но мачът продължи, сякаш ги нямаше.

Почти в същото време хора, натоварени със снимачна техника, се качиха на трибуните.

— Ще ни запишат — прошепна Тирсо, склонен да си тръгне.

Селесте избухна в смях.

— Не се притеснявай, от нашите са.

— Откъде знаеш?

— Познавам ги. Правят документален фильм за рок музиката. Сигурно идват да запишат групата.

Полицията спря кинаджиите и се разрази спор. Вниманието на публиката се раздвои между мача и конфликта на трибуните. Беше очевидно, че агентите не искаха камери наоколо. Мелиса и приятелите ѝ можеха да чуят скандала, защото вятърът и акустиката донесоха няколко фрази до тях.

— При всички положения тук няма ток — казваше единият от полицайите. — Така че тази група няма да свири.

— Гадните копелета спряха тока — оплака се някой на висок глас.

Чуха се яростни възклициания по трибуните. Кинаджиите, привидно победени, напуснаха мястото... само за да се върнат десет минути по-късно, влажейки един дълъг и дебел като питон кабел. Когато пазителите на реда отново им преградиха пътя, обясниха, че вземат ток от една къща от другата страна на улицата, за да може групата да включи инструментите си. Полицайтите не позволиха това, като заявиха, че не може кабел да лежи по средата на улицата. Двама оператори казаха, че ще прехвърлят кабела над дърветата. Това засили лошото настроение на жандармите, които този път отказаха разрешение, без да дадат нови обяснения.

При всички положения мачът беше към края си. Отборът победител прекоси целия стадион и разгърнаха парче плат, на което се четеше друг известен лозунг: За спорта, физкултурата и игрите. Този път виковете наистина вбесиха полицайтите, които с бълкане и заповеди започнаха да оправзват стадиона. Двоен кордон от полицаи ескортира хората до улицата, изпълнена с любопитни съседи и минувачи, които се чудеха защо пред спорния колизей имаше повече от двайсет патрулни и няколко затворнически коли.

Притежателите на дълги коси и плитки, на халки и брилянти по ушите, на избелели дънки и размъкнати блузони, на къси панталони,

изрязани криво с ножица, и на полупрозрачни поли, през които се виждаше бельото, в смях и шеги се пръснаха във всички посоки. Само лудият, който беше съдия, остана до вратата на стадиона, недоумяващ защо всички си тръгваха, а никой не спря да му обясни защо този забавен мач беше свършил така скоро.

20.

Мелиса застана пред гардероба. Задачата да избере тоалета си никога не беше лесна, защото обличането за нея не бе акт на кокетство. Дрехите функционираха като допълнение към природата ѝ, а понякога като маска. Преди години носеше минижупи, защото не се чувстваше уверена в себе си и си мислеше, че ще отклонят вниманието от някоя нейна черта, която тя самата не можеше да определи. По-късно темпераментът ѝ започна да се променя; стана по-дистанцирана и се отказа от стария си гардероб. Сега носеше дълги и въздушни поли. Купи си сандали, а за защита използваше гривни и екзотични обеци. Разбира се, в страна, където всичко беше с дажби, трябва да си факир, за да се обличаш по този начин, но Мелиса имаше въображение в излишък, както и добри контакти на черния пазар. Така успя да си направи доста прилични тоалети.

Девойката се почеса по главата. В друг ден би избрала лилави или червени, доста агресивни дрехи. Сега би било най-добре да изглежда беззащитна. Порови старателно, преди да избере белия костюм и един шал със златни ресни. Гримира се и завърши тоалета си с две капки парфюм. Отиде да се огледа в голямото огледало. Нещо липсваше. Върна се в спалнята и отвори дървеното ковчеже, където държеше няколко чифта обеци във формата на стари монети. Точно това ѝ трябваше. Довери се на колективното подсъзнание, за да обърка тайната полиция: жена, накитена с ослепителната белота на девица, не можеше да представлява опасност.

Бибиткането на клаксон я извади от унеса ѝ. Взе чантата и излезе бързешком. Колата я чакаше с отворена врата.

— Всичко ли взе? — попита Ернесто, който беше зад волана. — Не искам да стане като миналия път, когато по средата на пътя трябваше да се връщаме, за да вземем документите.

Мелиса направи жест, с който показва, че всичко е наред.

— Кой още ще чете? — попита Тирсо.

— Освен Сели и Алваро, нямам представа.

— Дано не се срещна с онези изроди от общината — каза Тирсо злобно. — Знаеш, че не мога да ги понасям.

— Аз пък се надявам да дойдат — каза тя жълчно. — Ще припаднат, като чуят тези стихотворения.

Колата потегли бързо по почти безлюдните улици и след няколко минути стигнаха до някогашния дворец в Стара Хавана, сега превърнат в Дом на младия творец. Двайсетина маси си деляха пространството около централния двор, където обикновено се провеждаха поетичните и музикалните рецитали.

Първоначално идеята беше младежите да присъстват на културни събития в неофициална обстановка, където щяха да се сервират чай, освежителни напитки и леки храни, но от тази идея бяха останали само масите и столовете. При всички положения мястото си оставаше подходящо за запознанства с интересни хора.

На една маса седеше Едгар, който ѝ помаха с ръка веднага щом я видя.

— Разбрах, че ще прочетеш няколко стихотворения. Вярно ли е? Мелиса потвърди.

— Ела с мен. — Дръпна я няколко крачки встрани. — Искам да те запозная с едни приятели. Това е Фреди...

Мелиса подаде ръка на един шишко, който, вместо да я погледне в очите, впи лаком поглед в шала с ресните. За момент се изплаши, че ще ѝ го свали от раменете и ще побегне.

— Каква прелест! — възклика дебеланкото. — Къде намери този шал? Прилича на един, който носеше Фреди...

На Мелиса ѝ се стори, че не е чула добре. Нали той беше Фреди? Момчето забеляза объркването ѝ:

— Фреди е любимата ми певица; затова ме наричат така. Певица на болеро, дебела и божествена...

Но Едгар не му позволи да продължи:

— Мелиса, това е Лео.

Тя остана като вцепенена. Без нито един жест, нито дума веднага разбра: този беше любовникът на Едгар. Подаде му ръка, почти трепереща. Беше... фантастичен мъж. Топлата усмивка, която ѝ отправи, почти опроверга очевидното.

„Поредният отписан мъж — помисли си с горчивина. — Какво нещастие, по дяволите!“

Тирсо докосна лакътя й:

— Трябва да вървиш.

Селесте, Алваро и останалите двама младежи вече се бяха настанили на местата си в централната част на двора. Един празен стол я чакаше. Докато другите четяха, се запита кои ли ще бъдат тази вечер агентите на ДС, скрити сред публиката. Беше развила шесто чувство, за да ги засича. Видя нови лица сред зрителите редом с редовните посетители. Различи няколко смътно познати физиономии и си даде сметка, че тези хора посещават мястото при определени случаи, без да се смесват с останалите...

Най-накрая дойде нейният ред. Отвори тетрадката и започна да чете с бавен и овладян глас. Три от стихотворенията можеше да се окажат опасни, но бяха написани по такъв начин, че звучаха двусмислено; останалите две бяха доста еротични.

Беше усъвършенствала стил, който объркваше мнозина. Не че ѝ пукаше какво ще си помислят другите, но се забавляваше от смущението, породено от контраста между ефирния ѝ, почти призрачен вид и текстовете, наститени с опасни намеци и фини премълчавания.

След като всички прочетоха стихотворенията си, голяма част от публиката се пръсна на групи.

— Едгар ми е разказал за теб — прошепна Лео в ухoto на Мелиса, — но спомена само, че сте колеги и че пишеш. Забрави да каже основното.

— Кое?

— Че си много хубава... а това е опасно за жена, която пише по определени теми.

— Така ли?

— Предизвиква греховни мисли.

— Трябва да тръгваме — съобщи Едгар, като подаде глава между двамата. — Ще закъснеем за театъра.

— Ще се видим по-късно — каза ѝ Лео и я погледна за миг в очите.

Тя почувства как главата ѝ олеква. Знаеше, че още е на крака, но изпита усещане, че нейният астрален двойник се е свлякъл на пода.

— Момиче, усмихни се — извади я от унеса Тирсо. — Държиш се идиотски.

— Имам нужда да се поразходя.

— Щях да ви предложа да минем по „Малекон“ — предложи Ернесто. — Искате ли?

Мелиса се съгласи.

— Ще предупредя Алваро и Сели — каза Тирсо. — Може би ще искат да дойдат.

И докато Тирсо се опитваше да спаси приятелите си от група почитатели, Мелиса доближи ръка до лицето си, за да вдиша аромата, който Лео беше оставил по нея.

21

от дневника на Мелиса

Винаги съм била различна, още от малка, но не защото бях хубава или умна. Смятам се за ужасно посредствена, въпреки че учителите ми и близките ми твърдят обратното. Имам само едно качество, което може погрешно да са взели за интелигентност: аз съм патологично любопитна. Интересува ли ме нещо, светът може да се руши, но вниманието ми си остава насочено към каквото ме е пленило, независимо дали е човек, книга, идея, която се върти в главата ми, или нещо, случващо се наблизо. Обичам да премислям всичко, с което се сблъсквам... това също така е ахилесовата ми пета. Възрастните непрекъснато ми се караха, защото все „витаех в облаците“; и наистина, когато се задълбоча в някой проблем, паметта ми никога не регистрира друга задача или въпрос. Това състояние на ума може да е причината за Ясновидството ми.

Още си спомням разходките си из гората на Хавана и тайните игри с едни създания, които мислех за джуджетата на Снежанка. Непрекъснато се криеха от мен, докато се опитвах да ги уловя. Често виждах само частици от техните неуловими тела: ръчичка, която изчезваше във вътрешността на някой дънер, гънките на червен плат, блясъкът на очите им иззад храстите... Понякога чуха гръмките им смехове, но никога не ми позволиха да ги приближа.

Когато й разказах това Сибила каза само: „Не са били фантазии, Мелиса. Родила си се с Дар да виждаш“. Тя смята, че децата имат повече възможности да виждат обитателите на Средната земя. Възрастните са научени да блокират сигнала, който иначе биха приемали по естествен път. Въпреки това умът е способен да запази този дар и да го съживи в подходящ момент.

„Когато човек променя рутината, подсъзнанието отваря вратите си“, каза Сибила.

Тя мисли, че в предишен живот съм била гадателка или вещица, и може би е права. Не помня кога за първи път почувствах желание да

си правя лунни бани и да вдишвам аромата й... защото луната ухае на старо сребро, окъпано от дъждовен порой. Според Сибила тази практика ме свързва с неолитните племена, които са виждали и обожавали Богинята на лунния диск, и твърди, че това е знак за връзката ми с Уика, най-древната религия.

Все още не разбирам много неща, но не изпитвам страх, защото съм гледала ритуалите с минерали, цветя и други плодове на земята, заредени с пречистваща сила. При всички положения не знам откъде учителката ми черпи толкова търпение да се бори с мен. Видях я ядосана само веднъж — когато я попитах дали практикува черна или бяла магия.

„Все едно да питаш дали някой християнин е добър или лош — ми отговори ядно, макар че после поясни: — Магьосникът трябва да се подчинява на закон, който уважава всичко живо. И ако някой използва силите си, за да върши зло, рано или късно ще си плати за това. Запомни: каквото и да правиш, добро или зло, ще се върне при теб тройно умножено“.

Вчера ме увери, че скоро ще тръгнем по друг път... Тя е такава. Говори с притчи като Христос и ме оставя да се питам дълго време. Въпреки че накрая чакането винаги си струва.

Това беше Той. Тя изпита по-скоро вътрешна убеденост, отколкото предчувствие. След толкова години отново усещаше онази болезнена и обичана вибрация, която от хилядолетия насищаше духа й.

Сянката излъчи нещо, подобно на пулсиращо сияние... или по-скоро като вой на вълчица, която възстановява връзката си с глутницата. Той отвърна по същия начин. Търсеха се отчаяно и всеки миг им се струваше като вечност. В онази вселена, забранена за живите същества, се завихри ураган, вълна на умствен земетръс, и сянката си спомни всяко от излизанията си към празнотата, всяко пътуване в посока на някои проблясък, които я привличаше, както електрическа крушка фатално привлича пеперудите. Така пристегна Той: като светлина. Ако бяха живи, щяха да се целунат, да се прегърнат, може би да се търкулнат по някой скат или върху някое легло, но сега всеки от тях проникна в същността на другия без думи, разменяйки болезнени преживявания, стари образи, съмнения без отговор...

Беше объркан. Беше починал след сянката и това й даваше известно преимущество, защото тя бе имала повече време да си спомни. Обясняваше му, учеше го и му разкриваше тайни.

„Къде е Тя?“, попита.

И сянката му показва онзи някогашен ритуал, когато тримата се бяха качили на върха, за да запечатат своя договор за любов.

Приятелю мой, моя любов...

Сянката се опита да го приласкае, но Той я отблъсна.

Къде е?

Заштитена... На сигурно място...

Усети нарастващата му тревога.

Не е ли тук, при нас?

Сянката закръжи около Него.

Намира се от другата страна.

Забеляза разочарованietо му. Докато двамата са живели заедно в последното им прераждане, Тя сигурно е скитала като самотна душа из онези места. Може би е била наблизо през цялото време, без никой от

двамата да забележи. Може би нейната невидима близост бе причината да я преследват с такава страст.

Сянката се понесе около него, гальовна.

Ела, любими, ела... Знам къде е. Знам как да я видим.

И се хвърли срещу потока от души, които се връщаха към вселенската утроба. Той я последва опечален. Беше тайл надежда, че тримата ще се срещнат на това място, защото тогава възможността за среща в следващ живот би била по-сигурна. Сега духът му гаснеше.

„Мъж ли е или жена?“, попита Той. Има ли деца, братя и сестри? Млада ли е? Влюбена ли е?

Жена е, отвърна сянката. Млада, без братя и сестри. Все още може да има деца. Не се е влюбвала.

Разбра какво си мислеше Той: да се върне в тялото на нейно дете, брат или изобщо създание, което би му позволило да бъде до Нея. Но това беше невъзможно. Никой не се връщаше, преди да осмисли предишния си живот, а Той продължаваше да бъде в състояние на пълно объркване.

Изведнъж я усетиха. Там някъде пулсираше създанието, което, без да знаят, и двамата бяха търсили по време на последния си живот. С неудържим порив се забързаха към съществото, което не си спомняше предишните им самоличност; което не подозираше, че настоящият му живот е лично решение; което не си представяше, че търсенето на любов беше обречена кауза, защото единствените му и вечни любовници щяха да бъдат от плът и кръв едва в някой бъдещ живот.

23

— Отново сънувах един от онези особени сънища — оплака се Мелиса веднага щом се настани в креслото. — Всичко беше объркано, помня го смътно, но тя отново беше там.

— Кой? — попита Сибила.

— Сянката.

Шумът на града се разсейваше с падането на нощта. Хората се скриваха в домовете си, следвайки инстинкта на своите предци.

— Беше още един от онези сънища, в които... — започна да обяснява, но, изглежда, промени намерението си. — Вие казахте, че сте били психолог, нали?

— Дипломирах се, но не се посветих на практиката — отвърна жената бавно, сякаш ѝ беше трудно да си припомня нещо много болезнено. — Понякога е опасно да кажеш, че лечението на хронична депресия се състои в това да напуснеш страната.

— В такъв случай ще знаете какво се случва с мен — предположи Мелиса. — Мисля, че имам начален стадий на шизофрения.

Жената направи усилие да не се засмее.

— Откъде ти хрумна това?

— Един приятел ми каза, че някои личности...

— Миличка, няма никакъв проблем с личността ти. Ти си един непоносимо нормален човек, само че си принудена да живееш в среда, която не е нормална.

— Но тогава как обяснявате сянката?

Сибила се сети къде е ключът за това объркване.

— Къде е дневникът ти? — попита тя.

— Дневникът ми ли? — повтори Мелиса изненадана.

— Каза ми, че си водиш дневник, където записваш някои преживявания и разсъждения за сянката.

— Продължавам да пиша, защото допълва онова, което виждам на сън. — Тя се замисли. — Или сънищата допълват дневника ми?

Жената изчака няколко секунди и като видя, че Мелиса продължава да мълчи, обясни:

— Сянката, изглежда, е част от самата теб, цялост, родена от твоето подсъзнание. Помниш ли какво ти разказах за духовните наставници?

— Да, но е невъзможно сянката да е един от тези наставници, защото аз самата я измислих.

— Духовните наставници се появяват под всякакви форми: в някой сън или в някое стихотворение, може да са отчетливо присъствие или предчувствие. Не ти казвам, че е едното или другото, но има начин да се провери.

— Как?

— Като започнеш вътрешно пътуване.

— Какво е това?

— Пътят, който ти обещах.

— А ритуалите?

— По-добре да ги забравиш засега.

Мелиса прехапа устни. Това означаваше да изостави единствения инструмент, който ѝ даваше някаква власт на онова място, където се чувстваше все по-несигурна. Без магия нямаше да е възможно да промени нещата.

— Имам нужда да се науча да контролiram енергиите си — настоя. — Ритуалите...

— Ако не си способна да владееш импулсите си, магията ще бъде само инструмент за нанасяне на вреда и първата, която ще го изпита, ще бъдеш ти.

— Не става дума за мен, а за хората около мен.

Сибила предусети, че девойката е намислила нещо.

— Ритуалът е процес на приобщаване към божеството, техника за освобождаване на душата, не е инструмент за агресия.

— А ако искам да защитя други хора?

— Можеш да разпръскваш любовна енергия. Това отслабва омразата и насилието.

— А, не. Не вярвам в приказката за другата буза.

— Никой не изисква от теб абсурдно подчинение. Магьосникът има дълг срещу всичко, което се опитва да промени естествения ред, но мисията му е да защитава, не да напада.

— Дори в екстремни случаи ли?

Жената я се вгледа в нея за няколко секунди.

— Предполагам какво си мислиш и ще ти е трудно да разбереш това, което ще ти кажа, но опитай. Магията е наследство от неолита, от клон на човечеството, който днес наричаме „народ на мегалитите“ заради способността им да строят каменни паметници. Ценили са вселената по начин, който никога няма да се повтори, защото човешкото същество се е променило. Магията е религията и философията на този народ. Малкото, което знаем, е достигнало до нас чрез култове, практикувани от други племена, които са получили наследството им, но способността на тази раса да използва Ясновидския си дар няма да може да се върне. Мозъкът на магьосниците от древността е функционирал различно от нашия. Може би ще успеем да си върнем част от онези сили и да ги използваме, за да израснем като личности, но не вярвам, че имаме много възможности да въздействаме на материята, както те са го правели.

Мелиса се взря в отдалечаващите се облаци. Бризът донесе мириз на водорасли, мокри скали, влажно и гнило дърво.

— Ако не мога да променя света с магия, ще го направя със собствените си ръце.

— Погрижи се за вътрешното си израстване.

— Ще го направя — увери я тя, — но също така ще направя нещо за другите.

— Какво си намислила?

— Хрумнаха ми няколко идеи. Може да не ми стигнат, за да сваля правителството, но поне ще го накарат да се изприщи.

Кварталът беше останал в тъмнина — нищо необичайно. Мелиса чуваше ропота на хората, които разговаряха на верандите на домовете си или бяха гледали телевизия на отворена врата, за да се възползват от нощния бриз. Това беше нейният шанс.

Отиде в трапезарията. В коридора се размина с баба си, която се връщаше от верандата, за да иде да спи. Мелиса ѝ каза, че излиза за малко, за да се види с една приятелка. Когато възрастната жена запротестира заради това нощно излизане, я увери, че приятелката ѝ живее наблизо. Изчака тътрещите се стъпки да заглъхнат във вътрешността на дома и едва тогава отвори шкафа, откъдето извади найлонов плик. Затвори с ключ и излезе с торбичката на улицата.

От тротоара видя ослепителния сноп лъчи на фенер, който прекосяваше портала на една съседна къща; чу смеховете на децата, възползвали се от закрилата на мрака, за да се измъкнат тайно от родителите си; също така разговорите от балкон на балкон между съседите, но не можеше да различи нищо на повече от метър разстояние. Близо до ъгъла се спъна и едва не падна. Тънкият пресеклив смях ѝ разкри, че виновник е синът на медицинската сестра, която живееше отсреща. Момчето нададе призрачен вой с явното намерение да изплаши человека, с когото се беше сблъскало, и веднага побягна.

Стигна до месарницата, опипом извади от чантата тубичка и свали капачката ѝ. Внимателно намаза четката и започна да пише върху избелялата повърхност. Някой шегаджия от квартала, може би с еврейски корен, я беше кръстил „Стената на плача“, защото на дъската, която висеше там, се появяваха само съобщения от типа на: Свърши диетичното пиуе, Тази седмица ниама риба и Месото тези две семици ниама да доде до суедваия месец. Такива престъплениЯ срещу правописа вбесяваха Мелиса, но бяха повод някои шегаджии — по-грамотни от месаря — да направят свой принос. Примерно предпоследният стенопис беше лесен за изпълнение. С няколко

минимални корекции фразата се превърна в изразителна жалба: Тази седмица ни... ама риба!

Със затаен дъх и като спираше непрекъснато, за да се ослуша откъде идват определени шумове, започна да пише посланието си на стената. Всъщност не беше оригиналната авторка на текста. Месеци по-рано един приятел, който учеше във Факултета по математика, й беше разказал — полуразвеселен, полупритечен, че ДС обградила университетския хълм, защото във Факултета по кибернетика се появил огромен надпис, който гласял: Долу — знаеш кой. Макар да не се споменаваше конкретно никой, посланието беше толкова ясно, че ДС не се поколеба да разпита всички пазачи и използва кучета и експерти криминалисти в търсене на следи, които да доведат до автора. Новината обиколи острова, въпреки че не беше публикувана в никой вестник. Тази фраза Мелиса възпроизвеждаше на стената. Сред хилядите антиправителствени призови, които се раждаха из цялата страна, този беше почти гениален. Беше не толкова директен, колкото адски въздействащ, префинено злобен. Собственото му двусмислие го превръщаше в много зловреден текст, защото фактът, че нямаше нужда от име, за да посочи адресата, отразяваше неоспоримата вина на человека, към когото беше насочен. Все едно казваше: Няма нужда да те споменавам, защото всички знаем кой си...

Чу нечии стъпки и се долепи до стената на месарницата, като се скри зад кашони, които миришеха на развалена риба. Единият от тях падна и силният шум подплаши котките, които душеха на планината от опаковки. Момичето чу възклицанието на някаква жена и стъпките отново се изгубиха в мрака.

Върна се при надписа. Въпреки пълния мрак зениците ѝ се бяха разширили и виждаше достатъчно добре. Близко дихание докосна лицето ѝ и тя застинава в ужас. Мястото беше пълно с обемисти предмети, по-черни от нощта, но не успя да види никакво живо същество наоколо. По-уплашена отпреди се захвана отново със задачата си. Имаше усещането, че нещо или някой се намира на една ръка разстояние, и още по-лошо: че това нещо или някой знаеше какво прави тя. Косите на тила ѝ настърхнаха, когато някакъв глас я повика по име. Още веднъж се огледа във всички посоки. Нищо. Дописа надписа бързешком, прибра четката, натисна капачката на тубичката с боя, върна я в чантата и забърза към дома си.

Когато се отдалечи, започна отново да различава смеха на децата, крясъците от семеен скандал и тихото жужене на разговорите, които се провеждаха под прикритието на сенките. Това я успокои малко, но няколко пъти се обърна да огледа безлюдната улица, за да провери дали не я следят. Невидимото присъствие продължаваше да бъде близко.

Реши да не влеза направо у дома си. Подмина решетката и продължи до парка. Никой не ѝ обърна внимание, когато се качи в автобуса. Слезе на втората спирка и се върна пеша. Щяха да открият надписа чак на другата сутрин, защото единствената светлина на магазина оставяше местопрестъплението в сянка. Затова, дори ако токът дойдеше в някакъв разумен час, тази вечер нищо нямаше да се случи.

Затвори вратата на дома си и отиде до шкафа, за да прибере боята. Запали свещ и си изми ръцете. Би дала всичко, за да можеше да заспи, но от нерви не успя. Опита се да чете.

Беше прегледала само бегло книгите на Анаис Нин, но всеки път, когато напредваше по малко, оставаше изумена от сходството между мислите на тази жена и своите собствени. Първо, и двете си водеха дневник, който беше нещо повече от просто изреждане на случки. Поскоро беше тетрадка с размишления, където превратностите на живота бяха отражение на най-великите въпроси, които се зараждаха в ума ѝ. Отгоре на всичко и двете бяха Риби с асцендент Везни. Не че Мелиса приемаше астрологията много на сериозно, но сега се замисли за тежестта на съпаденията. Дали е възможно това да обуславя сходството на характерите им? Също като Анаис се беше интересувала от еротична литература по-скоро като предизвикателство, отколкото като израз на удоволствие, по-скоро като форма на бунт, отколкото като литературно упражнение.

Легна по гръб, съзерцавайки отблъсъците на свещта по тавана. Би ѝ се харесало да бъде нейна приятелка. Опита се да си я представи в Хавана — как чака на опашка за хляб, как се качва в някой претъпкан автобус или на събрание, където всички обвиняваха, за да не бъдат обвинени. Какво би си помислила за тази столица на ада?

Видя сцената с внезапна яснота. Онази странна и самотна жена, способна да обърне света наопаки с идеите си, щеше да изложи опасни доводи; и веднага щом вижданията ѝ за света се сблъскаха с

обкръжаващата я среда, щяха да я спрат. „Анаис Нин не би могла да съществува в Куба“, заключи Мелиса и затвори очи.

Опита се да си представи жестовете ѝ, гласа ѝ, звука на смеха ѝ, но се улови, че се държи като любовница. Идеята я порази. Да се влюби в мъртва: само това ѝ липсваше!

Нещо я погали по бузата. Нежен и топъл допир. Спомни си какво беше станало преди в тъмнината на улицата, но сега не изпита страх. Намираше се в твърде позната и сигурна среда. Освен това заспиваше.

Полъх на вятъра загаси свещта и тя потъна в дълбок, почти чувствен унес. Книгата се плъзна на пода. Луната напредваше към зенита си и светлината ѝ нахлу през прозореца, като се разля върху лицето на Мелиса.

Първите образи раздвишиха клепачите ѝ. В съня бягаше от нещо, от някого, може би от самата себе си; този кошмар я беше преследвал и друг път. Изведнъж, в мига, в който се почувства изгубена, я видя отново. Там беше сянката, до нея имаше още една, а по-нататък — трета и четвърта, и пета... Разбра, че мястото беше огромен замък на сенките; пресечна точка на всички души и вселенската същност.

В това състояние, което ѝ даваше достъп до незнайни измерения, ѝ хрумна, че сянката е стара позната.

— Коя си ти? — извика Мелиса в съня си, където се носеше като едно от хилядите същества, скитащи там. — Защо ме преследваш?

Почувства облъхване, сякаш гигантска птица размахваше криле.

— Защо търся присъствието ти, а ти се вкопчваш в моето?

И един глас каза тихо в нея:

— Аз съм твоя двойница, твоята сродна душа, призракът, когото сънуващ...

И в този миг разбра с яснота, по-силна от предчувствие: онази сянка, която я преследваше, галеше лицето ѝ и бдеше над стъпките ѝ, беше създанието, наричало се някога Анаис Нин.

**ВТОРА ЧАСТ
АНАИС, АНАИС**

25

Мелиса отиде в най-далечния край на къщата. Баба й миеше съдовете с вода, която загребваше от една кофа.

— Какво правиш? — И веднага разбра. — Няма ли вода?

— Спряха я... мисля, че завинаги — отвърна възрастната жена, без да я поглежда. — Вчера съобщиха, че ще я пускат само сутрин. Ще трябва да използваме тази от бидона, който е на двора. Добре че поне е дъждовен сезон.

— Остави на мен — каза Мелиса и внимателно я измести.

Бабата се отпусна на един стол и за кратко остана загледана напред с празен поглед.

— Държавна сигурност днес идва в месарницата, с кучета и както си му е редът.

Мускулите на Мелиса се напрегнаха, но продължи да мие съдовете, все едно не е чула.

— Защо?

Смехът на бабата прозвуча като тихо кудкудякане.

— Някой е използвал, че спряха тока снощи, за да остави послание на Стената на плача. Видях го, защото станах рано, за да се наредя на опашката за хляб.

— Имаше ли много хора?

— И питаш... Не знам как е плъзнала вестта, но за по-малко от десет минути целият квартал се изсипа там.

— Какво се говореше?

— Представи си, какво ли не! На хората им беше смешно, докато не дойде клюкарката от комитета и повика G-2^[1].

— А кучетата? Намериха ли нещо?

Бабата направи драматичен жест.

— Нищо, миличка. Все още разпитваха, когато пристигна камионът с праха за пране. Знаеш колко къорави сме ние, старците. Спънах се в един от мъжете, който носеше чувал, и не можеш да си представиш каква река от прах се изсипа. Всички се разкихаха до

припадък! А горките кучета... Нали обонянието им е по-остро, виеха като вълци в камиона.

Мелиса погледна баба си и изведнъж ѝ просветна.

— Бабо, нарочно ли го направи?

— Аз? — рече жално възрастната жена с най-невинното си изражение, докато внучката ѝ я гледаше заплашително. — Какво искаш? Кучетата да открият извършителката на саботажа ли?

— Извършителката ли? Откъде знаеш, че е била жена?

Двете се гледаха известно време.

— Интуиция — обясни възрастната жена, вдигайки рамене. — Разбира се, полицайтете дори не си направиха труда да изведат кучетата, въпреки че избълваха най-лошите псувни, които съм чувала през живота си.

— Играеш си с огъня — упрекна я внучката.

— Не се притеснявай. Ставам за актриса.

— Повече да не си направила нещо подобно — натърти Мелиса, като си подсушаваше ръцете с парчето кърпа, което висеше от един пирон. — И не си прави труда да защитаваш другите. Който пише тези надписи, сигурно сам взема предпазни мерки.

Излезе от кухнята.

— Отивам си в стаята. Няма ме за никого.

Това включваше всеки, който я търси по телефона, с изключение на четирима души: Тирсо, Алваро, Селесте и някоя си Сибила. Бабата подозираше, че това не е истинското ѝ име, но така и не се опита да научи повече. Внучката ѝ винаги е била особено дете, пълна с тайни, и годините не бяха променили нито характера, нито поведението ѝ.

Съжителството между двете беше подобно на съжителството между два призрака, бродещи из залите на един и същ замък: всеки беше наясно, че споделя територията си с някого, но предпочиташе да не се намесва в личния живот на другия. Жената никога не се бъркаше в работите на внучката си, още по-малко в стаята ѝ. Затова, когато няколко часа по-късно Мелиса вдигна глава и я видя до библиотеката, пълна с кукумявки, разбра, че се случва нещо необичайно.

— Имаш гости — каза бабата.

Това се оказа по-тревожно. Никой не ги посещаваше. Домът ѝ не беше територия, където да бъде прекъсвана, шпионирана или проучвана, и приятелите ѝ, наясно с този каприз, се въздържаха от

подобно светотатство. Погледна часовника си. Минаваше шест. Не беше спирала да чете от обяд. Затвори книгата и отиде в гостната, но не видя никого. Огледа празните кресла на верандата и после се върна обратно.

— Кой беше, бабо?

Изведнъж се спря. Майка ѝ излизаше от кухнята.

— Какси, Мели?

— Добре — заекна изненадано момичето. — Дошла си да вечеряш с нас ли?

— Не мога, трябва да се връщам в министерството. Суарес ме изпрати с шофьора да взема дъщерите му и използвах да намина.

Лицето на Мелиса помръкна. За миг бе помислила, че майка ѝ е дошла да я види, но веднага разбра, че само личната поръчка от зам.-министъра я беше накарала да си спомни за дъщеря си и майка си, които никога не посещаваше.

— Отслабнала си — каза жената.

— При глада, който царува в тази страна... — отговори тя саркастично.

— Не започвай, дъщце. Има неща, които не могат да се оправят толкова лесно. Ако не беше ембаргото...

— Не ти ли омръзва все същата песен? — попита Мелиса. — Ембаргото не е виновно, че в тази страна няма банани. Тук храните никога не са били култивирани. И доколкото знам, захарта не идва от Аляска... Този идиот е прецакал дори екосистемата на острова.

— Не говори глупости. И не употребявай лоши думи!

— До гуша ни е дошло от политически проповеди.

— „Ни“? — попита жената подозрително. — На теб и на кого още?

— На приятелите ми, на техните приятели, на братята на приятелите ми, на приятелките на приятелите ми, на любовниците на приятелите ми... На цялото ми поколение!

— Допускат се грешки, но това не означава, че няма да ги поправим.

— Чуваш ли се как говориш? „Допускат се грешки“. Като че ли грешките се допускат сами, сякаш всичко е дело на Светия Дух... Не, мамо. Той ги прави и после задължава останалите да страдат заради тях. Но да не си посмял да му противоречиш, о, не, в никакъв случай,

защото ще свършиш в затвора. А ако нещо не се получи както трябва, той никога не е виновен, някой друг нещастник опира пешкира.

Майка ѝ въздъхна: дъщеря ѝ беше загубена кауза.

— Някой иска ли кафе? — попита възрастната жена, излизайки от кухнята.

— За мен недей да правиш — побърза да каже майката. — Не мога да се бавя.

Разговорите с дъщеря ѝ винаги я оставяха без аргументи; затова се опитваше да ги избягва доколкото можеше.

— Аз и баща ти сме свободни този уикенд. Защо не наминеш да хапнеш с нас?

Клаксон на кола прозвуча от улицата.

— Трябва да тръгвам — каза жената. — Ще дойдеш ли?

— Не знам — отвърна Мелиса, сигурна, че няма да отиде.

На излизане майка ѝ изведнъж спря.

— За малко да забравя! След месец ще ходим в Канада да подпишем едни споразумения. Може да имаш нужда от нещо...

— Не, благодаря.

Клаксонът отново иззвири настоятелно и майка ѝ излезе бързешком. Стъклата на витрината звъннаха, когато затръщна вратата. В продължение на няколко минути Мелиса гали повърхността на масата, после се върна в стаята си.

Над лимоновото дърво, което растеше до прозореца, изящният рог на луната блестеше матово върху синьото небе. Девойката остави мислите си да я отнесат до последната нощ, в която я беше посетила тайнствената същност. Ден след ден сянката придобиваше плътност... това беше цяло щастие, защото появите ѝ единствено смекчаваха тъгата ѝ, потапяйки я в състояние, в което забравата действаше като успокоителен наркотик. За нещастие, връзката с майка ѝ беше едно от нещата, което имаше нужда да забрави. В търсене на утеша отвори дневника си и започна да пише.

[1] G-2 (Група 2) — тайна полиция на Куба. — Б.пр. ↑

26

от дневника на Мелиса

Предусетих, че сянката е там и обикаля стаята ми. Не можех да я видя, но близостта ми с нея е стигнала до етап, на който няма нужда да използвам обичайните си сетива, за да разбера, че е до мен. Когато станах, все още имаше следи от познатия мириз.

Може би затова вярвам все по-уверено: сянката сигурно има някаква връзка с Анаис. От онзи сън не съм спирала да мисля за това. Не мога да избягам от манията си по тази жена. Превърнала се е в порок. За малко да умра от възторг, когато научих, че родителите ѝ са били кубинци и че тя самата е посещавала острова. Някои хора твърдят, че баща ѝ е бил испанец, а майка ѝ — с френско-датски корен, но истината е, че и двамата са родени в Куба. Бащата се е върнал от Европа, за да почине на острова, а тялото на майка ѝ е пренесено от САЩ, за да бъде погребано на кубинска земя. Не вярвам да има по-точно определение за националност от мястото, на което човек е роден, и мястото, което избира, за да бъде погребан или за да умре.

Самата Анаис е решила да се омъжи в Хавана. Разхождала се е по тези улици, вдъхвала е аромата на цветята и се е наслаждавала на нашите ястия в Ла Хенерала, онова имение в Луяно, където е живеела леля ѝ Антолина, вдовица на генерал Карденас... Обичам да си представям, че вибрациите на духа ѝ са останали записани в стените на моя град и че съм магнит, който е събрал следите ѝ. Вървя с тази илюзия за контакт с духа ѝ, разтърсена от знаците, които чувствам под стъпките си, преобразена от магията на толкова съвпадения.

Открих още неща. Не става дума само за астрологични дати, за дневници върху подсъзнанието, за допирни точки. Анаис също е имала страсть към меките и галещи платове, екзотичните украшения, сандалите със старовремски вид и всякакви виолетови или пурпурни облекла. Рядко съм изпитвала такъв истински страх, както когато прочетох, че си е правила лунни бани... Господи! Докъде съвпаденията може да са само съвпадения? Нещо ми подсказва, че

когато се натрупа значително количество от съвпадения, случайността престава да бъде случайност и се превръща в нещо друго. В какво? Не съм сигурна.

Може би съществуват души близнаци, осъдени никога да не се срещнат: когато едната е на път да умре, някъде се ражда другата. Предусетих този вечен и съдбовен цикъл, когато прочетох писмата или спомените на личности, разделени от десетки години или векове, понякога дори не от толкова дълъг период — само няколко години или месеци между смъртта на единия и раждането на другия. По-тъжна ми се струва идеята за паралелно съществуване във времето — че никога не са се срещали. Като нас двете. Анаис все още е била жива, когато съм била в пубертета. За няколко кратки години душите ни са били на едно и също място в този живот, въпреки че сме били съвсем непознати... Какво ли е правила тя, когато съм се родила? Или в годината, когато съм се научила да говоря? Или докато съм чела първите си книги? Къде ли съм била аз, докато тя е умирада от рак в една болница, пет минути преди полунощ? Дали съм била с приятели? Или съм се връщала от концерт? Дали съм била на някоя спирка, опитвайки се да се прибера у дома? Или съм четяла в леглото? Или на купон? В разговор с Тирсо? В опити да оправя света?

Преди три дни сънувах, че съм на път да се родя. Душата ми отпочиваше на един тъмен завой и чакаше да бъде повикана, когато започна вибрацията. Разбрах, че влизам в контакт с аурата на Анаис, скитаща из света, и й казах: Аз съм единствената, която ще стигне до теб; единствената, която може да те опознае. Духът ѝ се носеше като бял дим. Обичам те, отвърна тя на един тайнствен език, защото онзи призрак не говореше с думи, а усукваше псевдоподите си на амеба; и всяко движение имаше значение, което прекрасно разбирах...

Осъдена съм. Чувствам нещо подобно на любов, когато чета дневниците ѝ, разказите ѝ, писмата ѝ. Дали съществува точка, в която възхищението и любовта се сливат? Или просто за духа не съществуват половине и от значение е само усещането за близост? Истината е, че не държа чак толкова да дефинирам тази слабост; тя дори би ми била приятна, ако не беше мъката, с която ме изпъльва.

Имам ужасното подозрение, че съм се родила със закъснение и никога няма да успея да наваксам това време. Светът изглежда изработен от елементи от ада. Не разбирам защо съм толкова

изпълнена с желание да давам и въпреки това всичко, което ме заобикаля, не ми позволява.

Все още чакам пътеката, която ми обеща Сибила. Може би така ще мога да стигна до онова кътче, където всяка нощ гласът на душата е единственият насыщен хляб.

Още беше топло, но вечерите носеха омарата на вълнуващата карибска есен: рядък годишен сезон, който само обитателите на тази зона познават; време, изпълнено с влага и ураганни ветрове, които понякога се разразяват в най-ясни дни.

Внезапната буря изненада Мелиса в автобуса. Вятърът духаше яростно и хората се притискаха под стрехите на къщите, в малките магазинчета и във всякакви сушкини. За щастие, спирката, където трябваше да слезе, имаше заслон. Там изчака около двайсет минути, преди да реши да тръгне на бегом, преследвана от един ситен дъждец, който изтръгваше облаци пара от асфалта.

Пристигна измокрена, но се спаси от бурята, която отново набираше сили. Въпреки че беше едва четири следобед, падащият мрак обявяваше идването на нощта. Точно такова време обожаваше Мелиса. Едва докосна вратата с кокалчетата на ръката си, и тя се отвори.

— Подгизнала си — каза Сибила.

— Не много — отвърна тя, опитвайки се да настрои очите си към оскудната светлина. — Използвах, че се проясни за кратко.

Температурата беше паднала значително. Предишни вечери старият стенен термометър показваше трийсет и пет градуса по Целзий: обичайната температура за хаванското лято. Сега показваше двайсет и три.

— Да идем в библиотеката — предложи Сибила.

Минаха по коридора до стаята в дъното. момичето се отпусна в любимото си кресло — един фотьойл от черна кожа, почти половинвековен — и помести лост, за да наклони облегалката.

— Днес ще направиш първото си пътуване — обяви жената и побърза да каже: — Но не търси логика в преживяването.

— Какво ще видя?

— Не знам, при всеки човек е различно.

От време на време някоя мълния осветяваше следобеда, докато дъждът плющеше върху покривите.

— Затвори очи — заповядала жената. — Намираш се във вътрешността на ума си, в пълен мрак.

Отне ѝ известно време, докато се концентрира. Зрението ѝ упорито показваше цветове и форми, които не бяха там. Лека-полека започна да потъва в мрака.

— Сега потърси сиянието.

Различи светло петно: врата, изкована от светлина. Протегна ръка. Като я докосна, потъна в опалово сияние, сякаш влизането я беше заразило с блясъка си, и разбра, че този ореол ще я защитава.

— В тази светлина ще се чувстваш свободна, защото там не съществува време, нито пространство. Това е измерението на собствения ти ум.

Въпреки че блясъкът я ослепяваше, не се наложи да затвори очи, за да премине през огнената врата. Белотата остана назад. Пред нея се простираше поле, осяено със сини облаци. Оранжевият ореол над един хълм ѝ показа, че слънцето току-що се беше скрило. Клоните на няколко дървета бяха неподвижни и голи; други — по-голямата част — бяха изпъстрени с филизи, които дори в сгъстяващия се полумрак изпъкваха с яркото си зелено.

— Какво виждаш? — чу някак си далечен гласа на Сибила.

— Една долина привечер — отговори тя и звукът на собствения ѝ глас я изплаши.

Едва ги бе прошепнала, но думите ѝ отекнаха гръмко в тишината.

— Изследвай. Опипай онова, което ще срещнеш. Пипай смело.

Приближи се до един храст. Откъсна листо и го поднесе към носа си; миришеше на ментол, като мента. Стисна листа между пръстите си и силата на аромата се утрои. Лек бриз разклати клоните на храста. За първи път си даде сметка, че е студено.

— Виждаш ли нещо интересно? — чу тя.

— Едно огромно дърво.

— Иди до него.

Мелиса се приближи, огледа го внимателно и за момент можеше да се закълне, че набръканата повърхност на ствola потрепери.

— Харесва ми — призна Мелиса. — Не знам защо, но ми харесва.

— Това е дърво наставник.

— Какво представлява то?

— Сродно растение. Келтите са умели да ги разпознават. Не знам как го направи, но намери своето на това място; помоли го за помощ.

Момичето си помисли, че да искаш помощ от растение е абсурдно, ала си спомни предупреждението на учителката си: „Не търси логика в преживяването“. Освен това, както винаги, интуицията ѝ я теглеше в посока, противоположна на разсъдъка ѝ.

Почувства обич към дървото.

— Покажи ми пътя — помоли го тя. — Можеш ли да говориш?

Чу шумолене зад гърба си и с известна боязън се завъртя на петите си. Въпреки че никога не беше явиждала, веднага я позна. Беше облечена в тъмни дрехи и разбра, че е тя. В сгъстяващия се мрак се носеше сянката.

— Какво става? — достигна до нея гласът на Сибила.

— Тук има някой.

— Това е твоят личен водач; не се страхувай. Подарък от дървото е.

Гласът на жената се чуваше отдалеч. Думите ѝ стигаха до нея все по-трудно, като че ли съществува невидима интерференция между това място и останалата част на света.

„Губя връзка“, помисли си Мелиса.

— Ти ме повика — каза сянката.

— Коя си ти?

— Твой личен водач.

— Не, ти си тя.

— Тя? — повтори сянката и на Мелиса ѝ се стори, че долавя почти присмехулен оттенък. — Ако знаеше...

— Какво?

— Аз и една личност често говорим за теб. Всеки път, когато те споменаваме, ти си Тя.

— Казвам се Мелиса.

— Името ти е маска. Всички имена са маски, освен истинското, а няма да го узнаеш, докато не му дойде времето.

— Поискай талисман.

— Чу ли? — прошепна Мелиса.

— Какво?

— Един глас...

— Това е Сибила.

— Сибила? — И изведнъж Мелиса си спомни. — А, да! Но за какво ми е талисман?

Сянката се наведе и вдигна нещо от земята.

— Ето. Това е ключ за входа към Отвъдното.

Мелиса видя кръглия син камък, приличащ на лапис лазули, който ѝ подаваше загърнатата в черни воали фигура.

— Нямам никакъв интерес да влизам в Отвъдното — увери я Мелиса, докато камъкът падаше в отворената ѝ длан.

— Твърде късно — отвърна сянката. — Вече си там.

Момичето се огледа около себе си.

— Това ли е Отвъдното?

— Да. Какво си мислеше?

Мелиса замълча объркана.

— Намираме се на място, където животът и животът след живота се смесват.

— Живот след живота?

— Онова, което познаваш като смърт, но смъртта не съществува.

— Взе ли талисмана, Мелиса?

— Учителката ти се тревожи — предупреди сянката. — Защо не ѝ отговориш?

— Да, у мен е!

Едва чуваше Сибила и си помисли, че ако не вика, жената също няма да я чуе.

— Какво ще правя с камъка?

— Запази го в спомените си. Ще ти послужи да намериш това и други места.

Мелиса се опита да пробие с поглед мрака, който забулваше лицето на сянката.

— Ще ти помогне да намериш и мен — отвърна тя на нездадения ѝ въпрос.

Пейзажът потрепери като образ в някоя локва, където са хвърлили камък.

— Мелиса — чу с изненадваща яснота гласа на Сибила. — Ще преброи от десет до едно. Когато приключи, ще отвориш очи. Десет...

— Коя си ти? — отново попита тя.

— Ти знаеш — отвърна сянката.
— Девет.
— Не съм сигурна. Представям си много неща...
— Осем.
— ... но мисля, че всички са абсурдни.
— Седем.
— Защо? — прошепна сянката. — Защото не изглеждат логични

ли?

— Шест.

Контурите започнаха да се замъгляват.

— Ти сянката на Анаис ли си?

— Пет.

Смехът на сянката отзвучва като все по-загълхващо ехо.

— Четири.

— Нейната сянка ли си? — настоя Мелиса, докато тъмнината около нея се сгъстяваше, и то не заради настъпването на ноцта.

— Три.

— Имената не са важни — прошепна сянката. — Нито едно от тях не е истинско... въпреки че понякога са верни.

— Две.

— Какво искаш да кажеш?

— Друг път — отвърна сянката, докато се стопяваше. — Някой друг път...

— Едно.

Тъмнина: единствено това бе останало от онази прекрасна поляна; тъмнина, подобна на тази, която Мелиса се опитваше да прогони от ума си. Сибила не успя да ѝ обясни много, след като се върна от странното пътуване. Жената беше сигурна само, че сянката ще бъде неин водач в следващите екскурзии.

Погледна към прозореца — твърде много облаци тази сутрин. Нищо чудно, ако бурята от онзи ден се повтори. Надяваше се поне дъждът да завали следобед, защото Селесте и Алваро я бяха поканили на обяд.

Реши да не ходи на работа, убедена, че никой няма да забележи. Плюс това нямаше какво да прави, освен да седи в библиотеката и да чака да мине времето... или пък да се преструва, че работи, също като останалите, попълвайки безполезни формуляри и изказвайки предложения за безсмислени дейности. Този цирк ѝ беше омръзнал.

— Ще дойдеш ли да обядваш? — попита я старицата, която се люлееше на верандата и си вееше с ветрилото.

— Не. — Целуна я по челото. — Отивам у Алваро и Сели.

Въпреки че от земята се издигаше пара, миристи на вятъра вече предвещаваше буря. Дъждът влошаваше положението с транспорта. Отгоре на всичко старата канализационна система не беше поддържана и много улици се наводняваха, водата заливаше тротоарите и се качваше до верандите на къщите, което поставяше града в обсадно положение.

Пътуването беше некомфортно, въпреки че беше бързо, защото шофьорът на автобуса не се съобрази с обичайните спирки. Хората бълскаха по вратите, които сякаш бяха на път да се разпаднат, но автобусът винаги спираше далеч от всяка спирка, за да не могат да се качат нови пътници. Никой не възропта заради нещастниците, които оставаха на пътя. Сърцето на Мелиса се свиваше, като гледаше лицата на онези, които виждаха как отминава това безценно и почти митично возило, сякаш беше легендарно същество, появявашо се само по

веднъж на всеки хиляда години; но нищо не можеше да направи. Когато стигна до дома на приятелите си, вече беше потисната.

— Алваро излезе — обяви Селесте, като ѝ подхвърли две възглавнички, за да се настани на дивана. — Предполагам, че ще се забави, защото го помолих да иде до дома на китаец да провери дали лекарствата и чая са пристигнали.

— Жалко! — огорчи се Мелиса. — Бих изпила една чаша.

— Сложи да се топли вода, докато прибера това — каза Селесте, като имаше предвид няколко листа, които размахваше като ветрило. — Все още имам две торбички чай.

Когато влезе в кухнята, Мелиса откри запалена газова печка.

— Оставила си печката включена — извика, докато търсеше каничка, за да я напълни с вода.

— Не съм я забравила — отвърна Селесте от спалнята.

— Как така?

Стъпките на Селесте се приближиха.

— Няма вода на чешмата — каза, когато влезе в кухнята. — Вземи от онова шише.

— Оставила си запалена горелка — отвърна Мелиса.

— Не е обикновена горелка. А Вечният пламък.

— Какво е? — Мелиса избухна в смях, като чу израза.

— Вечният пламък — повтори Селесте много сериозно. — Не знаеш ли в кой квартал се намираш?

— В „Луяно“.

— Не, миличка, това беше старото име. Сега го наричат „Конквистадорите на огъня“.

Мелиса се изсмя.

— Не се шегувам. Не си ли гледала филма на Ано за палеолита?

— Онзи, в който нямаше диалог?

— Аха. Спомняш ли си, че имаше две племена, които през цялото време се биеха за огъня? В този квартал се случва същото. Всеки път, когато обявят, че са докарали кибрит в магазина, настава мътна и кървава. Последния път успях да взема само една кутийка. Нямах друг избор, освен да прибегна до това изобретение на кроманьонците. Аз и Алваро се редуваме да наглеждаме пламъка, а и не се налага да хабим клечки всеки път, когато готовим. Сега палим една горелка сутринта и през останалата част от деня палим и другите

с малко хартия, ако е необходимо. Така с една кутия кибрит изкарваме цял месец.

— По-скоро два. Във всяка кутия трябва да има повече от шейсет клечки.

— Не забравяй, че това са социалистически клечки. От всеки две, които драснеш, една остава без глава.

Отсъстващият поглед на Мелиса прекъсна речта ѝ.

— Има ли нещо?

— Вчера видях майка си... Иска ми се да знам какво ѝ се върти в главата.

— Защо не се опиташ да се сдобриш с нея?

— Няма нужда да се сдобрявам с никого, Сели. Майка ми би трябвало да си даде сметка какво става, но не желае. Баща ми е същият. Двамата са нахлупили наочници като впрегатни коне, не мога да ги понасям.

— Може би не си позволила да ти обяснят...

— Какво да ми обяснят? — изсумтя и възбудата ѝ започна да се превръща в гняв. — От малка слушам едно и също и им вярвах, докато не видях онова заклеймяване в университета. Никога няма да забравя лицето на момичето сред ордата диваци, които го обиждаха и замеряха с разни неща, и всичко това, защото напускаше страната. Светът ми се срина.

Замъркнаха за няколко секунди, разтърсени от спомена за онези дни. Масовата емиграция през пристанището на Мариел, близо до столицата, беше огромна травма за нейното поколение заради отприщеното насилие срещу желаещите, които искаха да избягат.

— Най-лошото е, че мнозина от тези, които викаха, също се бояха — припомни си Мелиса. — Един приятел ми призна, че се страхувал да не го обвинят в предателство, ако не се държи като останалите.

— Ти какво направи?

— Стоях там две минути като вкаменена, защото не вярвах на очите си. Помислих си, че съм полудяла и че всичко е някакво бълнуване, но минутите минаваха, а кошмарът не свършваше, затова се качих в аулата.

Мелиса премълча останалата част от онази драма. Петима или шестима студенти се бяха скрили там, преструваха се, че пишат нещо в

тетрадките си, и избягваха да се погледнат. Тя също забоде очи в чантата си, сякаш беше загубила там част от живота си и трябаше да я намери на всяка цена. Очакваше, че някой внезапно ще влезе и ще я попита какво прави в онзи ъгъл, вместо да е навън и да крещи обиди срещу „дезертьорката“, както изискваше дългът ѝ на революционерка. Никога нямаше да забрави усещането за ужас и насилие, което витаете около нея.

— Затова вярвам в магията.

Селесте помисли, че не е чула добре.

— Моля?

— Магията е истинска: съществува. Възможно е да наситиш атмосферата с каквато поискаш емоция. Енергиите на душата се отразяват на околнния свят — прошепна уморена. — Тази страна е загубена. Ще трябва цяла армия друиди, за да я пречистят от край до край. Представяш ли си колко омраза се е натрупала на острова? И всичко това е тук и трови нашата карма. Опитах се да го обясня на родителите си, но не пожелаха да ме чуят.

Селесте започна да изважда чаши.

— Винаги има някой въпрос, по който не се разбираме с родителите си — каза, за да я успокои.

— В мяя случай не е само един въпрос. Преживели са същото като мен; затова не им прощавам тяхната заслепеност.

— Не забравяй, че са отдали младостта си на една идея.

— Не ми повтаряй онова, което знам. Но ми кажи, кое е по-лошо: да признаеш, че си живял в лъжа, или да умреш в самозалъгане?

— Предполагам, че самозалъгането е по-лошо, но не мога да говоря от името на другите. Може би на тяхно място бих постъпила по същия начин.

— Само че аз не! Мразя самосъжалението. Вместо да се съжалявам, предпочитам да кажа: „Мамка му, каква тъпачка съм била!“

Селесте си прехапа езика, за да не се засмее, но не успя. За малко да се залее с горещата вода.

— Извинявай.

Но Мелиса не беше обидена.

— Възможно е да си права — съгласи се, докато слагаше захар в чашата си. — Трудно е да си представиш какво...

Чу се звънецът на вратата.

— Кой ли е сега? — измърмори Селесте, като остави чашата си до мивката.

— Може би е Алваро.

— Той има ключ.

Мелиса се върна в малкия хол, докато слушаше неясните гласове на Селесте и на още някого. Издрънчаха съдове и прибори и Селесте влезе с чаша в ръце.

— Рохер е — каза тя, настанявайки се на мястото си.

— Кой?

— Не си ли спомняш? Приятелят на брат ми. Запознах те с него, когато бяхме тръгнали да купуваме хартия в университета.

— Онзи тип, който не спираше да ме зяпа?

— Шишш! Тихо! — прошепна Селесте. — Оставил го в кухнята да си налее чай.

— Какво прави тук?

— Вчера се обади да пита за теб и...

Мелиса скочи на крака, остави чашата на пода и прошепна:

— Кажи му, че ме няма. Кажи му, че съм...

Твърде късно. Рохер влизаше в стаята с чаша чай в едната ръка и две книги в другата.

— Изглежда съм уцелил момента.

Сложи чашата върху масичката, после седна и постави двете книги върху коленете си. Сбавни движения извади продълговата яркозелена кутийка.

— Може ли да пуша?

Селесте му подаде пепелник. Димът — ментолов и чуждоземен, се разстели из стаята. Въпреки че Мелиса мразеше цигарите, този свеж и мъжествен аромат ѝ хареса.

— Кога ще прочета нещо твое? — попита я той. — Чух, че пишеш много добре.

Същите думи, изречени от всеки друг, щяха да ѝ прозвучат твърде покровителствено, но Мелисаолови в тях неприкрит интерес. Нямаше обаче да позволи да я разmekнат така лесно.

— Ще ти покажа нещо, когато ми дадеш някоя от твоите книги — отвърна тя и добави отмъстително: — И аз не съм чела нищо твое.

Вместо да се подразни, той се усмихна.

— Имате ли планове за днес? Каня ви на обяд.

Спогледаха се нерешително.

— Съжалиявам, но аз не мога — каза Селесте. — Алваро всеки момент ще дойде и имаме работа. Може би Мелиса...

— Не знам — поколеба се тя, защото жестовете на Рохер, докато мачкаше цигарата, започнаха да й въздействват обезпокоително. — Може би някой друг ден. Аз също трябва да свърша някои неща.

Рохер се усмихна тайнствено, сведе поглед към книгите и след като загаси фаса в пепелника, издиша дима към тавана.

ОТ ДНЕВНИКА НА МЕЛИСА

... И тогава произнесе вълшебната дума: „Анаис“. Знаеше всичко за нея, повече, отколкото аз самата бях успяла да проуча. Изглежда, беше наясно с всяка повратна точка на идеите й, знаеше наизуст всяка лекция, която беше изнесла през последните години от живота си. Именно Рохер ми потвърди онова, което усещах интуитивно: нещо липсваше в онази книга с грижливо подбрани писма; нещо, което той знаеше, защото го е чел някъде другаде. Липсваше същността на онзи вътрешен импулс, превърнал Анаис в смело създание, което без страх се изправя срещу демоните си. Писмата бяха скрили не само любовната връзка между нея и Хенри, но и един друг аспект, който я беше накарал да прекрачи отвъд табуто: страстта ѝ към Джун, съпругата на Хенри Милър. Анаис се беше влюбила в нея през очите на писателя. Колко мъчителна и зловредна е любовта! Докато Хенри говорел на Анаис за красотата на Джун, се задействал някакъв механизъм на чувствителното женско подсъзнание. Без да знае, Хенри подготвил почвата, за да може Анаис да се влюби в Джун от пръв поглед.

Спомних си онова платоническо преживяване от юношеството, както и опита на други мои приятелки, които бяха споделяли с мен, че са се предали на подобни чувства. Въпросът, който винаги си задаваме пред някоя съперница, е един и същ: „Какво толкова изключително притежава тази жена? Какво е намерил у нея?“ В този миг отговорът може да поеме по който и да е от двата пътя: първият — ирационален, където ревността се превръща в мания или омраза; вторият — не толкова разрушителен, въпреки че наистина е по-странен и се изразява в нездраво любопитство, което често се превръща във вариант на сексуално привличане.

Сигурно нещо подобно се е случило на Анаис. Но за разлика от други жени тя не се е опитала да прогони зараждащата се страсть. Тъкмо напротив, приела я с цялата ѝ сила. И макар че никога не я е

осъществила, смелостта ѝ да се отдаде на тази любов я беше превърнала в символ на пламенно и безгранично „аз“; в един вид героиня, за която закон са само импулсите, извиращи от духа ѝ.

Рохер познава добре всички безумия, процъфтявали тайно в Париж през 30-те години, също така и други, за които едва загатна и обеща да разкрие по-късно. Въпреки това зад думите му, изглежда, се крие нещо повече от обикновена начетеност. Всеки би казал, че разбирането му за събитията идва от пряк опит: сякаш в даден момент е могъл да обсъди тези данни със самата Анаис...

Той е едновременно привлекателен и будещ боязън мъж; един вид змия, която омагьосва със слово и поглед. Имам чувството, че лесно би могъл да манипулира близния си, оставяйки го на произвола на каквато и да било интрига.

Докато ме затрупваше с данни за Анаис и епохата ѝ, забравих къде се намирам, едва разбрах кога е дошъл Алваро и чуха само гласа на Селесте, която се намесваше от време на време в този безкраен монолог.

Преди да си тръгне, ми оставил книгите. Едната от тях, на английски, беше сборник със съкратени откъси от Дневник с експлозивното заглавие: Кръвосмешение. Другата, също съставена от неиздавани текстове, звучеше обещаващо като първата: Хенри Милър, неговата съпруга и аз.

Разменихме си телефоните и той настоя да вечеря с него. Истината е, че не исках, но ми се стори невъзпитано да откажа, след като бях приела книгите.

Сега, когато лежат върху бюрото ми, призракът на Анаис се издига по-осезаем от всякога и една идея се върти в главата ми. Не съм я споделяла с никого, дори с Тирсо, защото подозирам, че наистина ще ме помисли за луда, но става дума за възможност, която не мога да пренебрегна: ако съм била Джун в предишен живот, това би обяснило защо сянката на Анаис ме преследва толкова настоятелно, също така би обяснило собствената ми обсебеност от нея.

Някъде бях чела, че истината може да бъде по-странна от измислицата.

Мелиса отказваше да стане от леглото, защото не успяваше да се освободи от тежестта в корема. Когато отиде до тоалетната, реши твърдо, че ще потърси някакво извинение, за да не ходи на работа. Менструацията ѝ беше дошла, а за капак ѝ бе останал съвсем малко памук. Вече повече от месец минаваше ежедневно през аптеката и получаваше един и същ отговор: няма. Идеята да си сложи парче плат между бедрата — като жените от Средновековието, накърняваше достойнството ѝ. Реши да се обади на Сусана.

— Това не е проблем — успокои я приятелката ѝ. — Най-напред ела на събранието. Чух, че се задават лоши работи, и е по-добре да сме подгответи. После ще идем у нас. Там ще ти дам нещо.

— При всички положения не се чувствам добре.

— Вземи два аспирина.

При тази почти категорична заповед Мелиса нямаше друг избор, освен да излезе. Прегълтна беспокойството, съниливостта, раздразнението си и цялата гама от усещания, които бяха месечният подарък от хормоните ѝ. Когато стигна до службата, събранието вече беше започнало. Сусана ѝ помаха от един ъгъл.

— Нещо ново? — прошепна Мелиса.

— Ще ни дадат грамота за преизпълнение на поставените задачи.

След доклада, прочетен от зам.-директора — който завърши с аплодисментите на дисциплинираното множество, — дойде ред на секретарката на Синдиката, която започна да изброява новите директиви, оправдаващи някои отсъствия. Например: занапред ще може да се иска позволение за неявяване на работа заради липса на обувки. Обясни, че са били принудени да вземат това решение след пет случая на другари, на които се наложило да си останат у дома, защото нямали какво да обуят. Също така ще се приемат отсъствия на жените в дните на месечния им цикъл, защото превръзките и памукът бяха ограничени и голям брой жени нямаха достатъчно чаршафи или кърпи у дома, които да използват през въпросните дни.

— Виждаш ли? — прошепна Мелиса на приятелката си. —
Можеше да отсъствам.

Накрая секретарката на Синдиката заговори за случая на другаря... — поправи се — гражданина Хулио Тале, който беше изгонен от центъра заради антиреволюционните си коментари. Всички знаеха, че Тале имаше връзки с чуждестранната преса, на която сътрудничеше, пишейки статии за музика и балет. Ако някой чужденец дойдеше да пита къде е, подходящият отговор би бил, че Хулио е в болница поради здравословни проблеми. Вече се беше случил жалкият гаф на другарката рецепционистка, която от незнание бе информирала едни канадци, че Хулио е изгонен по политически причини. Беше възможно и други да дойдат да питат за него; така че тази грешка не биваше да се повтаря.

Сега пред микрофона застана първият секретар на районния комитет на партията, който започна да изрежда известния списък с културните успехи на страната. Мелиса си помиеш, че плешивото човече страда от преждевременна склероза, защото идеално си спомняше миналото, но забравяше какво се е случило наскоро. Например спомена с изобилни подробности кампанията за ограмотяване на селяните, проведена преди трийсет години, когато Мелиса още не е била родена, но забрави да спомене, че в последните месеци бяха закрити няколко картични изложби и бяха цензурирани стотици книги и филми.

След това партиецът прочете доклад за проблемите на хартиената индустрия. Заради недостига на хартия беше необходимо да се даде предимство на учебните и политическите текстове за сметка на литературната продукция. Щяха да се съкратят до минимум тиражите на романите: необходима жертва в този труден час.

Мелиса изпусна няколко гигантски прозевки, които се опитваше да прикрие, докато не осъзна, че по-голямата част от присъстващите също се бореше да потисне своите. Въпреки това краят на речта прогони сънливостта и предизвика паника. Човекът обяви, че заради условията, създадени от империалистическото ембарго, министерството ще трябва да се лиши от голям брой работници в сектора на културата. Вече се правеха първите стъпки да се определи кой ще бъдат засегнатите работни места, и т.н., и т.н., и т.н.

— Накратко — каза Сусана тихо, — ще останем без работа.

— Не се притеснявай — напомни ѝ Мелиса иронично. — Куба е единствената страна в Латинска Америка, в която няма безработица.

В този момент събраницето се изправи на крака и шумно изръкопляска. Само хората, които седяха на последните редове, си позволиха дързостта да аплодират не толкова ентузиазирано. Секретарят на партията завърши речта си със „Социализъм или смърт!“, което удвои овациите.

На излизане се срещнаха с Едгар. Безмилостното слънце го беше изгорило още повече, превръщайки го в почти златисто същество.

— Как ви се стори събраницето? — попита.

— Като всяко друго — отговори неопределено Сусана. — А на теб?

— Напомни ми на вица за генерала, който останал без муниции и войници, но продължил да крещи: „Пратете подкрепление, побеждаваме“. Тези хора правят същото.

— Мислиш, че ще ни уволнят ли?

— Все ми е едно.

— Не искаш ли да знаеш?

Едгар сви рамене.

— След като никога за нищо нямам думата, защо да се притеснявам?

— Трябва да вървим — прекъсна го Сусана. — Идваш ли с нас?

— Не мога, чакам един приятел.

Мелиса разбра кого имаше предвид.

— До утре тогава — каза Сусана и повлече Мелиса, която се оглеждаше във всички посоки с надеждата да зърне Лео.

Видя го отдалеч и той — нея. Въпреки разстоянието момичето забеляза вълнението, изписано на лицето му, когато двамата се поздравиха с жест. Тази среща предизвика у нея неприятното усещане за загуба, като нещо, което вече беше изживяла по-рано и което отново се повтаряше... Образът на двама души, които се опитваше да достигне, остана закотвен в съзнанието ѝ до края на вечерта.

31

Гостуването в дома на нейната приятелка й помогна да забрави онзи тъмен облак, който беше започнал да я задушава преди седмици. Сусана не ѝ подари памук, ами — чудо на чудесата — тампони: нещо, което Мелиса никога не беше ползвала. Приятелката й беше измислила домашен начин за производство и настоя тя да си сложи един веднага. Но Мелиса много бързаше и я увери, че ще стигне до дома си без проблем с малкото памук, който си беше сложила сутринта. Без да спира да я гълчи, Сусана ѝ сложи няколко тампона в чантата с обещанието, че ще се съберат отново, за да обсъдят хиляди неща.

Понеже не беше в настроение да чака, реши да върви пеша. По пътя си спомни за книгите, които я очакваха, и реши да започне от по-тънката. Скоро щяха да дойдат почивните дни и не искаше да иде на вечерята, без да е прочела нито едната от двете. Знаеше, че Рохер ще я обсипе с въпроси, вероятно щеше да я подложи на подробен изпит, а тя не желаеше да се покаже като някоя глупачка пред онзи енциклопедичен денди.

Докато вървеше по улица „Линеа“ към тунела, който щеше да я отведе до Кинта авенида, си помисли колко объркан е животът ѝ. Е, объркан беше много скромно понятие. Смайващ: това беше точната дума. В някои моменти страдаше от необяснимо неразположение, нещо като чиста проба емоционално гадене. Какво ли беше това? Истерия? Невроза? Параноя? Или всички тези болести накуп, плюс още нещо по-различно, което не успяваше да определи? Би ѝ харесало да постъпи като датския принц: „Смърт... Заспиваш... Заспиваш... И сънуващ може би.“ Но идеята звучеше по-добре на езика на нейното съвремие: Забравяш... Полудяваш... Затъващ в бълнувания.

Гневът, с който се бяха опитали да я надъхат от детството, се обръщаше срещу собствените си подбудители. Беше се превърнала в хитро животно, в звяр, който отказваше да се подчини на автоматизма. Следите ѝ започваха да изпълват града. Вървеше злодеянията си нощем, бягаше бързо като пантера и се подиграваше на дебнещите ловци.

Почувства влагата, която мокреще бельото ѝ — доказателство, че все още имаше власт. В тялото ѝ кипеше живот; дали щеше се роди, или не, зависеше само от нейната воля.

Излезе от тунела, чужда на неразположението, което хормоните ѝ причиняваха, безразлична и към няколкото жени, които се опитаха да ѝ посочат, че струйка кръв се стича по краката ѝ. В този момент умът ѝ не функционираше като ума на останалата част от човечеството, защото надушваше леката миризма на женска, която се изпълзва от тялото си. Беше котка, готова за скок, предизвикателна и нащrek, върху онази страна, която приличаше на горещ ламаринен покрив.

32

от ДНЕВНИКА НА МЕЛИСА

Почти не обърнах внимание на таксито, което взехме, за да стигнем до ресторанта. Спомням си само онази смесица между испанска кръчма и таверна в стил Едуард, където най-накрая докоснах ръцете му. Говорихме си за много неща: за ледниковите епохи, за Реймънд Чандлър, за китовете самоубийци, за импресионизма. Беше лесно да се приказва с него. Сякаш ме познаваше цял живот. Сякаш винаги съм го познавала. Не започвахме диалог; подновявахме разговор, който бяхме оставили недовършен.

Когато излязохме, валеше като из ведро. Блузата ми залепна за тялото и той си свали сакото, за да ме покрие до хотелската стая. Сложихме дрехите да се сушат до климатика.

Понякога умът се държи като гаден предател. Ако се опитам да си спомня какво казах аз, какви бяха жестовете му, в каква последователност се случиха нещата, успявам да видя само неясни откъслечни образи. Имам удивителна визуална памет за всяка напечатана фраза или име, които са минали пред очите ми; но когато става дума за емоционални преживявания, зрението е най-слабият ми водац. Тогава трябва да се позова на други сетива, които почти не използвам заедно с разсъдъка или логиката си. Обонянието и вкусът са най-мощните. Затварям очи и все още усещам уханието му на виолетки. Когато му казах: „Ухаеш като Александър Велики“, ме изгледа учуден. Разказах му, че императорът е бил известен с аромата на потта си... И не мисля, че е просто мит. Има хора, които се раждат с изменения на жлезите, променящи обичайната миризма на тялото. Очевидно такъв бе случаят със завоевателя на империи, а също и с моя любовник, който като историк не можа да скрие колко галещо за егото му беше това сравнение.

Минаха няколко часа, откакто се разделихме, но дрехите ми все още ухаят на мента и целувки. Душа се като отчаяно животно и чувствам аромата му, полепнал по косите ми. Обхождам с език венците

си. И сякаш все още мога да усетя вкуса на тялото му, сякаш все още се намира на произвола на зъбите ми... Мъжката кожа обикновено не приканва към целувки. Тя е направена, за да бъде хапана здраво и бързо, безмилостно; но не и неговата, с мека и нежна текстура: кожа, създадена да бъде лизана.

Още чувам думите му, които продължават да отекват в паметта ми, непрестанно, без почивка. Не исках да ги каже, но в същото време жадувах да ги чуя. Подобно на пророк, изреждаше странни заклинания за страст — маски, еликсири, хилядолетни артефакти — и измисляше легенди за неясни желания и тайни удоволствия... Всичко това — родено от собственото му въображение, защото той можеше да се превръща в каквото пожелае и да се умножава в легион от същества, които сякаш възкръсваха в душата му.

Лека-полека леглото понесе повече от две тела. Сякаш някакво трето присъствие придоби живот — подхранвано от неговите бълнувания. Между нас имаше още някой, сякаш сянката на Анаис беше тук. Тя владееше и двете тела: неговото, където придобиваше живот, все едно бе демоничен сукуб, и моето, което беше нейното поле за удоволствие. Беше жена, а не мъж, растеше и се разтягаше вътре у мен; успяваше да ме издигне до върха, който едновременно с това беше и бездна; целуваше ме и проникваше зад онзи праг, до този миг прекрачван от същества от един-единствен и строго определен пол.

Как да нарека това? Магия, екстаз, халюцинация? Смътен спомен за нещо, което сме били? Едновременно бях любена от хиляда мъже и хиляда жени. Там бяха Анаис и нейната сянка, и всеки мъж и жена, които са се търсили в продължение на хилядолетия. Беше като да се любиш с всички души на вселената. Все едно правиш любов с Бога. Все едно си обичана от богинята.

Настъпва нощ и е новолуние. Загубена съм.

33

След излизането с Рохер имаше чувството, че се движки в мъгла. Не знаеше за какво да се задържи. Разкъсваше се между желанието да го види отново и порива да избяга някъде далеч, където никога няма да я намери.

Спомни си за уговорката да иде в дома на Сибила, но не беше сигурна, че ще може да направи второ пътуване в тези условия. При всички положения реши да опита.

Приближаваше ураган и по улиците се мяркаха съвсем малко минувачи. Мелиса винаги беше подозирала, че климатът влияе на темперамента на хората. Затова тъгуваше за зимния сезон, предшестван от апогея на циклоните. На Карибите студът беше благословия. Имаше повече тишина и по-малко насилие. А до идването на тази вълшебна зима оставаха няколко седмици.

Пристигна в дома на Сибила обзета от преждевременно щастие. Жената пиеше чай на верандата и наблюдаваше силния вятър, който брулеше розите.

— Тази година ще бъде много студено — обяви тя.

Мелиса не се усъмни в предсказанието ѝ.

— Искаш ли чай?

— Не, предпочитам да започнем.

Отидоха в библиотеката, където беше тъмно и уютно. Със затворени очи, като се бореше да овладее нетърпението си, Мелиса скоро визуализира светлината.

— Приближи се до светлината — заповядда учителката ѝ.

Тя пристъпи към сиянието и почти мигновено усети твърдостта на камъка, който се появи между пръстите ѝ. Сибила усети сливането ѝ.

— Какво става?

— Талисманът ми — промълви Мелиса. — Талисманът е у мен.

Беше същият лапис лазули, който ѝ бе дала сянката при предишната им среща, но не помнеше тази плетеница от зелени венички, украсяващи сега повърхността му. Винаги ли са били там?

Нямаше време за разсъждения. Вдигна поглед. Блясъкът я привличаше, сякаш бе преживяла бърза метаморфоза. Направи една крачка и се видя обвита в онзи леден огън, със следващата излезе на полянка сред гора. Не беше същата, където бе говорила със сянката, и се уплаши за момент, докато не си спомни предупреждението на Сибила: през онзи вход можеше да се озове където и да е.

— Потърси наставничката си.

Чисто инстинктивно отново докосна камъка, погали го с пръсти и го стисна в юмрук.

„Ела — повика я наум. — Имам нужда от теб.“

Не чу никакъв шум, въпреки че усети появата на сянката зад гърба си. В полуздрача ѝ се стори, че различава извивката на буза и очертанията на носа ѝ, но това бяха бегли впечатления, които се разсеяха с едно движение.

— Забави се — прошепна сянката.

— Името ти... — започна Мелиса.

— Обясних ти, че имената не са важни. Почти всички са фалшиви. Плюс това е по-добре да не разгласяваш истинското. Когато откриеш своето, не го казвай на никого.

— Защо?

— Истинското ти име е най-силното оръжие, което може да дадеш на враг, вещ в магията.

— Нямам врагове, а единственият опитен в магията, когото познавам, е Сибила. Тя ме доведе дотук.

— Човек никога не знае.

— Не искаш да признаеш коя си, защото мислиш, че не съм готова, но ако си била Анаис, присъствието ти в живота ми има само едно обяснение: аз сигурно съм преродената Джун.

Сянката не отговори.

— Вярно ли е?

— Почти.

— Що за отговор? — възропта Мелиса. — Идентичността може да е истинска или фалшива. Няма средно положение.

— Това е една дълга, хилядолетна история. Ела...

Тръгнаха под дърветата. Короните им растяха толкова нагъсто, че беше невъзможно да се определи дали е сутрин или вечер. В един момент стигнаха до голо място. Под сянката на обрасла с мъх скала се

издигаше пиедесталът на купел, където, изглежда, се събираще водата на вековете.

— Виж.

Мелиса погледна отражението си.

— Наведи се и пий.

Тя се подчини безропотно. Почти мигновено зрението ѝ се замъгли и чу ромон на течаща вода. Усети млечния студ на мъглата. Водата капеше вечно в неутолимото гърло на нищото. Лека-полека слънчевата светлина си простираше път през клоните и лъчите ѝ порязаха зениците ѝ. Десетки птици записсаха с всякакви невъобразими звуци.

Огледа се наоколо. Нямаше и следа от сянката; дори не чуваше гласа на Сибила. Никъде не видя и купола въпреки неспирния ромон на течаща вода. Вече не се намираше в дъбравата, а в една кория, оплетена от лиани, които се спускаха като фини завеси от небето. Сънцето грееше, обаче тя чувствуше леден студ. Това място беше нейният дом и Мелиса започна да си спомня...

Беше тичала след Арат, който все така нехадеше за усилията ѝ да го накара да я забележи. Беше загубила следите му и предположи, че се движи в кръг из тази влажна и светла гора.

— Майя.

Обърна се светкавично, когато чу името си. Своето истинско име.

— Арат?

— Какво правиш тук?

Тя се поколеба за миг.

— Упражнявах се — изльга.

— Извинявай — отвърна той рязко и с жест показа, че си тръгва.

— Къде отиваш?

— Да събирам дърва за флейтите. Белтайн^[1] наближава, а закъсняваме с подготовката.

Майя го видя да изчезва в посока към водопада и изчака малко, преди да го последва. Запита се дали знае, че тя е сред девойките, които щяха да изпълнят ритуала. Често някои младежки губеха девствеността си в навечерието на този празник и тя винаги се беше надявала Арат да я избере.

Мислите ѝ се разсеяха, когато момчето се отклони от пътеката, отдалечавайки се от гората, където би трявало да търси материал за

ритуалните инструменти. Подозираше, че се е по-дразнил, когато я срещна, но не беше много сигурна за причината. Арат се прокрадна по една пътечка, която го отведе до хълзгавите скали на реката. Спря се едва когато видя фигурата, която се къпеше на няколко крачки от водопада. Беше Даная, една от танцьорките на храма.

Майя остана без дъх, когато го видя да свали дрехите си, да влиза във водата и да плува към девойката, която възклика изненадано, щом го видя. Веднага го позна и започна да се смее и да плиска към него шепи вода. Арат се захвана да преследва плячката си, хвана я за единия крак и залавянето й беше озnamенувано с радостни викове.

Майя ги видя да се целуват и забеляза движенията на телата им под водата. Желанието й растеше, както се усилваха стоновете на Даная. Падна на колене, почти разтреперана от гняв. През сълзи гледаше двойката, която все още се прегръщаше, и изведенъж пожела да бъде обичана и от двамата. Престана да плаче. Изненада се от собствената си идея. Не успяваше да разбере какво беше предизвикало тази промяна в духа й, но не можеше да лъже себе си. Представи си една вечна прегръдка, в която тримата се люлееха с прилива и отлива на вълните...

Мелиса почувства тласъка на някаква сила. С един порив беше изстреляна към висините. Извика, но от устата й не излезе звук. Продължи да се издига, докато облаците не останаха между нея и гората.

Тогава различи очертанията на града, заобиколен от два пръстена земя и три — вода, където сградите се редуваха с паркове и ловни зони. Посейдония беше центърът на света. Столици кораби влизаха и излизаха от пристанищата й. Но все пак от тази височина беше трудно да се види някое от сухоземните превозни средства, които се движеха по пътищата. Успя да различи само далечните очертания на корабчета, които превозваха хора и стоки между трите острова, били някога един континент. Изведенъж всичко изчезна, погълнато от ураган... И Мелиса отново чу — заедно с клокоченето на водите в купела, глас, който я призоваваше да се върне.

[1] Белтейн — (на ирландски Beáltaine; на шотландски келтски Bealtainn; от староирландски Beltene, „ярък огън“) — традиционен

празник, отбелязва от келтските общности в Шотландия и Ирландия в началото на месец май. — Б.пр. ↑

34

от дневника на Мелиса

Искам да си спомня... Искам да си спомня... Искам да си спомня... За себе си, за Анаис, за всички. Знам, че тя си спомня нещата отчасти. Поне интуитивно го е усещала, когато е написала, че смъртта е само полет към друг живот, освобождение на духа ни, за да може да посети други животи. Тя е знаела, без да има нужда от Сибила. И мисията ѝ е била да води.

Древните народи също са знаели. В някакъв момент са открили връзката между сексуалната енергия и духа и са я изобразили като змия, която може да отприщи пророчески или изцелителни сили, както и да предизвика лавина от неконтролируеми желания. Анаис е била изпълнена със страст и се е бояла от въздействието ѝ. Сексът е бил за нея извор за връзка с подсъзнанието, въпреки че накрая се е отклонила в опита. Може би възможността да си възвърне паметта я е уплашила и затова е написала в дневника си: Не искам да си спомням... Не искам да си спомням... Не искам да си спомням...

Но този риск все още съществува. Оставени сме на произвола на змията, която преминава през гръбначните ни прешлени, издига се към върха на черепа ни или потъва дълбоко във вътрешностите ни. Това е нож с две остриета, защото, ако го използваме с еротични цели, нашето желание се превръща в магнит, който я улавя в плен; но ако изпаднем в онова състояние, до което се достига чрез медитация, мистериозната змия ще се укроти, за да улесни контакта ни с божественото. Тайната е в умението да я контролираме, да приспиваме егото ѝ с мантри, легенди или каквато и да била друга доза мистицизъм. Но моето малко змийче, изглежда, е полудяло. Не разсъждава и не чува. Пробягва като светкавица през гръбнака ми, заравя се в либидото ми или ме оставя да дишам дъха на Бога.

Сега разбирам мистичното свойство на желанието: Ерос и Бог са двете крайности на една и съща сила. Оргазмът е начин на просветление, защото позволява да съзрем онази частица вечност,

която някои мистици постигат само след години на усърдие. Мнозина, в стремежа си да се докоснат до божественото, се вкопчват в други тела в безплодното си търсене на вечността.

Но нирваната не е истинска без огъня на душата. Изпих една чаша, в която клокочеше духът, и не съм съгласна да се лиша от тази амброзия. Искам извор от нея. Зърнах частица от себе си и откривам, че съм загадка. Не мога да се позная, не знам що за човек съм. Нищо не е по-близо до лудостта от съзерцанието на незабулена душа. Искам да си спомня. Имам нужда да си спомня, независимо от страха, независимо от оковите на желанието, защото да видиш други прераждания е като да се докоснеш до опасна тайна: душата рискува вечна парализа. Въпреки това трябва да разбера коя съм, да се докосна до недостатъците си и страховете си, да се потопя в предишната същност, в онова, което битува в ума ми, когато спя.

Искам да пулсирам в нощта и да се къпя отново в лъчите на луната. Имам нужда да продължа да сънувам. Това е единственото ми спасение. Ние сме хранилища на табута и норми, създадени да държат юздите на ума, а само в сънищата — тези проблясъци на съзнанието без задръжки — се разкриват истините на духа. Ние сме нашите сънища.

— Снощната реч беше ужасна — каза Тирсо.

— Защо? — попита Селесте, която подреждаше съдове и прибори върху покривката.

— Ще има още ограничения.

— Още? — попита Алваро. — Сега какво ще ни вземат?

— Сума ти неща. Само ще ти подскажа: дори за децата няма да има мляко.

Някакви възклициания от кухнята прекъснаха разговора.

— Какво става?

— Газта свърши — съобщи Селесте. — Миличък, защо не идеш до Мирта? Помоли я да ти услуги с котлона.

Алваро въздъхна.

— Ела с мен — помоли той Тирсо.

На слизане по стълбите срещунаха Мелиса.

— Качвай се и ни чакай — каза ѝ Алваро.

На Мелиса не ѝ се наложи да звъни, защото вратата беше останала притворена. Застанала до печката, Селесте спореше със себе си.

— Здравей, да ти помогна с нещо?

— Няма нужда. Щях да претопля яденето, но виждаш какво става... — Сложи ръце на кръста, объркана. — Да идем в кабинета.

Отидоха в малкия хол и се отпуснаха на дивана: Селесте, уморена от домашни проблеми, а Мелиса, изтощена от опасното си пътуване.

— Слуша ли снощната реч? — попита Мелиса.

— Нямах желание да се моря с вечната стара песен, но Тирсо ми разказа част от нея.

— Значи вече знаеш за лекарствата.

— Не.

— Падат ти се трийсет главоболия за година.

— Моля?

— Аспиринът... Ще има дажби. Само по трийсет на година.

— Аз страдам от болки в яйчиците — изсумтя Селесте. — Трябва да вземам по две хапчета първия ден от всеки цикъл!

— Две хапчета на месец — изчисли Мелиса — това прави двайсет и четири. Ще ти останат шест. Така ще може да си позволиш главоболие през два месеца.

— Господи!

Тирсо и Алваро се върнаха с взетия назаем котлон и след като сложиха керосин, започна бавният процес на готвене на това средновековно приспособление. Един час по-късно четиридесетата поглъщаха лакомо — почти с радост — скромното угощение: бъркани яйца, към които Селесте беше добавила лук, салата от два домата — Алваро бе успял да ги намери на черния пазар, — и кана чай. Селесте пожертвала последния лимон в името на колективното небце. Обядът ги разведри и започнаха да се шегуват, тоест да говорят против правителството.

— Разбрахте ли как му викат на онзи? — започна Алваро. — Стюардесата.

— Защо?

— Защото, докато страната отива по дяволите, той обяснява на хората, че пушенето, пиенето и яденето са забранени, а после ги уверява, че няма за какво да се тревожат, всичко било наред.

— Един мой приятел го нарича Математика, защото събира мизерии, изважда яденето, умножава глада и разделя семейството.

В продължение на почти час си припомняха различните прякори, пръкнали се през последните седмици — масово забавление по онова време.

— Ако има как да замина със сал, ще го направя — призна Тирсо по време на една пауза. — Вече не издържам тук.

— Ти си луд — притесни се Мелиса. — Би било самоубийство.

— Освен това все някога нещата трябва да се променят — добави Алваро.

— И аз мислех така, но слушам това, откакто съм се родил, а вече съм на двайсет и пет години.

— Според природните закони — настоя Алваро — този човек трябва да умре, преди да навършим четирийсет.

— Според природните закони този човек ще ни умори от глад, преди да пукне.

— Е, момчета! — прекъсна ги Селесте. — Защо не последваме примера на древните гърци?

Приближи се до етажерката, порови из касетите и избра една.

— Няма нищо по-добро за храносмилането от изпълнение на флейта — каза тя.

Рондо на Моцарт изпълни стаята със звуци.

— А сега ще ви покажа новата си колекция от минерали.

— Откога колекционираш камъни? — попита я Мелиса.

— От една седмица — отвърна Алваро вместо жена си. — Един неин чичо почина и вдовицата ѝ даде цялата купчина.

— Алваро! — укори го Селесте и извади от витрината стъклена кутия. — Това е много ценна колекция, която чично ми е наследил от дядо. Има образци от всички континенти.

Камъните започнаха да минават от ръка на ръка.

— Този много ми харесва — каза Мелиса. — Какъв е?

— Тигрово око.

— А този? — попита Тирсо, вдигайки парченце с грепава виолетова повърхност.

Селесте понечи да отговори, но Мелиса я изпревари:

— Аметист — И добави пред изненаданите погледи на групата:

— Сибила ме научи как да го използвам. Този камък извисява духа.

— Не мога да повярвам, че още продължаваш с тия глупости — измърмори Тирсо.

— На бас, че не знаете какво е това? — намеси се Селесте, за да отклони посоката на дискусията.

— Злато?

— Железен пирит.

— Миличка — възклика Тирсо, — станала си експерт!

— Колекцията върви с каталог — поясни Алваро с нещо средно между гордост и раздразнение. — Цяла седмица го разучава.

Мелиса взе един камък, който Селесте току-що беше извадила: син, с полирана повърхност, със светлозелени жилки. Беззвучен сигнал завибрира в сърцевината му и тревога пробяга из ума ѝ.

— Това е лапис лазули, който дядо ми донесе от...

Не довърши фразата. Или поне Мелиса не я чу. Намираше се в гора, до входа на колиба, и разбра, че има и други колиби наблизо.

Инстинктивно погледна към земята. Краката й бяха черни под подгъва на дрипите ѝ.

„Какво правя тук?“, запита се тя, докато изучаваше клонка папрат, чиято жила се опитваше да пробие с костена игла.

Сякаш личността ѝ се бе раздвоила: беше Мелиса, осъзнаваща какво се случва, и другата жена, нижеща клонката и нехаеща за онази, която наблюдаваше действията ѝ. Помисли си, че е полуудяла. Спомни си един филм за жена с няколко самоличности. Една от тях знаеше всичко за останалите, но другите познаваха само своето собствено съществуване. Раздвоена самоличност... Шизофрения.

„Не — каза си ужасена. — Не съм луда, само съм затворена в нечие тяло или нечия памет.“

Спомни си талисмана.

„Това е регресия“, разбра тя.

Долови чужди мисли, които си припомняше, сякаш бяха стар сън. За момента не разбра защо се опитва да пробие клонката с игла. Паметта ѝ само поясни, че растението ще бъде сложено да се суши.

Видя да идва момиче, което ѝ подаде още една клонка. Беше на десетина или дванайсет години, с мръсна муцунка и парциаливи дрехи, но лицето ѝ излъчваше щастие. Тогава Мелиса разбра за какво ѝ са растенията. Те бяха домашната ѝ аптека: събираще билки. Момичето не беше нейна дъщеря, но го обичаше като свое дете. Беше го прибрала на съвсем невръстна възраст, макар че не успяваше да си спомни дали са родственици или е чуждо дете. Малката каза нещо на непознат език. Мелиса я огледа отново и почувства как кръвта ѝ се смразява. Беше Селесте. Въпреки че в лице момичето не приличаше на приятелката ѝ, Мелиса разбра, че е тя. Някакъв особен, трудно определим блясък в погледа му беше причината за категоричната ѝ убеденост. Дали тази древна връзка не ги беше сближила толкова здраво?

Зрението ѝ се замъгли и се намери просната на легло. Беше старица на четирийсет години. Раздираше я остра болка и сякаш беше на път да я разкъса. Разбра, че ще умре, смърт, която щеше да я освободи от страданието — с наблизаването ѝ болката започна да отстъпва, а адски шум изпълни ушите ѝ... Настъпването на смъртта беше изпълнено с объркане. После настанаха тишина и мрак. И изведенъж — светлина.

Мелиса отвори очи. Приятелите ѝ я гледаха уплашени. След това заваляха въпроси:

- Добре ли си?
- Какъв език беше това?
- Казах ти, че е френски.
- Не беше, аз знам малко френски.
- Приличаше на диалект.
- Какво ти се случи?

Мелиса изгледа всички необичайно щастлива.

- Няма да повярвате.

Ураганът не успя да навлезе навътре в острова, но близостта му донесе безкрайни проливни дъждове. При всички положения хората не обърнаха внимание на наводненията. Мнозина скитаха по улиците в търсене на храна или обикаляйки приятелите си. Да посрещнеш природните стихии, беше част от общия ритуал за този сезон. Затова Тирсо не се учуди на двете почуквания на вратата, докато потопът неудържимо се изливаше. Преди да отвори, погледна през щорите. Беше Ернесто. От дъждобрана му се стичаше вода.

— Чакай, стой там — предупреди го Тирсо и изтича във вътрешността на къщата.

След като подсуши пода с парцал, окачи дъждобрана на душа, за да може водата да изтече в канала.

— От болницата ли идваш?

— Да. И съм потиснат.

— Защо?

— Как да продължавам да бъда лекар, след като нямам лекарства, които да предпиша?

— Не започвай, че ще ме заразиш с депресията си.

— За капак шефът на операционната дойде с един френски журналист и се наложи да повторя вечната легенда за „силата на медицината“. Представяш ли си? А в болницата няма дори памук!

— Не мисли повече за това. Искаш ли да хапнеш?

— Не съм гладен.

— Хубаво, Мелиса скоро ще дойде, а знаеш каква е ламя. Ще пригответя нещо.

Отидоха в кухнята.

— Казах ли ти, че получи пристъп в дома на Алваро? — попита Тирсо, докато белеше картофи.

— Какъв пристъп?

— Припадна, но тя настоява, че е преживяла регресия.

— Още ли прави тези странини упражнения?

Тирсо избърса ръцете си в една кърпа.

— Виж — каза и взе една книга от масата. — Потърси главата за „Вътрешни пътувания“.

Ернесто прелисти книгата.

— По-разтревожен съм отпреди — продължи Тирсо. — Това е написано от психиатър, който говори за ползата от тези пътувания, за да открием или да си припомним някоя случка от миналото, но е категоричен относно типа хора, които могат да го практикуват без риск.

— И?

— Ако не съм изглупял от глад, личността на Мелиса е възможно най-неподходящата за подобни експерименти. — Обели един картоф с такава ярост, че го смали наполовина. — Отдавна трябваше да говоря с оная вещица. Не мисля, че е лош човек, но не знае какво прави.

Ернесто вдигна поглед от книгата.

— А ако Мелиса има извънсветивни възприятия? — предположи и веднага добави, понеже Тирсо го изгледа: — Не вярвам много в тези неща, но винаги има вероятност...

— За какво?! — избухна Тирсо. — Желанието ѝ да избяга от тази гадна страна да я е побъркало?

Няколко секунди се чуваше само стърженето на ножа по кората на картофите.

— Защо не говориш с човека с лодката най-сетне? — заключи Тирсо. — Аз ще убедя Мелиса да дойде с нас.

— Не искам да вземам необмислени решения. Този проблем с Мелиса...

— Не става дума само за нея — оплака се Тирсо. — Тук никога няма да ме оставят да живея на спокойствие. Последния път, когато ходих в Министерството на труда, ми казаха, че единствените свободни места за хора като мен са за фризьори или гримьори. Разбираш ли? А аз съм биолог! Пет години си скъсах задника от учене, за да завърша тази специалност.

— Добре, ще говоря с Рене, ще се опитам да го убедя... — замълча, понеже на вратата се почука.

— Отвори — подкани го Тирсо, — сигурно е Мелиса.

Момичето усети напрежението в стаята.

— Какво става тук? — попита, придърпвайки ги към себе си. — Да не мирише на развод?

— Говорехме за теб.
— И затова гледате, все едно сте на погребение?
— Тирсо се притеснява.
— Знам — каза тя, избухвайки в смях. — Той мисли, че не съм наред.
— Защо не идеш на психиатър? — настоя Тирсо.
— Защото онова, което ми се случва, е истинско.
— Нямаш доказателство.
— Ти да не си професор по марксизъм — отвърна тя. — Не всичко може да се докаже в лаборатория.
— С всеки ден все повече губиш контрол. Вече не можеш да владееш тези преживявания; те тебе манипулират.

Усмивката на Мелиса лека-полека угасна.

— Не говори за нещо, което не познаваш.
— Знаеш ли защо толкова ме е яд? Защото интелигентен човек като теб вярва в тези бабини деветини за преражданията. Това не е здравословно.

Мелиса избухна.

— Дали вярвам, или не в тези бабини деветини, си е мой проблем. И за твоето съдение случващото се в главата ми е по-приятно от онова, което виждам всеки ден в тази страна. Ако това означава, че се побърквам, определено предпочитам да си остана така, отколкото да се налага да живея в тази гадост.

Тирсо погледна Ернесто. Въпреки че не размениха и дума, Ернесто започна да подозира, че приятелят му има право. Насили се да се усмихне и зададе някакъв глупав въпрос. Тирсо стисна устни и продължи да бели картофи, като не обръща внимание на кръвта и парещата болка, които бликаха от мястото, където се беше порязал.

Бил е много красив мъж, ако се съди по онази снимка, на която приличаше по-скоро на гръцко божество, отколкото на смъртен. Но това не обясняваше какво се бе случило между Анаис и него, защото не беше какво и да е лице: гръцки бог бе неговият собствен баща. Мелиса се разкъсваше между две противоречиви чувства: погнуса и заслепление. На снимката се виждаше млад мъж с дълга коса, с почти женска красота и черти, подобни на пианистите и композиторите от романтизма, включително Шопен и Лист; само че този музикант, който по-късно е щял да бъде бащата на писателката, е бил много по-красив от своите починали колеги. Такъв сигурно го е познавала девойката, която по-късно щяла да го превърне в свой любовник.

Мелиса беше поразена от ужас. Дори не можеше да го обвини в педофилия, защото Анаис не е била малко момиченце, когато се среща с него в хотела му, и защото именно тя го съблазнява. Бръзката им можеше да има само едно определение, същото, което беше дало заглавието на книгата: кръвосмешение. Как се беше случило подобно нещо?

Разбра, че няма друг начин, освен да се разрови в детството на Анаис. Знаеше, че съществува дневник за първите й години. Рохер й беше прочел няколко пасажа, но не й даде книгата, защото беше собственост на архива на университета. Трябаше да я потърси, за да открие препратки, които щяха да й помогнат да разбере първопричината за тази странна любов.

Един неин приятел, който работеше в Националната библиотека, й намери Дневник от детството, един от най-малко известните текстове, може би защото хората обикновено не обръщат внимание на мечтите и желанията на децата, като че ли това са капризи на недовършена душа, или сякаш не разбираят, че сред техните гукащи страхове се крие коренът на голям брой бъдещи нещастия... и вероятно следата на хиляди минали животи.

Прочитът на този дневник я смути до крайност. Забелязваше прилика между мислите на онова дете и собствените си тревоги:

решението ѝ да чете повече, за да компенсира времето, загубено в забавления; убеждението, че единственото ѝ удоволствие е да се потопи в света на страниците и буквите, където тя е Всезнаещата Богиня; жаждата ѝ за самота, за да подхранва съзерцателния си дух; отхвърлянето на съвременния свят и афинитета ѝ към ерата на големите замъци... Онзи Дневник съдържаше мисли, които самата Мелиса споделяше, защото бяха минали през ума ѝ години по-рано. Беше удивително. Тя и Анаис са си приличали още от детска възраст, като изключим онази странна любов. Почувства нейната беззащитност, самотата и отчаянието ѝ пред необяснимото отсъствие на баща. Навсякъде четеше един и същ мъчителен въпрос: „Защо не мога да бъда с него?“ А после безумната ѝ изповед след причастие, когато признава как ѝ се струва, че вместо тялото Христово целува и приема тялото на баща си.

Омагьосана пред такова светотатство, Мелиса страдаше заедно с малкото момиче, което продължаваше да жадува за баща си. Как ѝ се искаше да я прегърне и приласкае! Да я увери, че желанието ѝ да я пази, е толкова голямо и всяка друга любов е излишна. Колко мъка ѝ причиняваше съзерцанието на онази тъга от непреодолимата дистанция на времето, без силна да я облекчи!

Най-накрая стана свидетел на мъчителната кулминация на тази връзка, с години подхранвана от епистоларен огън, докато достигне връхната си точка във взаимното обладаване на двете тела. Но тя отказа да ги съди по човешките закони. Може би онази телесна връзка между баща и дъщеря е била единственият начин, който две души близнаци са намерили, за да запълнят накуп толкова години раздяла. Може би това е бил най-отчаяният начин, с който са се надявали да възстановят една любов, осакатена от обстоятелствата. Било е почти самоубийствено деяние, но никой от двамата не е могъл да му се противопостави: нито Анаис, вече омъжена и във вихъра на любовния си живот, нито авантюристичният пианист, преситен от жени и болен.

Мелиса разсъждава дълго върху тази случка. С часове медитира в тъмнината, докато се предаде на съня, напускайки онзи ад, който кипеше в тетрадките на една мъртва жена. Единственият траен образ бе споменът за нейния талисман. Синият камък се носи средискряща черен океан, въртейки се около себе си, докато не беше уловен от една прозрачна ръка.

— Действията ни в даден живот имат своето обяснение или последствие в други превъплъщения — чу се далечен, но силен глас.
— Раждаме се много пъти, за да се борим срещу своите лоши наклонности и за да осмислим желанията... Някои неща се случват, защото са въпроси от миналото.

Умът й се насели с образи: манастир с обрасли с мъх стени, с арки издигнали към небето вратите и прозорците му; върволицата послушници, пълеща по коридорите и прекосяваща градината, за да отиде на литургията, сред тях — сянката, която признаваше греховете си: гордост и ерудиция; и лицето на младия свещеник, защитено от решетката на изповедалнята... Видя бичуванията, които двамата си нанасяха — първо в съседни киши, после — в една обща. Жадната път отстъпваше пред възбудата, предизвикана от наказанието. Виждаше кожата на девойката, нашарена от камшика, но мека на допир. Виждаше пътта на свещеника, разкриваща нарастващото му желание, нежните му ръце, галещи голия гръб на жената. Грях, хиляди пъти мечтан, е грях, хиляди пъти сторен, сякаш напяваше ехото между стените на манастира. Това си мислеха двамата всеки път, когато се отдаваха на съюза си. Изглежда, предпочитаха освобождаващото действие на потискането на желанието, което ги измъчваше безспир.

Мелиса предположи, че онази монахиня — наречена Анаис, тоест сянката — и онзи свещеник — тоест баща ѝ — се търсят във всеки живот, обсебени от своята винаги забранена любов. Епохата и обстоятелствата бяха без значение. Във всеки живот желанието придобиваше нови форми и се раждаше отново в нови варианти. Процесът се повтаряше, защото, противно на онова, което гласяха човешките закони, никой от двамата не се беше научил да живее без вина заради любовта си.

— Трябва да приемем, че любовта стои по-високо от човешките закони — прошепна гласът, — но все още сме слепи. Ако тя можеше да си спомни това в следващия живот, щеше да си спести всички тези мъчения, но все още не се е научила да живее в мир със себе си.

Мелиса разбра, че всеки човек изпитва различни видове любов във всяко прераждане.

— Обичаме безброй пъти — достигна до нея ехото на гласа. — И въпреки това не признаваме огромната си способност на обич. Правим

всичко възможно, за да се убедим, че сме по-склонни към насилие, отколкото към любов.

— Защо?

— Защото сме раздвоени.

— Раздвоени?

— В самите себе си. Но това е друга история, а ти все още не си готова...

Шестото ѝ чувство я предупреди, че тази сутрин нещо ще се случи. Атмосферата пулсираше неуловимо и вятърът се насищаше с озон. Погледна небето и облаците, листата на цъфналата китайска роза. Всичко блестеше в необичайни цветове. Започна да се облича, като обръщаше внимание на ароматите, които прекосяваха кожата ѝ.

„Нещо ще се случи“, помисли си с удвоено беспокойство, когато не успя да определи природата на предчувствието.

Затопли парче хляб и го натопи в малко олио. Това беше закуската ѝ, преди да излезе. Докато вървеше към работата, си спомни излизането с Рохер. Не разбираше защо не ѝ се беше обадил. Онази среща беше възпламенена от дозата отчаяние и страст, с които бе пропито всичко на острова, но също така и от някаква нежност, може би началото на любов. Или тези измислици бяха само плод на въображението ѝ? Тормозена от мисълта, че се е оставила да бъде излъгана, се качи на автобуса, без да осъзнава какво прави. Почти механично стигна до Дома на културата.

В библиотеката я спря директорът. Изражението на лицето му и тонът, с който произнесе: „Трябва да говоря с теб“, бяха достатъчни, за да заподозре, че предчувствието ѝ е на път да стане реалност. Последва го до кабинета му, разположен на горния етаж, и когато той се започна със заобикалки, вместо да говори по същество, подозрението ѝ се превърна в увереност.

— Не знам откъде да започна — призна той, ровейки в джобовете си в търсене на пурета. — След проблема с картинната изложба ДС нареди по-сериозно разследване. Преди два дни ми изпратиха доклад... Не знаех, че се събиращ с антисоциални елементи.

— Аз също току-що разбирам — каза Мелиса. — Доколкото ми е известно, никой от приятелите ми не е престъпник.

Директорът се прокашля нервно.

— Според доклада посещаваш дома на лице, уволнено от работа. Някой си — порови в документите пред себе си — Марио Тирсо Алмагер.

Тя не можеше да повярва на ушите си.

— Знаеш пред каква криза сме изправени. На миналото събрание...

— Уволнена съм, така ли?

Настъпи напрегната тишина.

— Да.

Мелиса изпита огромно облекчение. По-добре, много по-добре. Вече нямаше да си налага да се връща на това място, където непрекъснато трябваше да прехапва език, за да не протестира.

— Чудесно.

— Моля?

— Омръзна ми от полицаи, предрешени като цивилни, от инквизитори, от измислени ереси...

— Ще ти дам един съвет — прекъсна я директорът. — Ако искаш да си намериш работа, промени поведението си. Това, което казваш, няма да ти помогне.

Мелиса се изправи. Спокойният ѝ тон прозвуча учудващо безразличен:

— Предпочитам да умра от глад, отколкото да се налага да казвам „да“ всеки ден, когато е очевидно, че трябва да кажа не.

Обърна се и излезе, като тресна вратата така, че отекна из цялата сграда. Без да губи време, отиде в галерията, за да прибере някои неща, които държеше в едно шкафче.

На входа срещна Рохер. За момент помисли, че е дошъл да я търси, но надеждите ѝ се изпариха за две секунди. Следваше го Сусана.

— Познавате ли се? — попита тя Мелиса и без да дочека отговор, ги запозна. — Рохер, тя е прочутата Мелиса, за която толкова съм ти говорила. Работим заедно и организираме изложби.

— Работехме — поправи я Мелиса, без да си направи труда да обясни на момичето връзката си с него. — Току-що ме уволниха.

Едгар, който в този момент излизаше от галерията, чу последните ѝ думи.

— Изхвърлили са те? — попита полууплашен-полуядосан. — Не е възможно. Ти си една от малкото разумни хора, които имаме тук.

— Има места, където подчинението се предпочита пред здравомислието — отвърна Мелиса.

— Какво ще правим без теб?

— Същото каквото и досега.

Рохер не вземаше участие в разговора, сякаш искаше да мине незабелязан. Или се срамуваше? Хвърли му прикрит поглед и остана с впечатлението, че я изучава. Почувства се като мишка пред пепелянка.

— Съжалявам за работата ти.

Искреният тон на гласа му я подразни още повече.

„Как може да е такъв лицемер?“, помисли си тя.

— Извинете — добави той, — трябва да тръгвам.

— Ще дойда с теб — каза Сусана.

Мелиса се показва на вратата и го видя да хваща приятелката ѝ под ръка. Гневът ѝ започна да се превръща в неприязнь, не към Сусана, която нищо не знаеше, ами към Рохер заради наглостта му да се появи тук с една от най-добрите ѝ приятелки. Най-лошото беше, че дори не можа да признае, че го познава.

— Какво мислиш да правиш?

Въпросът на Едгар я извади от унеса ѝ.

— Не знам — отвърна тихо, свивайки рамене. — На един приятел му се случи нещо подобно и сега живее от подаянията на другите. Поне баба ми има пенсия.

Едгар я изгледа с тъга. Не знаеше какво да измисли, за да я ободри.

— Защо не идем в кафенето? Тъкмо ще ми разкажеш какво стана.

— Първо ще си приberа някои неща.

Почека я няколко минути, докато тя отново се появи с папка, пълна с листа. Минаха през главния вход в посока към терасата, защитена от слънцето от короната на вековно дърво. В кафенето имаше само вода и „крокети без гарнитура“, тоест без хляб. Едгар плати за четири крокета и се отправи към масата. Мелиса го чакаше и разсеяно си играеше с едно плодче, което беше паднало в полата ѝ.

— Виж кой се задава.

Но Лео вече ги беше открил зад плетеницата от храсти и пресичаше улицата. С един скок изкачи двете стъпала до терасата и целуна и двамата с такава жар, че я накара да се почувства особено неудобно. Сега настроението ѝ варираше от гнева към Рохер до притеснението, което предизвикваше у нея новодошлият. Това усили

раздразнението ѝ. Отгоре на всичко трябаше да преразкаже разговора си с директора с всички подробности.

— И кой е твоят „антисоциален“ приятел? — попита Едгар.

— Тирсо. Може да си го видял на поетичния рецитал.

— Онзи слабичкият, който дойде да те търси, когато разговаряхме?

— Същият.

Никой не беше докоснал крокетите. Лео захапа един.

— Вкусът е ужасен.

Мелиса опита своя и се съгласи.

— Умирам от глад — добави.

Лео я погледна настойчиво.

— Каня ви да хапнем.

— Обедно време е. Навсякъде ще има огромни опашки.

— Никъде няма да ходим. Аз ще сготвя.

— Ти?

— Лео е фантастичен готвач — обяви Едгар. — Сътворява изискани ястия от какво ли не.

— А днес чувствам вдъхновение.

— Благодаря, но не обичам да отнемам на хората малкото, което имат.

— Където има за двама, има и за трима — каза Лео.

Мелиса го изгледа изненадана, защото тонът му намекваше за нещо друго.

— Хайде, мила — упрекна я Едгар, — не ставай досадна. От проклетия рецитал този тип не спира да говори за теб.

Мелиса се поколеба няколко секунди. Раздразнението ѝ беше отстъпило място на чувство, близко до желание за мъст. Погледна Едгар, след това Лео, чийто поглед задържа за няколко секунди.

— Хайде де, не ни карай да ти се молим — настоя Едгар. — Днес нямаш ангажименти.

— Добре, приемам — каза най-сетне. — В крайна сметка днес съм свободна.

Стори ѝ се, че тя също имаше предвид нещо друго.

ОТ ДНЕВНИКА НА МЕЛИСА

Отмъщението може да бъде игра на страсти, където думата „род“ губи значението си, защото няма шаблон за удоволствието, нито за думите, които го придружават. Само адът целува раменете ни или опипва устата ни; тъмна вселена, където ръцете сменят местата си и имената се объркват. Не съществува ред, защото няма правила и норми; само слюнката, която се стича по телата на триглав звяр, отдален на своята страсть; само допирът, който вече не различава тези цялости, наречени Аз, Ти и Той, защото в това сложно тяло ин и ян се размиват и постигат ново уравнение.

Лео... Едгар... Чувствам се като Богинята сред тази магия. И ето че моята змия се мята от радост, разхлабва пръстените си, издига се от корема ми и души епифизата раздвоена. Нещо е променило ритъма ѝ. Сега е метеор, който се качва и слиза по гръбнака ми, обладаваща способността за билокация, подобна на онези светци, които могат да се намират на две места едновременно.

После идва блясъкът, неудържимото придвижване към друга граница на времето. Възприятията ми напускат гнездото от завивки заради утъпкания под на някаква пещера. Аз съм аз самата и едновременно с това не съм. Две тела се преплитат с моето, но вече не са предишните. В полуздрача различавам очертанията на лице, силуета на гръб; и допирът ми разкрива истината: мъж и жена се отдават на прегръдка, в която участвам и аз. Вглеждам се в себе си с ново усещане. Дали и тримата се намираме в друг живот?

Мирише на студ и мъх, на блато и зверове. Принадлежа на огненото триединство, което топи снега, натрупан пред пещерата. Любовта ни е начало на ритуал. Това разказва паметта ми. Тримата сме заедно, заедно завинаги. Обичам тази жена с меки устни и гореща гръд. Обичам този мъж с груби ръце и изваяни рамене. И изведенъж ме обзema безкрайна радост, възторжено ликуване. Грохотът пробягва през гръбначния ми стълб. Отново моята змия. Тя, която слиза до

течните дълбини на желанието и гнезди в топлината на яйчиците ми; същата, която се изкачва със скоростта на светкавица и се навива на кълбо, гальовна, в някоя кухина на мозъка... Ще се слея с вселената. Ще проникна в дъха на Бога.

Трусовете започват в онзи център, където сякаш пулсира вездесъщо око. Тялото ми се разтапя, облива се с морски аромати, избухва като нова звезда, разтваря се във влагата, която неизбежно блика. Съзерцавам далечни гледки, които проблясват със страховита и неизмерима скорост. Свързвам се с началото на Творението, с края на времето. Разбирам, че смъртта не е важна. Жivotът е илюзия. Жivotът не съществува, защото смъртта не съществува. Сменяме жизнената си обвивка, както животните сменят козината си. Намирам се на място, където мога да достигна вечността, и докосвам андрогинното божество, което битува в нас. Мога да се допра до безсмъртието, поне за миг. Вибрацията се разпростира, обема всичко, умножава се в милиони слънца и после — все едно вселената започва своето следващо свиване, неспособна да роди нови чудеса — започва да замира.

Отново губя зрението си. Десетки сетива гаснат едно по едно; оставам с девет, с осем, със седем... Пет от тях възвръщат контакта си с непосредствената реалност, с онази зона, ограничена от времето, където съм почти сляпа, глуха, няма и където още тлеет, едва-едва, шестото чувство, достъпът до което, изглежда, става като в сън.

Леглото е топло и скрежът мокри бедрата ми. Отблясък прониква през затворените прозорци. Разрушен е мостът от светлина, който ме свързваше с останалата част от вселената. Заобикаля ме реалността. Къде е Господ?

Първопричина за онзи порив не беше акт на любов, а на отмъщение, но този акт на отмъщение се беше превърнал в акт на любов към самата себе си. Въпреки че гневът й към постъпката на Рохер не се беше изпарил, след онова преживяване се почувства освободена, сякаш, като наруши едно табу, беше открила врата, през която можеше да преминава без опасност да бъде унищожена. Беше се изправила срещу господстващия ред и още бе жива.

Сега разполагаше с ново бойно снаряжение, което й даваше достъп до неземни и неведоми преживявания. Беше толкова тайно оръжие, че дори най-добрите агенти не биха заподозрели съществуването му. И това примитивно и смъртоносно копие, посъвършено от всички оръжия, сътворени от человека, беше единственото, способно да се регенерира. Духът й беше територия, която изцяло й принадлежеше. Там се поместваше нейната същност, която беше част от Бога, която я превръщаше в Бог; и тази същност не допускаше друг закон, освен този на сърцето й. Въпреки това онаиз частица божественост изчезваше веднага щом се върнеше към света на ежедневието. Тогава започваше да се съмнява във всичко — в истинността на преживяванията си, в етиката на поривите си — сякаш ограниченията на този живот бяха по- силни от всички уроци, предадени от една вечна сила.

Почувства се объркана. За първи път от години насам не страдаше от обичайното напрежение заради задължението да става рано. Запита се какво ще прави занапред. Първо щеше да говори с баба си. Десет минути премисля най-добрая начин да го направи и се подготвя за варианти на реакцията й. Не знаеше как ще го приеме възрастната жена, която понякога можеше да бъде много непредвидима.

Отиде в кухнята, където се чуваше шуртене на вода. Както се случва винаги, когато се планира нещо, упражненията се оказаха безполезни. Жената изслуша историята, без да спира да мие съдовете.

Накрая настана мъртвешка тишина и без да се обърне да я погледне, тя каза:

— Знаеш ли какво е закусвала вчера зъболекарката? Запарка от лимонови листа.

Объркана, Мелиса успя само да попита:

— Коя зъболекарка?

— Онази, която живее на ъгъла, майката на близнаците. Дойде да ме помоли за няколко листа от лимоновото дърво. Децата й навършиха седем години миналата седмица и им отрязаха правото на мляко. Сега харчи цялата си заплата, за да им купува храна и мляко с огромна надценка, а дори не може да ги опита... Горката!

Мелиса не знаеше какво да каже. В продължение на няколко минути, които й се сториха вечност, продължи да чува шуртенето на водата, стичаща се върху чиниите. Не издържа повече и настоя:

— Възможно е повече да не си намеря работа. Като ти сложат етикета „антисоциален“ в досието, никой не иска да те наеме.

— Помниш ли онези години, в началото на осемдесетте, когато селяните имаха право да продават всичко на свободния пазар?

Мелиса помисли, че баба й се е побъркала.

— Бабо! Не чу ли какво ти казах? Загубих работата си! Изхвърлиха ме, защото на човек от ДС не му харесаха отговорите ми и защото имам един приятел, който спи с мъж.

Възрастната жена спря да мие чиниите и се обърна бавно.

— Чух те. И не ми викай, не съм глуха. — Взря се в лицето на Мелиса. — И не ме гледай така, не съм луда. Станалото, станало. Не знам защо се тревожиш. В крайна сметка парите са безполезни в страна, в която няма какво да си купиш... Ти вярваш ли в Господ?

Мелиса се поколеба. Не знаеше дали баба й има предвид своя католически Бог или Господ по принцип.

— Мисля, че да.

— Хубаво, тогава върви в стаята си и се помоли. Имай вяра, че Той ще ти помогне. Знаеш, че когато Бог ти затваря вратата, ти отваря прозорец. Така че не ме тормози повече с твоето уволнение. Стигат ми историите на съседите. И вярвай ми, те са истински трагедии!

Обърна й гръб и се върна към мръсните чинии. Мелиса остана със зяпната уста. Не минаваше и месец, без бабата да я изненада със своеобразния си начин да посреща бедствията на ежедневието. Сега,

когато знаеше присъдата си, разбра, че няма смисъл да настоява. Хвърли поглед към кухненската маса и отвори кутията, за да провери какво има вътре. Бе останало едно парче хляб. В хладилника имаше половин консерва кондензирано мляко. Капна мъничко върху хляба и отнесе закуската в стаята си.

През останалата част от деня се опита да пише, но излизаха само фрази, изпълнени с гняв. Беше нещо, което вече й се бе случвало. От време на време се вглеждаше в облаците, преди да затрака ожесточено по старата си „Ђндърууд“^[1]. Веднъж се позвъни на вратата, но не си направи труда да провери кой е. Баба й щеше да се погрижи да прогони който и да е посетител.

Продължи да пише, докато първите звезди не се появиха във вечерния полуздрач. Потърси опипом нощната лампа, не светна. Приближи се до стената, но крушката на тавана също не работеше. Тогава си даде сметка, че домът и кварталът са потънали в мрак. Беше време да остави историите си и да се посвети на други занимания.

Пипнешком се придвижи по коридора и излезе на улицата. Предположи, че баба й си е легнала, в противен случай щеше да се люлее на верандата. Затвори вратата след себе си и се запъти към ъгъла, като светлината от керосиновите фенери, идваща през прозорците, осветяваше пътя й.

Не срещна никого, освен няколко деца, които подскачаха сред натрупаните кашони при месарницата. Стъпките на девойката накараха малчуганите да избягат. Мелиса чу смеховете им да се отдалечават към булеварда и изчака няколко секунди, за да се увери, че е сама. След това хвана телефона и започна да набира произволни номера. Всеки път, когато някой вдигаше, повтаряше една и съща фраза и затваряше.

Беше решила да използва обществения телефон, за да не я засекат у дома й. Изчисли, че ако успее да прави по двайсет обаждания на вечер, за един месец щяха да станат шестстотин. Беше убедена, че може да постигне тази или близка цифра заради почти ежедневното спиране на тока. За да компенсира вечерите, в които обстоятелствата щяха да й попречат да осъществи мисията си, реши сега да преизпълни плана си. За късмет, все още имаше достатъчно монети. След като прошепна: „Долу — знаеш кой“, при двайсет и петото обаждане, тръгна да се прибира.

Отваряше решетката, за да излезе на верандата, когато столът на баба ѝ изскърца.

— Къде ходиш? Из цялата къща те търсих.

— Ходих до ъгъла.

— Следващия път предупреждавай — каза сърдито и с друг тон добави: — Търсиха те по телефона.

— Кой?

— Чакай да видим дали ще си спомня — измърмори възрастната жена сред скърцанията на старото дърво. — Първо беше Сибила, после онзи твой приятел със странния глас.

— Тирсо ли? — подсети я Мелиса.

— Точно той.

Момичето тръгна да влиза.

— И имаш един пакет на масата в трапезарията.

Мелиса се спря.

— Пакет ли?

— Донесе го някой си Рохелио.

— Да не е Рохер?

— А, да. Рохер.

— Кога дойде?

— Тази вечер.

Мелиса отиде в трапезарията. До запалената газена лампа лежеше пакет. Отвори го с треперещи пръсти и извади една книга. Беше биография на Александър Велики. Между страниците ѝ намери теменужка, все още свежа, и послание: „Ако бях император, бих сложил света в краката ти. Засега приеми това цвете в аванс.“

Да му се обади ли, или да изчака? Изпита страх. Завладя я усещане за несигурност, сякаш интуитивно долавяше, че е на път да допусне грешка. Нещо в душата ѝ я предупреждаваше да внимава, да не бърза. Но в същото време беше убедена, че няма значение дали ще действа, или ще изчака, защото колкото и да умуваше, винаги щеше да избере гибелната пътека. Може би такава бе съдбата ѝ. Може би беше въвлечена в интрига, от която не можеше да избяга.

Открехна прозореца и остави луната да освети мебелите. Телефонът засвети призрачно под нейната сребриста и древна светлина. Омагьосана, вдигна слушалката.

[1] „Үндэрууд“ — марка американски пишещи машини. — Б.пр.

↑

ОТ ДНЕВНИКА НА МЕЛИСА

Кой е този мъж, който ме подлудява и ме обърква, който ме открива и ме улавя с ловкост на сатир? Колко тайни живота е имал, преди да дойде в моя? Какво го е превърнало в мой най-голям враг и фикс идея?

Мъдреците казват, че в любовта няма съмнения, но аз съм изпълнена с опасения. Може би всичко съм объркала. Може би съм се превърнала в част от тази необичайна и развратна лудост — като мястото, на което живеем. Или всички лъжат и любовта е шизофренията на душата: лавина от сияйни страхове, които помрачават разсъдъка? Кой се преструва? Кой е прав?... Божичко, как можем да бъдем сигурни за останалата част от света, ако дори не знаем какви сме ние?

Омеквам в обятията му. Неговата двойственост ме интригува. Колко различни лица може да има един човек? Вчера го видях да се здрависва с един професор и да го поздравява за книгата му „Въведение в анализа на гонгорианския символ“; след това ми обясни, че уважаемият професор спи със студентка. Такъв е той. Интелигентност, която се движи между два свята: единият — непорочен и студен, който извлича от книгите, а другият: тъмен и таен, който мирише на безчестие.

Подозирам, че ми залага капани, но не мога да избягам от този смъртоносен инкубус^[1], който всяка нощ отново ми показва вълшебната и опасна страна наекса. Разказва ми за миналото си и аз го слушам, защото да споделяш приключенията си е част от отдаването. иска ми се да вярвам, че това съучастничество ме издига в очите му, и прегльщам софизма, както погльщам спермата му. Неговата е течност с горчиво-сладък вкус, като всичко, обречено да умре, защото загатва за екзистенциални разклонения.

Любовта ни прилича на кладите, угасени от дъжд. Мирише на пушек от изтаяла свещ. Да обичаш така, означава да умираш малко по

малко. Извършваме самоубийство, лишено от намерението заувековечаване, защото и двамата признаваме безплодната воля на нашата природа, по-усърдна в оцеляването, отколкото в битието. Понякога мисля, че този начин да обичаме, разяждащ и болезнен, е отражение на една действителност без бъдеще.

Затварям очи и се хвърлям в бездната на обятията му. В тези мигове бленувам, че съм способна на саможертва, на смелост и на всички онези качества, които според възрастните хора са съществували в далечни времена. Мисля, че и той си представя същото. Затова се оставя на тази апокалиптична игра, сякаш е култ. Сексът е нашата спасителна дъска, единствената страсть, която не са успели да ни отнемат. Може би вече сме мъртви, но поне оргазмите ни прикриват присъствието на ада.

[1] Инкубус (лат.) — зъл дух от мъжки пол, който посягал на жените по време на сън. — Б.пр. ↑

Луната се промъкна между дърветата и светлината ѝ се разпиля върху Мелиса, която излизаше на двора, за да откъсне няколко листа от лайка. Сибила ѝ беше обяснила, че е препоръчително да я пие преди определени ритуали, защото успокоява духа. Така че седна да пие в кръга, образуван от свещите. Луната нарастваше: най-подходящото време да се издигнеш и разгърнеш, да изследваш бъдещето и да получиш даровете на духа.

Съсредоточи вниманието си върху напитката. Задържа ума си празен и отговорите не закъсняха. Приличаха на сенки, които се движеха в дълбините на чашата, но всъщност не бяха там. Мелиса не толкова видя, колкото разбра. Щеше да бъде сама дълго време, щеше да страда за преждевременната загуба на любими същества и трябваше да полира и моделира душата си със същото старание, с което някой бижутер придава форма на необработен диамант. Процесът щеше да бъде болезнен. Видя се отдалечена от света, живееща в усамотение.

Почувства студ. Магията в крайна сметка беше обмен на енергии с космоса и по време на този процес се получаваха загуби. Луната се измести леко към зенита си. В този миг отражението на един лъч потрепери върху повърхността на отварата и Мелиса загуби връзка със заобикалящия я свят. Вече не държеше в шепите си порцеланова чаша, а камък.

— Ела — прошепна. — У дома съм.

Чу шумоленето на дърветата и свистенето на вятъра, който виеше в ушите ѝ. Една ръка погали гърба ѝ. Обърна се. Сянката беше пред нея. Туниката ѝ я обгръщаше в мрак. Беше скръстила ръце и две бели птици почиваха на коленете ѝ: нейните длани. Мелиса ги огледа внимателно и заключи, че има само два варианта. Бяха ръце на жена или на ангел.

— Върнала си се.

Мелиса си помисли, че долавя трепет в гласа ѝ.

— Спомена за една дълга история — ѝ напомни. — Искам да знам.

— Вече познаваш първата част.

— Коя?

— Ти беше Майя. Или по-скоро ти си Майя. Мъките ти започнаха с жената, която беше първата ти самоличност в този свят.

— Тя какво общо има с моите фикс идеи? — попита. — Какво общо има Майя с Анаис?

— Много прибързваш.

Обърна се и закрачи... въпреки че може би това не беше точната дума, за да се опише нейното плавно придвижване. Мелиса я последва до едно езерце, осияно с цветя, подобни на лотос. Сочните им венчелистчета изглеждаха подути и сладникав аромат насищаше въздуха.

— Пий — заповяда й сянката.

Тя се наведе, за да се подчини, и веднага се спря. Стори ѝ се, че различава на дъното призрачен силует. Приближи се още малко до повърхността и почувства студенина да мокри носа ѝ. Не беше събркала. Там долу живееше някой. Лице на девойка я изгледа с любопитство от тъмното дъно. Коя беше тя? Нимфа? Русалка? Воден демон? Мелиса потръпна. Въпреки че красотата на онова лице хармонираше с чистотата на очите му, предусети, че в тази хармония се крие капан.

„Дали бих могла да се хвърля във водата, ако тя ме помоли“, помисли си и в същия момент разбра къде е опасността: в самата невинност на съществото. Вероятно не беше зло, но Мелиса бе убедена, че любопитството му към другите може да ги повлече към смърт, ако му хрумне да ги повика с жест.

— Пий — повтори сянката.

— Коя е тя? — попита Мелиса, без да откъсва поглед от онези хипнотични очи.

— Воден дух.

— Иска нещо от мен, усещам го.

— Защото е част от природата ти.

За момент Мелиса не разбра какво иска да ѝ каже. След това си спомни, че астрологичният ѝ знак е Риби: воден знак. Затвори очи, за да не вижда усмивката, която започваше да се очертаava на фееричните устни, и пое гълтка вода от езерцето. Докато пиеше, я бълсна леден въздух и насилен аромат на плодове. Тя вече не беше тя.

— Майя — повика я глас.

Наведе се да вземе кошницата с цветя и звънчетата на туниката ѝ иззвънтяха. Когато вдигна поглед, Ра-Теш надничаше иззад туфа папрати.

С престорен професионален интерес, който далеч не изпитваше, жрецът я следваше навсякъде. Беше безскрупулен мъж, очакващ жадно всеки Белтейн в търсене на девойка, която да посвети, и Майя се беше превърнала в негова фиксида.

— Какво правиш? — попита той, като се опитваше да се държи възможно най-безстрастно, както подобаваше на ранга му.

— Венеца си — каза тя и вдигна кошницата.

Понечи да си тръгне, но той се приближи да огледа леглото от венчелистчета и докосна ръката на момичето, което потръпна.

Никой не подозираше какъв заряд от похот туптеше зад фасадата на Ра-Теш, един от великите бардове на империята, който едновременно с това беше върховен жрец на храма. Само девойките, изпитали похотливостта му, познаваха тайната му — безграничната му страсть към девствени момичета, — но настойчивото му домогване до Майя беше издало намеренията му, с което породи у нея инстинктивно отвращение.

— Не забравяй да сложиш по две пъпки за всеки стрък гипсофила — каза той, като имаше предвид украсата, предназначена за девиците.

— Да, Върховни жрецо.

Забеляза блясъка в очите на мъжа и потрепери. Беше сигурна, че ще бъде избрана. С тъга пое обратно по пътя.

Като всяка девойка, обречена на храма, живееше в колиба без врата, защитена от вечното присъствие на Богинята; и като всяка девица, отدادена на Богинята, беше напусната семейството си веднага щом се посвети на духовна служба.

Когато влезе в колибата, видя, че Нинир спи в своя ъгъл. Майя я беше приютила една сутрин след бурята, разрушила гнездото, закрепено между клоните на един дъб. Във влажното утро, когато отиваше към рекичката за сутрешното умиване, намери телцата на две мъртви сови и треперещата в агония Нинир, единственото оцеляло пиленце. Оттогава животното беше станало неин любимец.

Без да вдига шум, остави кошницата на земята и се зае да сплете венеца си. Часовете се изнизаха ефимерни като въздушни духове и когато първите сенки се спуснаха над гората, Нинир отвори огромно око и съсредоточено го впи в господарката си. Перата на гърба ѝ настръхнаха и второто око се появи в мрака. Избуха. Майя вдигна очи и се усмихна на птицата със златисти очи. Противно на навиците си, започна да се облича, без да се доближи до гнездото, за да я погали.

Когато падна нощта, девойката напусна колибата си. Гирляндата цветя върху косите ѝ пръскаше ухание във въздуха. Водена от факлата си и от далечния вой на инструментите, се отправи към храма. От една скала огледа града, който се простираше в краката ѝ. Примигващите светлини му придаваха вид на риба от дълбините. Можеше да различи очертанията на първия пръстен, зает от горите, които ограждаха храма. По-нататък се извиваше дъгата на втория пръстен, претъпкан от пазарища и жилищни квартали.

Отправи се към подемника. Майсторски изработена система от скрипци, противотежести и лостове позволяваща достъпа на жриците и на други хора с право да се качват до платото. Почака малко до шахтата на елеватора, докато механизъмът скърцаше. Някой се качваше или току-що беше слязъл. Най-накрая звънът на камбанките оповести, че платформата е на път да дойде. Когато се появи, вътре нямаше никого. Угаси факлата, преди да влезе. След това направи необходимите маневри за спускането и изчака ново иззвъняване да ѝ покаже, че се приближава до първата площадка. Напусна платформата и зави вдясно. Там се качи на втори елеватор, който я отведе до следващото ниво. Повторно пристъпи вдясно, стигна до третия, последен елеватор и спускането ѝ приключи.

Не беше случайно, че напускаше Свещената планина чрез смяна на елеватори, като всеки следващ оставаше вдясно на предходния, тоест спускаше се от върха по усукваща се надясно спирала, а изкачването към затворения ѝ свят се извършваше по обратния начин. Тази схема беше грижливо вкоренена във философията на цивилизацията, която я беше създала. Духът влизаше или излизаше от едно състояние в друго, очертавайки спирала: това беше една от първите тайни, които научаваха послушниците. Спиралата надясно означаваше бягство, комуникация, контакт; наляво — затвор, усамотение, завръщане. И танц като онзи, който Майя щеше да

започне, описвайки спирала навън, после още една — навътре, беше един от най-ефикасните начини за влизане в контакт с божеството. Енергията, породена от тези танци, беше извор на мистерии...

Напусна последната платформа и отново запали факлата от огъня, който пламтеше в една ниша. В равнината се виждаха и други факли, които се движеха в посока към храма. Но тя не последва тълпата. Без да спира, мина край главния вход и се запъти към една почти невидима врата, разположена в дъното. Там се присъедини към останалите девойки — сред тях беше и Даная, — които тази нощ щяха да танцуват пред Богинята.

Групата образуваше прекрасен ансамбъл от прозрачни воали и гирлянди от цветя, които се рееха над канелените тела. Звън на цимбали оповести началото на церемонията. Майя се опита да забрави притеснението си. Тайно принесе изкуството си в дар на Богинята с надеждата, че ще я освободи от Ра-Теш. Звукът на флейтите, усилен от акустиката на храма, разтърси амфитеатъра, пълен със зрители, както и равнината, осветена от стотици запалени клади по върховете на хълмовете.

Нещо вълшебно се случваше по време на Белтайн. Възторгът, предизвикан от спираловидните танци превръщаше фестивала в мистично преживяване, чиято връзка с Богинята никой не поставяше под съмнение. Любовният транс, постигнат в нощта, когато божовете се сливаха чрез своите създания, беше различен от изпитвания през останалата част от годината. Как да се съмняваш дали Белтайн е сексуалният празник на Богинята?

Остро ухание на рози изпълни помещението. Дъжд от листенца се посипа отвисоко, хвърлян от невидими ръце. Това беше знакът. Цимбалите се присъединиха към флейтите и редицата девойки започна да описва контурите на раковина. Този мотив се повтори няколко пъти, докато накрая синхронът се разтури. Луд танц, чийто ритъм музикантите едва следваха, насяти атмосферата с енергия.

Майя забрави всичко, с изключение на желанието да изопва тяло и да се върти. Почувства топлина по бутовете и бузите си, растяща възбуда между бедрата и трескав възторг, който я караше да се върти, да се изправя на колене и да пада с извит гръб, докато главата ѝ докосне земята, без да престава да размахва ръце — като безсрамна птица, която моли за помощ или за любов: Богинята беше проникнала

в тялото ѝ. Завърши танца в тази поза и преди ехото от последния акорд да загълхне във въздуха беше вдигната от чифт ръце, които не изчакаха овациите на публиката, за да я отнесат към залите, където се провеждаха езотеричните ритуали. Това церемониално отвличане беше очаквано от всички. Всеки отмъкна партньорката си и сред глъчка и смях изтичаха към хълмовете, за да се въргаят под открито небе в тази уникална нощ, в която падаха всички задръжки.

Но Майя не успя да чуе възторжените викове и езическите песни, а само ученето дишане на онзи, който я носеше на ръце из потъналите в мрак коридори. Въпреки че не виждаше лицето му, знаеше кой е. В тъмнината прецени по въздушното течение, че са стигнали до по-голяма зала. Похитителят ѝ я остави на земята, където тя остана за няколко секунди, без да се осмели да пристъпи напред, докато светлината на факла не блесна в един ъгъл. Но жрецът вече беше изчезнал.

Три жени я съпроводиха до една стая. Там съблякоха туниката ѝ, окъпаха я и я парфюмираха, преди да я загърнат в лека зелена роба от лен: цветът на Богинята. Една от жените донесе напитка, предназначена за Майя. Беше сладка и богата на подправки амброзия, която изпълни тялото ѝ с топли pari. Когато жените се оттеглиха, Ра-Теш излезе от една скрита ниша, сложил рогата корона. С този атрибут Богът на природата трябваше да се съедини с Богинята Майка в акт, който щеше да осигури изобилието и плодовитостта на империята за цяла година.

— Ще те любя така, че винаги ще се връщаш при мен — прошепна.

Дойде много красива жена и ги отведе в друга стая. Пронизващ аромат се изльчваше от няколко паници и къпеше леглото с изпарения, които възбуджаха сетивата. Майя затвори очи, за да не вижда чия беше устата, която целуваше гърдите ѝ, или ръцете, които я разсъбличаха. Чу молитвите на жената, която призоваваше природните стихии; и в един момент я зърна — напълно гола под черния си воал, да очертава с жезъла си кръг около тях.

Тогава почувства идването на дух, който я изпълваше с мъдрост. Замаяна от наркотиците, вече не виждаше пред себе си Ра-Теш, а самия Рогат бог, вечния си любовник, който се бореше да си я върне, прониквайки със сила в нейната девственост. Тя самата се вкопчи в

бедрата на Бога и стискайки устни, за да надмогне болката, се изви в дъга в търсене на неговата мъжественост.

Отвъдното се отвори пред двамата. Вече не бяха девица и жрец, а Богинята и нейният Рогат съпруг, които възпроизвеждаха най-древния ритуал, докато молитвите на жрицата възхваляваха силите, струящи от това ложе, където един мъж и една жена бяха инструменти на силите на природата и се превръщаха в Мъжкото и Женското: двата първични образа на Бога.

Тирсо стоеше от десет минути на ъгъла, като не откъсваше очи от къщичката, скрита зад избуялата градина. Все още не се решаваше да напусне поста си, за да изпълни мисията, която лично си беше възложил: да говори с мистериозната Сибила. Непредвидено раздвижване го накара да се скрие зад едно огнено дърво. Някой излезе в градината, мина между розовите храсти, накрая се появи заедно с котка със сребриста опашка. Гледката на жената, която приласкаваше животинчето, докато го внасяше във вътрешността на къщата, го накара най-сетне да се реши. Прекоси градината и почука с бронзовата халка. Вратата се отвори почти веднага. Направи усилие да прикрие изненадата си. Младото и приветливо лице не отговаряше на представите, които си беше изградил за Сибила.

Когато се представи и се опита да обясни кой е, жената го прекъсна:

- Знам, ти си приятелят на Мелиса. Влизай.
- Говорила ви е за мен?
- Мелиса ми е разказвала за много хора, включително и за теб.
- Седна срещу момчето. — Мисля, че те смята за най-добрания си приятел.
- Аз я смятам за най-добрата си приятелка. Затова съм дошъл.
- Жената се сви на мястото си.
- Случило ли ѝ се е нещо?
- Ако имате предвид някоя злополука, не. Но тя полудява.
- Жената се отпусна.
- Защо мислиш така?
- Има припадъци, халюцинации, мисли, че пътува в миналото...
- Сибила се вгледа настойчиво в него.
- Мелиса не е луда. Просто мозъкът ѝ функционира по различен начин.
- Тя упорито твърди, че вижда миналите си прераждания. Това нормално ли е?

— Разбира се. Съществуват различни начини да се постигне. Ако искаш да узнаеш повече, има една книга...

— Знам — прекъсна я Тирсо. — Четох я, защото Мелиса ми я даде. И точно това ме тревожи. Всеки от тези методи е противопоказан за твърде емоционални личности, а тя живее в постоянна истерия.

— За да извършиш вътрешно пътуване, трябва да се научиш да се отпускаш. Това беше първото, което й показах — поколеба се тя. — Не знам дали си запознат с принципите на автогенния тренинг. Това е самохипноза, която позволява...

— Няма нужда да ми го обяснявате. Всичко това звучи чудесно — като научнофантастичен роман, но истината е, че Мелиса получава припадъци, а щом се събуди казва, че е била в друг живот. Или както си говори с някого, изведенъж изпада в делириум и обяснява, че е събирала листа през Средновековието. Не знам много за тези неща, но мисля, че е на път да полудее.

— Никога ли не си сънувал буден?

— Много пъти. Защо?

— Значи знаеш какво представлява промененото състояние на съзнанието.

— Не, не знам.

— Означава, че мозъкът ти е изоставил обичайния си работен ритъм, за да навлезе във фаза, която може да генерира мистични мечтания. Ако си изпадал в екстаз, докато слушаш музика, или си бил поразен от красотата на някоя творба на изкуството, или дори ако си виждал нещо като светкавица по време на оргазъм, вече можеш да кажеш, че познаваш различни състояния на съзнанието. Можеш да загубиш представа за окръжаващото те, но това не те прави душевноболен...

Сибила продължаваше да обяснява. Тирсо я слуша няколко секунди, като се запасяващ с търпение, но въпросът не позволяващ колебание. Мелиса се приближаваше към лудостта. И ако преживяванията ѝ бяха резултат на промени в съзнанието ѝ, както твърдеше жената, ефектът продължаваше да бъде същият: неговата приятелка вече не беше като останалите човешки същества.

— ... защото тези странини възприятия се появяват вследствие на стимули, които получава лимбичният мозък — заключи Сибила.

— Какво общо има това с Мелиса?

— Опитвам се да ти обясня, е, че медитацията, автогенната тренировка, хипнотичните звуци и съзерцанието на еднообразни повърхности, като някой кристал или вода, предизвикват промени в ритъма на мозъчните вълни. В такива моменти човек има достъп до източници на информация, които не са донесени от обичайните сетива. Не се знае откъде идват тези познания. Някои говорят за генетична памет, други — за колективно подсъзнание. Каквото и да е обяснението на явлението, Мелиса е способна да го изживее.

— Сънувал съм с отворени очи, ходил съм на литургия и вече съм загубил броя на оргазмите си, но това не ме е накарало да твърдя, че съм посетил Средните векове.

— Трудно е да обясниш някои неща на човек, който не ги е преживял.

— Също така ходих в библиотеката и изчетох цял куп книги, за да се опитам да разбера този проблем, но онова, което намерих, не ме накара да се чувствам по-добре.

Извади от джоба си няколко намачкани листа, размаха ги пред лицето на жената и започна да чете:

— „Преждевременната деменция, често наричана шизофрения, защото разкрива разделение между емоционалните, рационалните и двигателните процеси, е хронична психоза, която се проявява често във второто десетилетие от живота на човека. Не става дума за болест с ясно определен профил, а за реакция: разстройство. В по-голямата част от случаите болестта обикновено прогресира до пълно влошаване на състоянието...“ — Вдигна поглед от страницата. — Е, следват някои данни и после се изреждат симптомите: „От 200 проучени случая на преждевременна деменция в 130 се проявяват халюцинации, 85 процента от които са свързани със слуха, 14 на сто — със зрението и 6 процента са халюцинации, които включват сложна комбинация от сетива, като обоняние, вкус и допир“.

— И ти мислиш, че това се случва с Мелиса? — прекъсна го Сибила.

— Според изследването болният може да има пълна илюзия за реалност.

— Единственият проблем, който забелязвам в твоя анализ, е, че при Мелиса нито един от симптомите, свързани с този тип деменция, не е налице. Не се мисли за отровена, нито за посланика на Бога, нито

се оплаква, че са ѝ извадили или са ѝ подменили органите, не изпитва токови удари, не се е обявила за светица, не смята, че се намира под нечий телепатичен контрол...

— И добави с ирония: — Или твоето изследване не споменава за тези симптоми?

— Говори за тях, но не мисля, че някой трябва да покрива целия списък, за да бъде болен.

— Естествено, че не, но въпросът не е толкова прост, както може да ти се е сторил след прочита на няколко книги. Има много видове шизофрения и няколко вида делириумна психоза; никоя от техните клинични картини не съответства на душевното състояние на Мелиса.

— Защо сте толкова сигурна?

— Защото съм психолог.

Тирсо прехапа езика си, без да знае какво да отговори. Сибила настоя:

— Нашата приятелка е леко невротична, но в границите на нормалното.

— При цялото ми уважение, вие живеете в свят на фантазии и затова не виждате, че възприятието на Мелиса е променено: защото вашето също е променено.

Сибила въздъхна.

— Този спор е безсмислен — заключи тя. — Не мога да убедя слепец, че цветовете съществуват, както той никога няма да ме убеди, че онова, което виждам, не е истинско.

Тирсо се изправи.

— Жалко — каза. — Искаше ми се да се разберем, за да предпазим Мелиса. Сега нямам друг избор...

И с тази заплаха отвори вратата и излезе, без да се сбогува. Листата на умиращото лято влетяха и се завихриха в стаята.

— Няма защо да се тревожиш — прошепна Сибила зад гърба му, макар че той не я чу. — Скоро аз и Мелиса ще престанем да се виждаме.

Градът без ток беше по-страшен от нощ в пустинята. Силуетите на сградите приличаха на зверове, готови да нападнат обитателите си. Така въздействаше Хавана, когато нощният ѝ живот беше прекъсван от спиране на тока. Мелиса изпита чувството, че е единственото същество, което дишаше в света. Край нея минаха сенки и ѝ се сториха като души в чистилището, може би духове, които не можеха да намерят покой и бродеха безнадеждни из мъртвата планета.

Стигна до градината, но вместо да влезе в къщата си, продължи до ъгъла. Няколко секунди се вслушва в звуците на квартала, после взе телефонната слушалка. Направи пет, десет, петнайсет, много обаждания, докато изчерпа запаса си от монети. Методично и спокойно произнасяше лозунгите си, без дори да знае дали е улучила целта. Беше ли съучастник, или не онзи, който я слушаше? Беше ли враг, когото бе успяла да наарани дори за секунда, като го оставяше изпълнен с негодувание, че няма как да вземе мерки срещу бунтовницата?

Върна се замаяна от гняв и изтощение, като инстинктивно долавяше, че методите ѝ няма да променят нищо. Отново се почувства като Алиса, която пада в дупката; само че този път беше стигнала дъното и вместо пред вратичка се намери пред желязна стена без отвори и ключалки.

Сигурно беше станало много късно, защото баба ѝ вече си беше легнала и бе оставила малко супа на печката. Преди да се мушне в леглото, отвори прозорците и се наслади на блясъка на онези далечни слънца. Помисли си колко ефимерен е животът на един биологичен вид, сравнен с тази безпределност. Когато човешките същества още дори не са мечтали да съществуват, тези звезди вече са били там; а когато човечеството изчезне, те ще продължат да бъдат там. Тази мисъл, вместо да я натъжи, я успокои. Знаеше, че тялото ѝ е опаковка за еднократна употреба, и макар да не беше сигурна в безсмъртието на духа си — душата няма ли начало и край? — беше убедена, че е

живяла преди, и нямаше причини да се съмнява в поредното си прераждане.

Легна си и затвори очи. Радостен покой започна да изпълва гърдите ѝ. Отново видя синия камък: нейния пътен талисман. Съсредоточи вниманието си и без да е необходимо да се моли, входът се отвори пред нея. Понесе се към светлината с порив, който не беше израз на воля, а някакъв вид проницателност. Сиянието я обви напълно, преди да се стопи, като я остави на онова друго място; сякаш целият ѝ живот беше преминал там, където Ра-Теш бе покорил свободната ѝ воля.

Всяка нощ, след като всички си бяха отишли, жрецът влизаше в нейната спалня и извършваше акта на приобщаване с божовете, прибягвайки до различни средства, за да увеличи силата на съюза. Понякога ѝ превързваше очите, друг път връзваше ръцете ѝ... Майя не разбираше значението на тази магия, но покорно спазваше ритуалите. Понякога Рогатият бог искаше помощ от жрицата, чиято техника за достигане до Богинята беше различна от неговата. Когато Майя ѝ се отдаваше, сякаш Богинята беше слязла върху ложето и се забавляваше да се докосва със собствените си пръсти. Беше странен ритуал. Страховит и едновременно с това пленителен. И Ра-Теш го беше създал.

Жрецът изпитваше към Майя нещо подобно на любов. Девойката го усещаше интуитивно в стремежа му да ѝ угоди във всичко. Ра-Теш не жалеше усилия да ѝ подарява платове, украшения и лакомства, идващи от далечни царства, и беше построил фантастична градина, където тя можеше да се разхожда сред великолепни птици. В онзи рай не липсваше и Нинир, любимата ѝ птица, която дремеше — дебела и щастлива, на ствала на гигантски кедър.

Но несъмнено страстта на жреца беше нездрава мания. Тя го разбираше поради настойчивостта, с която я задължаваше да живее изолирана, далеч от всички и без приятели. Сега, докато вървеше из градината, където свиреха щурци и светеха звездите, се запита какъв ли щеше да е животът ѝ, ако никога не беше танцуvala в храма...

Наблизо изпрука клон. Не се разтревожи, защото знаеше кой беше единственият, който можеше да се разхожда на това място в полунощ, но жрецът не идваше сам.

— Доведох ти компания — съобщи той.

Арат.

Изненадата беше толкова голяма, че двамата останаха безмълвни: тя, защото много отдавна не беше виждала младия музикант, а Арат, защото едва разпозна в тази жена момичето, което едно време го преследваше навсякъде.

— Тази нощ ще бъде различно — чу гласа на Ра-Теш. — Тази нощ ще бъда зрител.

Няколко слуги разстелиха килим от кожи върху тревата. Арат, който беше дошъл по чужда заповед, съзерцаваше сцената безмълвно, с учудени очи. Майя се вгледа в самонадеяното лице на Ра-Теш. Беше сигурна, че той не знае за страстта ѝ към младия мъж.

С властен жест Ра-Теш подаде една съдинка на Арат.

— Това е вълшебен мехлем — му каза. — Втрий го в тялото ѝ.

Обърна се и седна на столчето, което слугите бяха поставили там, преди да си тръгнат. От мястото си видя ръцете, които отваряха съда, и забеляза как страните на девойката поруменяха, как дишането ѝ се учести, докато мъжките пръсти нанасяха крема. Почувства се абсолютен господар на тази жена, която беше посветил в тайните на Богинята. Властта му над нея беше толкова голяма, че си позволяваше да избере свой подчинен за ритуала.

Желанието му започна да нараства със стенанията на Майя. Тя го видя да се приближава към ложето, където беше на път да се слее с Богинята, но почувства трепета на Арат и загуби представа за действителността.

Сякаш се хвърляше в нищото. Стисна клепачи и се устреми напред с цялата ярост на бедрата си. Облаците на топлото лято, които се бяха струпали над храма, сякаш оживяха и се пръснаха. Експлозия избухна във влажните дълбини. Девойката полуотвори очи, все още без да вижда фигурата, която се надвесваше над нея. Капчици дъжд оросиха лицето ѝ, сякаш любовната влага на някой бог се стелеше над земята, призована от върховното изживяване на двамата любовници.

От земята, където лежеше Майя, друга жена вдигна поглед и се вледени от ужас, защото в този миг разбра кой е Ра-Теш и каква е връзката ѝ с него.

ОТ ДНЕВНИКА НА МЕЛИСА

Сега разбирам защо поисках да избягам, когато го видях за първи път. Сега знам защо го отблъснах в началото и защо не успявам да се освободя от него. Той ме предупреди онази нощ на Белтайн: Ще те любя така, че винаги ще се връщаш при мен...

Вчера замина на път; беше двойно несигурно сбогуване, защото не се осмелих да му кажа какво бях открила. Не бих могла да му го обясня разумно.

Увереността, че познаваме някого от предишен живот, е знание, извиращо от дъното на душата, защото не зависи от външния вид, който е различен във всеки живот, а от някаква неопределена светлина. Подозирал, че някакви невидими знаци се превръщат в пръстови отпечатъци на духа,оловими при вътрешно пътуване, защото при подобни преживявания се разкрива нещо, което човек преди това не е виждал: душата. При регресиите се виждат душите на хората. И откритието идва изведнъж, без предупреждение, като бомба, която избухва в лицето ти.

Познах Селесте веднага, още в началото на видението ми в гората. С Рохер не беше така. Може би се задейства някакъв механизъм и ми попречи да го разпозная при преживяването, което беше толкова трудно да възприема. Едва когато бях на път да изляза от транса, го разбрах. Връзката ни е прокълната. Свързани сме от любов и омраза, съществуващи още от живота ни в Посейдония, столицата на империя, която не успях да открия на нито една карта. И това е най-голямата загадка, която все още ме кара да се лутам в здрача, без възможности да продължа да търся...

Ситният дъждец шумолеше приспивно.

— Не мога да повярвам, че е бил толкова нагъл — каза Мелиса.

— Не се озлобявай — настоя Сибила. — Нямам много приятели, които биха направили за мен онова, което той стори за теб.

— Но е доста невъзпитано. Да дойде в дома ти и да ти държи сметка...

— Мелиса — помоли я жената, прегръщайки я през раменете, — забранявам ти да се караш с него, разбра ли ме?

— Мислех, че...

— Пратих да те повикат заради нещо съвсем различно.

Момичето се отпусна в едно кресло.

— Друг експеримент ли?

— Напускам страната.

На Мелиса ѝ се стори, че не е чула добре.

— Ами лекциите? — настоя.

— Току-що ме изгониха от университета. Имахме спор и казах неща, които не биваше да казвам. — Ръката ѝ погали една статуетка, която стоеше до етажерката за книги. — Знаеш какво става в такива случаи. Написаха в досието ми, че съм неблагонадеждно лице, което не може да обучава новите поколения. Затова си отивам. Не искам да се превърна в парий.

Мелиса се изправи и заобиколи креслото.

— Господи! Какво ще правя сега?

Жената се вгледа в момичето и в гърлото ѝ заседна буца.

— Ще си пишем.

— Няма да е същото. Пощите не работят, писмата пристигат с месеци закъснение. Ако имам нужда от спешен отговор, ще полудея.

— Всичко, от което се нуждаеш, е в теб. Само трябва да следваш шестото си чувство.

Вятърът задуха силно и разлюля короните на дърветата.

— Това е кошмар.

Жената въздъхна. Беше изчерпала утешителните си слова, защото тя самата бе отчаяна.

— Каквото и да направя, винаги съм наказана — каза Мелиса, гледайки облаци, които минаваха пред прозореца, — сякаш съм опитно зайче и някой се забавлява да си играе с мен.

Тези думи събудиха глухо беспокойство у Сибила.

— Не говори глупости.

— Може би други ни манипулират. Това би обяснило всичко.

— Нищо не би обяснило — настоящата жената, гневна и разтревожена.

— Знае ли човек? Този затвор не може да е естествен.

Сибила си спомни разговора с Тирсо. Дали не беше предусетил онова, което тя не бе успяла да предвиди? Дали психиката на Мелиса не беше лабилна? Опита се да смекчи ефекта от новината.

— Фактът, че заминавам, не означава, че ще зарежа всичко — увери я тя. — Чувствам се отговорна за много неща.

— Но когато човек реши да замине...

— Заминаването ми може да се забави — напомни й тя. — Все още нямам виза, нито паспорт, нямам нищо. Това са формалности, които изискват време.

Навън дъждът утихна. Няколко врабчета използваха заташието, за да прелетят от една сушинка до друга, предчувствуващи по-сериозен потоп.

— Дано — прошепна Мелиса. — Трябва да се подгответя да бъда сама.

Сибила прехапа устни. Девойката отново беше такава, както преди. Погледът й възвръщаше блясъка си.

Не беше сигурна какво беше причинило онази реакция, която напомняше за началото на психоза. Трябваше да провери. За момента й хрумнаха само два варианта: или ще остане в Куба, безработна и умираща от глад, докато се увери, че няма риск за разсъдъка на ученичката й, или ще убие интереса й към психичните преживявания. Естествено, по-труден беше вторият вариант.

— Бабо, би ли напуснала страната?

Зададе въпроса със същия тон, с който питаше дали има нещо за ядене. Старата жена спря да плете и я изгледа над очилата си. Беше се загърнала със сива наметка, за да се пази от студения вятър на верандата.

— Ако бях млада, щях да го направя, но вече съм много стара... Защо? Мислиш да заминеш ли?

— Не съм сигурна. — Мелиса загриза един нокът. — Това не може да продължи още дълго, не мислиш ли?

— Възможно е, но не знам дали промяната няма да е за по-зле.

— Не бъди такава пессимистка.

— Ако ти кажа какво стана вчера...

— Какво?

— По време на пороя някой се опита да открадне прасенцето, което Меча гледаше за Бъдни вечер, но нямаше късмет, защото синът му беше на гости и го изненада. Крадецът хукна да бяга, обаче няколко съседи го хванаха на ъгъла и го повлякоха насила. Веднага повикаха полиция и след два часа, когато дойде един полицай на колело, имаше някъде към десет души, въоръжени с пръчки и камъни, готови да пребият човека...

— Чакай малко — прекъсна я Мелиса. — Откога полицайт се придвижват с велосипеди?

— Ех, момиче! Никога нищо не научаваш.

— Вече нямат ли коли?

— Имат, но заради бензиновата криза ги използват само при саботажи срещу правителството... Така де, дай да ти доразкажа. Полицаят започна разпита, но понеже крадецът не съдействаше, му удари един шамар. И тогава стана мътна и кървава. Хората започнаха да му крещят: Насилник! Бандит! Убиец!

— Обиждаха полицая?

— В лицето. За малко да го линчуват. Домъчня ми за горкия!

— Жалко, че съм го изпуснала.

— Знаеш ли какво означава това?

— Че страната може да се вдигне всеки момент.

— И аз си помислих същото. При най-малкия повод хората ще излязат на улицата и ще се бият с тояги срещу полицията или войската. Ще стане клане! Това си мисля.

Възрастната жена се изправи и бавно влезе в къщата. След миг се появи с чанта и книжката с купоните.

— Накъде?

— Да видя дали ми е дошъл редът. От три часа чакам на опашката за ориз.

Мелиса взе нещата от ръцете ѝ.

— Остави на мен. След кого си?

— След Ерминия.

— Коя Ерминия?

— Онази, която ми продава риба на черния пазар.

Изражението на Мелиса ѝ показва, че все още не разбира.

— Госпожата, която ходи с широки блузи. Она, дето живее с приятелката си до аптеката.

— А! Сетих се.

Мелиса се запъти към магазина. Имаше такава навалица, че ѝ отне няколко минути да намери жената.

— Идвам да се наредя на мястото на баба ми — каза на Ерминия.

— Дебелanke! — викна Ерминия вместо отговор и посочи Мелиса. — Сега си след нея.

Дебелата жена дойде да застане до Мелиса.

— Как е баба ти? — попита.

— Ами — отговори тя неопределено — с вечните болежки.

В този момент до тротоара се чу скърцане на спирачки. Първото, което Мелиса видя, бе ярък надпис в червено и синьо: СЪЮЗ НА МЛАДИТЕ КОМУНИСТИ. Един мъж подаде глава през прозореца на камионетката и извика:

— Госпожи, имам двеста галона сладолед, по двайсет песо галона... Носете съдове, че нямам къде да го слагам!

За половин секунда опашката се пръсна и хората се разбягаха във всички посоки... явно към домовете си, да вземат съдове за сладоледа. Мъжът слезе от камиона и отиде при задната част. Докато напъваше ключалката, отново извика:

— И давайте по-бързо, че е крадено!

На опашката останаха само трима души: слепец, жена с гипсиран крак и Мелиса, която се възползва от случая да напазарува, преди роякът да се е върнал. Когато се прибираше към вкъщи, срещна баба си, която носеше тенджера.

— Запази ли ред за сладоледа? — отдалече ѝ извика старата жена.

— Купувах ориз.

— Мили боже! Колко си несъобразителна! — скара ѝ се бабата, като ускори крачка. — Оризът ще остане в магазина, но този сладолед ще свърши за две минути.

Мелиса с изненада видя с каква скорост баба ѝ, въпреки възрастта си, си пробиваше път сред хората, които бяха надигнали всякаакви съдини над главите си и се опитваха да се доберат до задната част на каросерията, където човекът раздаваше сладоледа и прибираше парите с шепи.

— Мелиса!

Тирсо ѝ правеше знаци от тротоара пред дома ѝ. Учудена, забрави шоуто със сладоледа и отиде при него.

— Какво правиш тук?

— Трябва да говоря с теб.

— Предполагам — изфуча тя, без да спира, — но закъсня. Моята учителка ми разказа всичко.

Тирсо замръзна на място.

— Тази вещица ти е издрънкала всичко?

— И ми забрани да се занимавам с теб.

Тирсо я последва до вътрешността на къщата.

— Дошъл съм за друго.

— Сигурно е нещо сериозно, иначе щеше да се обадиш.

— Това, което ще ти кажа, не е за телефон — рече, затваряйки вратата; после отиде до радиото, пусна една станция с новини и усили звука, преди да прошепне в ухото на приятелката си. — Напускам страната... със сал.

— Какво?

— Не викай.

— Ти си полудял — каза тя. — Не си ли чул статистиките? От всеки пет души, които заминават, стига само един. Имаш осемдесет

процента шанс да се удавиш.

— А тук имам сто на сто шанс да умра от глад, да не работя, да не мога да кажа каквото мисля, да не бъда човек...

Мелиса отказваше да повярва на ушите си. Първо учителката ѝ, а сега Тирсо. Нещастията никога не идват сами.

— Защо не изчакаш малко? — настоя тя. — На тоя дъртак надали му остава да живее още дълго. И като получи някой инфаркт или пукне, или го отвлекат извънземните, всичко ще бъде различно.

— Мелиса, вече загубих най-хубавите години от живота си. Повече от двайсет години съм заточен в този ад. До гуша ми е дошло от този тип!... При всички положения не идват да се сбогуваме. Искам да дойдеш с мен.

— Знаеш, че се страхувам от морето. Дори не мога да плувам!

— Ще пътуваме със стабилен сал — с мотор.

— За мен в морето няма нищо сигурно. Камо ли сал!

— Имаме си всичко: компас, гребла, резервен бензин... Дори радио!

— Дори да беше салът „Кон-Тики“, Тирсо, за нищо на света не бих се качила!

Момчето погледна часовника си.

— Чакат ме. Трябва да набавя още някои неща.

— Тирсо...

— Замиnavаме след няколко дни — продължи да я увещава с целувка. — Помисли си. За твоето добро. И ми се обади утре.

Мелиса го проследи с поглед, докато зави зад ъгъла. „За твоето добро.“ Думите на приятеля ѝ отекнаха като ехо в пещера, донасяйки аромата на друга епоха, наситена с предзнаменования. А на нея ѝ се стори, че миришат на пророчество.

Имаше нужда от помощ. Всички пътища пред нея свършваха, оставаха ѝ само две възможности: да остане неподвижна, докато се вкамени, или да се хвърли в пропастта и да рискува да се пребие. Отвори широко прозореца и вдиша утринния въздух.

„Приятелите ми си отиват, изчезват, превръщат се в спомен. Ако Тирсо и Сибила заминат, какво ще ми остане? Една мила бабка, която няма да изкара много, един несигурен любовник и една сянка.“

Затвори очи и почувства пръстите на луната върху лицето си.

„Бих искала да съм дъждовна капка по пладне, да се изпарявам малко по малко, докато се изгубя в нищото и премина в друго измерение. Това е смъртта: да се рееш свободно на място, където онова, което сега изглежда необходимо или жизненоважно, там вече не е такова.“

Зад тъмнината на клепачите си визуализира талисмана. Започна да го преобръща в ума си и го накара да се върти като планета в празното пространство на всемира. И изведнъж забеляза фигура, чиито черти едва успя да разпознае заради потока светлина, която струеше от нея. Когато се приближи, остана без дъх пред приказната ѝ красота, но учудването ѝ беше още по-голямо, когато я позна. Беше сянката. Най-сетне можеше да види лицето ѝ, което беше лицето на душа, а не на тленно тяло. Ангелите съществуват, реши Мелиса, те са същества като това и чакат завръщането си в живота; бивши родители, възлюбени, приятели, които са споделяли с нас настоящето или други прераждания и които остават близо до нас, за да ни дадат съвет или да ни защитават.

„Защо сега знам всичко това?“, се запита.

— Защото е дошло време — каза сянката.

— Ти си тя, нали? — предположи Мелиса. — Ти си Анаис, убедена съм, но трябва да знам дали аз съм Джун.

— Не, не си Джун.

— Тогава защо ме преследваш? — запротестира и си спомни за регресиите. — Кой е Арат? И Рохер... Ра-Теш? Какво мога да очаквам от него?

— Толкова въпроси изискват двойно повече отговори — прошепна ангелът.

— Все още съм объркана.

— Вече познаваш част от живота си в Атлантида...

— За какво говориш?

— Сега трябва да се подготвиш, ако искаш да разбереш защо си избрала този живот.

— Аз съм го избрала?

Сянката потвърди.

— Тогава сигурно съм била луда, преди да се родя.

Мелиса усети как се надигна пенлива вихрушка, сякаш някой гъделичкаше сърцето ѝ, и разбра, че смехът на ангелите предизвиква този вид оргазъм в душата.

Съществото се приближи до нея.

— Ще видиш края на живота си в Атлантида, също така ще научиш за по-предишен живот, толкова далечен от онова, което можеш да си представиш, та може би ще решиш, че си загубила ума си. След това ще стигнеш до едно по-късно превъплъщение и едва тогава ще разбереш коя си и защо си тук.

Мелиса се опита да затвори очи, но напразно. Невъзможно е да блокираш виденията на духа.

— Може би нищо не е реално.

— Трябва да вярваш на интуицията си, да се научиш да разпознаваш кога пред теб стои истината, и в душата си ще разбереш, че е вярно. Затова те предупреждавам: забрави за логиката, забрави за предразсъдъците, забрави какво са те учили...

Мелиса въздъхна.

— Смазана съм. Може би наистина съм полуудяла.

— Това е твоята карма — отвърна сянката. — Вече си започнала връщането назад, но не си разбрала.

— Завръщането ми ли? Къде?

— Гласът на Уроборос се е събудил в теб.

— Уроборос не е ли само легенда?

Фигурата започна да се отдалечава към висините.

— Уроборос е древен символ. Той е знакът, водещ онези, които започват цикъла на вечното завръщане. Той е признанието, че е имало и други животи преди настоящия... Първите човешки същества

открили този факт, водени от интуицията си. Уроборос е пътеката, по която преминава душата всеки път, когато напусне някое тяло, а също така е силата, която я задължава да се прероди в друго. Този път, изпълнен с препятствия, има формата на раковините, изрисувани в пещерите и по древните каменни паметници. Уроборос се намира в тайните ритуали на нашия вид: в Елевзинските мистерии и в мистерията на Озирис, в танците на много народи, в страниците на Тибетската книга на мъртвите, в образа на змията Кундалини. Това е Уроборос: безкрайната спирала на духовната еволюция. Древните хора са се опитали да го изобразят в криволичещото изкачване до Гластънбъри Тор и в спиралите, които украсяват скалите на Нюгрейндже. Древните го оприличават на змия, захапала опашката си, защото както това животно се освобождава от кожата си, когато расте, така и душата трябва да напусне дадено тяло, което вече не й служи, за да напредне в неспирното си израстване. Затова Уроборос е пътят към мъдростта чрез хилядолетно обучение. Това е животът, който трябва да угасне и да се спусне по лъкатущещ път, преди отново да се роди...

ТРЕТА ЧАСТ УРОБОРОС

Докато вадеше ключа от чантата си, забеляза, че предметите се размазват, сякаш ги вижда през зацапано стъкло. Отначало помисли, че е от глад, защото през последните седмици почти не беше яла. После си спомни слуховете за вируса, водещ до не обратима слепота. Когато се втурна в стаята си, от нея течеше ледена пот. Опирайки се на стените, се добра до леглото. Имаше усещането, че потъва и продължава към бездънни дълбини. Клепачите й тежаха като камъни. Някой я докосна по рамото.

— Майя... Майя...

Стресна се и се събуди. Въпреки че стаята тънеше в мрак, позна гласа на Арат.

— Какво правиш тук? — прошепна. — Ума ли си загуби?

Когато Ра-Теш тръгваше на път, Майя оставаше под надзора на пазачи, пръснати из храма.

— Трябваше да те видя — сподели той с тъга в гласа. — Не мога да спра да мисля за твоето заточение.

Тя постави пръсти върху устните на мъжа.

— Тук съм, защото такъв е дългът ми към Богинята, забрави ли?

— Той те използва, Майя! — избухна. — Не ми казвай, че не си разбрала.

Девойката почервя.

— Забравяш, че той е Върховният жрец, а аз съм само послушница. Трябва да се подчинявам на човешката му същност.

— Можеш да помолиш жрицата за помощ.

— Тя също му се подчинява. Мисля, че е заради магията.

— За какво говориш?

— Ра-Теш владее тайна сила — поколеба се тя, преди да намери точния израз. — Използва ритуала на свързване с магически цели.

— Сексуална магия?

— Трябва да си я почувстввал в нощта, когато те доведе.

Арат потръпна. Спомняше си със срам онази среща, защото се бе опитал избяга, да се откаже, но не бе овладял волята си.

— Аз съм на мястото, което съм избрала — настоя тя. — Не знам защо се притесняваш.

— Безпокоя се, защото открих нещо.

Наведе се, докато не докосна устните ѝ. Девойката се изненада толкова силно, че забрави опасността, на която се излагаше. Отвърна на целувката, без да мисли, всмуквайки дара на Богинята.

От нощта на Белтейн се опитваше да прогони страстта си към Арат. Дори изненадващото му посещение по заповед на Ра-Теш не беше успяло да подхрани онази мечта. Но сега бе различно: той беше дошъл при нея без необходимост от ритуали, без богове, на които да угажда...

Телата им се срещнаха върху ложето, копнеещи едно за друго, вдишвайки аромата на кожите си. Сред възглавниците за сън се преструваха, че се нападат в смъртоносна битка, оросявайки се със сокове, извиращи от мистериозни и плодородни дълбини. Потта се смесваше със слюнката и желанието разпалваше огъня, който пламна между бедрата на девойката, нападната от езиците на боговете. Свободна от влиянието на жреца, Майя най-сетне се отдаде на палещия дъх на любовта.

Някой разтвори завесите към коридора и наблюдаваше сцената, докато тонът на стенанията им не подсказа, че сливането им е към края си. Едва тогава се отдръпна назад и отново се скри.

— Казах на Даная да дойде да те види — рече Арат, след като успокои дишането си.

Майя си спомни тялото на девойката, лудуващо сред облаци от пяна.

— Още ли се виждаш с нея?

— Обичам я — отвърна той простишко.

— Аз също.

— Какво? — Арат се изправи наполовина.

— От онзи ден при водопада. Исках да разбера защо бягаш от мен...

— Била си там?

— Това ми помогна да разбера защо желаеш Даная. — Погледна го съсредоточено. — Притеснява ли те?

— Не — отвърна той, изненадан. — Не ме притеснява.

— Какво ѝ разказа за мен?

— Истината. Вие сте различни. Обичам и двете ви. Какво да направя?

Тя го разбираше. Обичаше Арат, но в същото време желаеше Даная. Не беше нещо, което можеше да контролира.

Далечно чуруликане прозвуча в мрака.

— Трябва да си вървя — съобщи той, скачайки от леглото.

— Защо толкова скоро? Още не е съмнало.

— Не чуваш ли? Това е птицата, която пее призори.

— Спиш, Арат. Причува ти се.

— Погледни, виждаш ли светлината на хоризонта?

Майя излезе на балкона и за момент се надяваше, че тази млечна светлина е следата на някой метеор.

— Това е едно от онези загадъчни явления, които понякога се появяват в небето... — коментарът ѝ бе прекъснат от отчаяни трели. — Ax, да, съмва се!... Бързо! Бягай оттук!

Сбогуваха се в градината. Майя го видя да се стопява в мъглата, преди да се върне в леглото си с намерението да спи дълги часове... Миг след това една ръка запуши устата ѝ и тя вдиша парфюм, който разпозна заедно с шепнещия глас.

— Аз също те обичам. И Богинята ме помоли да ти дам един специален дар — каза жрицата, която свали ръката си веднага щом се убеди, че момичето няма да вика. — Ще изкова за Нея духа на бъдеща заклинателка. Ще те науча на тайна магия, която мъжете не познават.

— Магия? — повтори момичето с боязнь. — Достатъчно магии ми се събраха.

— Тази магия е различна, защото идва от природата ни. Нея само жените могат да практикуват. — И посочи съда, където Майя държеше фините платове, които използваше по време на менструацията си. — Менструалната кръв има жизнеутвърждаваща сила, затова е толкова мощна. Мъжете не я притежават и са се опитали да я заместят с жертвоприношения, но магиите, постигнати по този начин, не са чисти. Само нашата кръв е хранилище на живота, дарено от Богинята.

Майя си спомни, че пророческите способности на гадателките се увеличаваха по време на тези специални дни. Може би съществуваше някаква връзка между луната и пророческите видения.

— С тази магия ще задържиш интереса на новия си любовник.

— Не знам за какво говориш.

— Напротив — продължи жрицата, като не обърна внимание на тревогата в гласа на момичето. — Ако използваш добре силата на луната, любовникът ти никога няма да те изостави.

— Аз не...

— Ще бъде наша тайна — прекъсна я тя. — Няма да кажа нищо на Ра-Теш. Новият ти възлюбен ми е симпатичен и мисля, че наистина го обичаш. Ще ти помогна да го виждаш често, но искам нещо в замяна. Позволи ми да те обичам, както той те обича.

— Винаги си била много добра с мен, но никога няма да мога да те обичам по същия начин.

— Любовта е нещо различно за всички. Ако ми подариш няколко нощи в замяна на мълчанието ми и обединим силите си, ще можем да се опълчим на властта на Ра-Теш и може би да освободим царството от присъствието му.

Докато говореше, жената сваляше един по един воалите, които покриваха момичето. Майя нямаше друг избор, освен да отстъпи пред ласките ѝ, не само защото разбра, че животът на Арат зависи от съгласието ѝ, но и защото започна да усеща как горещият дух на Богинята я обладава. Устните с подканяща плътност я увещаваха да остане отпусната на леглото, устни с ален цвят, които толкова приличаха на нейните, че се чувстваше странно от милувката им върху кожата си. Защото да споделиш любовта с друга дъщеря на Богинята беше като да любиш сама себе си.

Молитвите ѝ се сляха с шепота на жената. Предусети идването на светлината, която щеше да избухне под клепачите ѝ. Трябаше да задържи изригването, което вече известяваше за себе си с далечен тътен. Приближаваше се до Богинята. Вече беше достъпна за ръцете ѝ. Зелено като нейната мантия беше сияйното було, което се разпростря върху света: това беше прелюдията на нейното идване и проникване. Магията се понесе над спалнята и обгрърна жените, които се отдаваха на ритуала. Миг преди кулминациите двете издигнаха в унисон молитвите си, задържайки за секунда сливането си с Майката, докато напрежението стана непоносимо. Тогава освободиха цялата сила, натрупана от допира на телата им. Събраната енергия послужи за подтик на заклинанието. Вълните от мечти и желания преляха през

прага, задържащ ги по волята на техните създателки, и изригнаха в мощен прилив, който заля всичко в предела на магията.

Ръцете на жрицата се сключиха около китките на Майя и за миг погледите на двете се срещнаха. Именно тогава паметта на Мелиса нададе мълчалив вик: в дъното на тези очи пулсираше душата на Сибила.

50

от дневника на Мелиса

Последните дни бяха странни, сякаш махалото на душата ми се намира в постоянно колебание. За първи път не си спомням образите от регресията. Всеки опит да се съсредоточа ги замъглява още повече.

Възможно е отчаяното ми желание да избягам и физическата невъзможност да го осъществя да са улеснили тези скокове във времето. Или може би съм полудяла, както казва Тирсо. Ами ако регресиите ми не са нищо друго, освен опити за бягство?

Но не бива да се съмнявам в себе си. Аз съм единствената си опора. Освен това тази вечер бих се осмелила да заложа на здравия си разум. Може би защото е пълнолуние и съм на път да прокървя.

Тази магическа струя, която изтича от вагината ми, изостря интуицията ми. С нея се чувствам способна да се затворя в седефена капсула и да заблестя с уникалния блъсък, който извира от най-тайното кътче на душата ми. Силата му ме свързва с Майката, която поражда светове и ни говори с лунни песни. Инстинктът ми става източник на власт, когато дестилирам тази тъмна и тайнствена течност. Затова ще продължа да търся. Истината трябва да е някъде там, недалеч от мястото, където сърцето ми сочи.

Знам, че съм сама, но крия лапи с остри нокти под копринените си длани. С тях ще се отдам на любовта. Пак с тях ще си проправя път за бягство, дори в ада, ако някой се опита да застане на пътя ми. Ще намеря отговора, колкото и да е болезнен. Няма да продам душата си, дори на най-високата цена.

При последното пътуване се беше случило нещо важно, но колкото и да се мъчеше да възстанови този къс от спомена си, не успяваше. С часове се изтягаше в леглото, изучаваше паяжините по тавана или съзерцаваше някакъв предмет — цвете, плочките по пода, движението на облациите — от креслото на верандата. Баба й трябваше да я вика по няколко пъти, за да излезе от тази летаргия и да се нахрани. Също така отказваше да вдига телефона. Сусана й беше оставила две съобщения, в които й обясняваше, че е болна и по тази причина не може да й донесе тампоните. И Тирсо я потърси, без да получи отговор. Баба й старателно й предаваше съобщенията, но Мелиса ги трупаše в едно кътче на ума си, без намерение да им отговори.

Няколко дни след онова преживяване сякаш се събуди. Нощта се спускаше над града и тя съзерцаваше небето, седнала върху куп тухли, струпани в градината. Изведнъж зад голям сив облак изгря великолепна ярка звезда. Гледката предизвика у нея необикновен прилив на енергия. Огледа се около себе си, без да знае какво прави там. Стана и влезе в къщата.

— Има ли вода? — извика на баба си, която за малко не умря от страх, като чу гласа й за първи път от много дни насам.

— Има половин варел на двора — отвърна, — но е дъждовна.

Реши да се изкъпе на светлината на свещ, защото нямаше ток. После излезе, загърната в хавлия, и се запъти към стаята си, оставяйки мокри стъпки в коридора. Задачата да се облече й се стори крайно неприятна и онова, което на всеки друг би отнело пет минути, на нея й отне почти половин час.

— Сусана те търси — прошепна баба й на вратата.

Мелиса излезе от стаята, отнасяйки свещта.

— Тревожех се за теб — каза приятелката й. — Оставил си един куп съобщения.

— Как изкара грипа?

— Нормално.

— А как върви работата?

— Горе-долу... Едгар е потиснат.

— Защо?

— Откри, че има доносници на Държавна сигурност в неговите литературни кръжици.

Мелиса въздъхна.

— Не е нещо ново.

— Дойдох по две причини — обяви Сусана, подавайки ѝ една чантичка. — Първата е следната: донесох ти петнайсет тампона.

— Нямаш представа колко съм ти благодарна — каза Мелиса. — Всеки момент ще ми дойде, а нямам какво да си сложа.

— Втората е, че искам да ме придружиш на един прием. Днес раздават наградите за литература и ми дадоха две покани.

— Истината е, че не ми се излиза, но щом си дошла...

Тръгна към стаята си, но докато вървеше по коридора, се спря. Пак се налагаше да се преоблича, а беше на границата на търпението си. Върна се на верандата и помоли за помощ Сусана, която мигом се втурна да рови в гардероба.

— Така ще бъдеш фантастична — увери я приятелката ѝ, след като порови из закачалките и извади рокля във виолетови тонове.

— Поизбеляла е — каза Мелиса, като се позоваваше по-скоро на паметта си, отколкото на зрението си.

— Не се притеснявай, никой няма да забележи.

Мелиса се гримира, жонглирайки със свещта.

— Не ме чакай, бабо! — викна от вратата. — Ще се прибера късно.

На спирката десетки силуети пристъпваха неспокойно и от време на време излизаха на улицата, за да се вратят в далечните светлинни на колите. Някои говореха тихичко, като че ли спирането на тока ги беше уплашило; други, използвайки анонимността на сенките, проклинаха глухо. След половин час дойде автобусът. Двайсет минути по-късно двете приятелки слязоха на магистрала 23 и улица „в“ и извървяха четири пресечки до една сива сграда.

Градините на Съюза на писателите и артистите привличаха куп любопитни, които използваха тези церемонии като претекст за срещи, перчене, флиртове, интриги, размяна на книги и изобщо всички

дейности, които се отприщват, когато се съберат повече от трима интелектуалци на едно място... а в този момент бяха повече от двеста.

— Ще поздравя едни приятели — предупреди я Сусана. — Ела с мен.

— Предпочитам да изчакам тук.

Сусана се гмурна в множеството, а Мелиса тръгна да обикаля без посока, дочуваше фрагменти от разговори и наблюдаваше жестовете, заредени със скрит смисъл и уклончиви отговори. Вдигна очи нагоре. На небето нямаше луна. Лампите, поставени ниско долу до дърветата, създаваха очарователни светлосенки, допринасяйки към тази атмосфера на шабат.

— Мелиса!

Спра се изведнъж.

— Къде се беше скрила? — поздрави я Едгар.

— Търсихме те да те поканим на вечеря — добави Лео.

Тя се опита да се усмихне.

— Мисля, че няма да имам време.

— Ще бъде нещо специално — настоя той.

— Предпочитам да оставя нещата както са сега — отвърна тя.

Едгар и Лео си размениха бърз поглед.

— Добре, както искаш.

Мелиса потъна сред множеството, обсебена от желание да се махне колкото се може по-скоро. Някои скорошни постъпки сега ѝ се струваха грешка с катастрофални размери, кошмар, предизвикан от отчаянието... Някой я спря, хващайки я за ръката.

— Предположих, че ще си тук.

Беше Рохер. Не го беше виждала, откакто замина. Беше на път да го попита как е изкаral, когато си спомни обещанието му да ѝ се обади веднага щом се прибере.

— Не знаех, че си се върнал.

— Трябваше да свърша някои работи. Щях да ти се обадя тази седмица.

— След последния ни разговор мислех, че ще го направиш веднага.

— Прости ми — каза тихо той и се приближи. — Не съм спирал да мисля за теб.

— За мен и за кого другиго?

— Говориш така, сякаш мислиш, че не ме интересуваш. Знаеш, че дори да не се виждаме задълго, нищо няма да се промени.

Мелиса потръпна, защото той не подозираше колко е близо до истината.

— Слушаш ли ме?

— Извинявай, какво каза?

— Ще ми бъде неприятно, ако не дойдеш с мен.

Волята на Мелиса се стопи в нищото.

— Добре.

— Сега се връщам.

Едва усети бързата му целувка, преди да изчезне в множеството.

Огледа се във всички посоки, като се опитваше да намери Сусана. Откри я в един ъгъл, близо до жрицата, която я наблюдаваше... Сърцето ѝ се обърна. Изведнъж си спомни онова, което паметта ѝ в продължение на дни криеше от нея.

— Какво ти е? — попита я Сибила. — Изглеждаш, все едно си видяла призрак.

— Мисля, че ще припадна.

— Сто на сто не си яла — каза жената и я повлече към един стол.

— Стой тук и ме чакай. Ще ти намеря нещо.

Мелиса използва момента, за да задиша дълбоко.

„Не е възможно — помисли си. — Това е грешка. Сигурно смесвам нещата.“

Но в измерението на духа грешките не съществуваха.

— Вземи — заповядала ѝ Сибила, като се върна, подавайки ѝ една кутийка, пълна със сандвичи и сладки.

Мелиса се почувства неспособна да води разговор. Неуверено потърси тема, която би ѝ позволила да зададе подходящия въпрос, но нищо не ѝ хрумна. Ами ако в крайна сметка Сибила не помнеше нищо? Или още по-лошо — ами ако помнеше всичко? Висока фигура изплува от сенките.

— Не знам как винаги успяваш да се изгубиш — упрекна я. — Търсих те навсякъде.

Беше Ра-Теш... Или Рохер... Вече не знаеше къде се намира, нито с кого говори.

— Познавате ли се? — попита машинално Мелиса.

— Още не — отвърна той, — но с удоволствие ще се запозная с нея.

Мелиса забеляза как учителката ѝ се напрегна, когато той ѝ подаде ръка. В същия момент някой го повика.

— Извинете — каза тихо. — Не мърдайте оттук.

Изгуби се сред лакти и смях.

— Кой е той? — попита сухо Сибила.

Мелиса беше на път да ѝ разкаже за връзката си с жреца, но се ограничи да отговори:

— Един приятел.

— Що за човек е?

— Ами... — Мелиса не знаеше какво да отговори. — Имаме връзка.

Сибила се обърна, за да я погледне.

— Каква връзка?

— Любовници сме.

Учителката ѝ изтърси няколко трохи от роклята си.

— Изобщо не ми харесва — каза. — Пази се от него.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Не знам. — И натърти: — Не ми харесва.

— Наистина ли не се познавате?

— За пръв път го виждам — потвърди жената, отегчена от темата. — Кога ще се отбиеш у нас?

— Защо, след като вече няма да има повече експерименти?

Упрекът в тона ѝ не остана незабелязан.

— Искам да знаеш нещо — отвърна Сибила, обръщайки се към момичето. — Аз реших да те насочвам и няма да престана да го правя. Забърка се в някои неща по моя вина. Имаме почти кръвен обет. Моля те да се отбиеш, защото обещанието ми все още е валидно.

На Мелиса ѝ се стори, че зад тези думи чува ехото на един друг глас.

— Добре, ще дойда след няколко дни — съгласи се и се наведе да остави кутийката върху тревата. — Ще се обадя, преди да тръгна. До скоро.

— Отиваш ли си? — попита изненадано Сибила. — Мислех, че ще поостанеш.

— Струва ми се, че ще хвана грип.

— Жалко! Исках да те запозная с една двойка скулптори. Тук съм благодарение на тях и си помислих, че...

— По-добре някой друг ден.

Забърза към изхода, бълсайки няколко души, които се възмутиха или я изгледаха ядно. На няколко крачки от вратата Рохер ѝ препречи пътя. С него беше никакво момиче.

— Къде отиваш?

— У дома.

— Но ти ми обеща...

— Не се чувствам добре.

— Добре, ще те откарам.

Мелиса се поколеба, като гледаше ту Рохер, ту момичето.

— Извинявай, забравих да ви запозная. Това е Ниевес.

Мелиса ѝ подаде ръка съвсем вяло.

— Може да пийнем по нещо и после ще те откараме у дома.

Тя забеляза, че той говори в множествено число: непознатата щеше да дойде с тях.

— Не, благодаря. Спирката е наблизо.

— Ако си болна, не трябва да се движиш сама.

— Това е най-обикновен грип.

— Грипът е признак за депресия. Ще пием по нещо и ще видиш как ще се оправиш.

Мелиса го погледна в очите и за миг видя в тях Ра-Теш. Въпреки изминалото време той не се беше променил.

Огледа непознатата, която продължаваше да стои до него с монотонното безразличие на статуя, и едва успя да отрони: „До скоро“, преди да се обърне и да излезе на улицата.

Не се чуваха гърмежи, но присвяткването показваше, че се задава буря. Атмосферата беше наситена с фосфоресценции и топлината лепнеше по кожата като вендуза. Беше карибската зима, маскирана като буря. Мелиса знаеше наизуст дяволите на този климат, който мамеше и приканваше към измама. Затвори очи и се хвърли в чаршафите.

Изминалите дни не бяха успели да я накарат да забрави ужаса си, когато установи самоличността на Сибила от предишния живот. Непрекъснато се питаше какво да прави. Не отиде у дома ѝ, както ѝ беше обещала; също така не ѝ се обади. Имаше нужда да помоли за съвет, но кръгът на възможните довереници беше твърде ограничен. Нямаше много хора, на които можеше да каже, че е разпознала духа на мъртва жрица в преподавателката по марксизъм... А на Тирсо — и дума да не става. Сели вероятно щеше да я изслуша, но не беше достатъчно ерудирана, за да ѝ помогне.

Образът на талисмана изникна в спомените ѝ. Потопи се в онзи син блясък, сякаш плуваше в спокойни води. В това състояние на дрямка видя да се приближава портата от светлина. Протегна се, за да я стигне, и едва я докосна, когато избухна взрыв.

Отново съзря краката си, заровени в тревата, а пред себе си — лице, което блестеше сред свръхестествен ореол. Прегръдката между двете души, загубени в тези земи на сънища, бе по-топла от завивка.

— Ти си последното ми убежище.

— Но не единственото.

Мелиса забеляза неуловима промяна във вибрациите на въздуха. Зад гърба ѝ изникна тъмно петно, подобно на призрак от мъгла.

— Какво има?

— Сибила... човекът, в когото вярвах... на когото се уповавах...

Спра, без да се осмели да продължи.

— Най-сетне разпозна старата си учителка?

Мелиса остана поразена.

— Знаела си?

— Според теб как може да не знам?

Атмосферата сякаш се топеше около нея. Ефектът беше предизвикан от състоянието на духа на наставницата ѝ, но Мелиса не успя да определи дали беше от радост, или от беспокойство.

— Защо не ме предупреди?

— Нямаше причина — промълви фигурата, която се издигна и застана върху един храст. — Не е необходимо да знаеш всяка подробност от предишните си животи, за да изживееш правилно настоящия.

Лек бриз разлюля храстите. Понесена от вятъра, фигурата отново се спусна на земята. Недалеч пулсираше облак от светлина, който лека-полека започна да се оформя в друг силует. Мелиса почувства силна носталгия и разбра, че усещането се дължи на второто същество, което стоеше неподвижно на няколко крачки от ангела.

— Не се страхувай от Сибила — каза наставницата ѝ. — Може да се окаже най-добрата ти помощничка. Два пъти е била твоя учителка; и ако преди е работила върху части от душата, които не оцеляват след смъртта, сега го прави във висши сфери на духа, където се трупат уроците за вечността.

Второ колебание в атмосферата показва на Мелиса, че нещо пак се променя. Обстановката започна да се замъглява. Опита да се вкопчи в това място, търсейки първо ангела, после втория силует, но напразно. Преди всичко да изчезне, видя отблизо две ръце, които се опитваха да я достигнат.

— Влез. — Селесте я целуна по бузата. — Алваро е в кухнята. Мелиса прекоси стаята, отрупана с книги, разтопени свещи и куп листове, пръснати по двете бюра.

Алваро белеше картофи до мивката.

— Какво става с телефона? — попита Мелиса. — От няколко дни ви звъня, но никой не вдига.

— Преди две седмици падна мълния и като че ли кабелите изгоряха — обясни Алваро.

— Има ли нещо?

— Трябва ми работа. Пенсията на баба ми не стига за нищо.

— Можеш да работиш нещо самостоятелно — каза Алваро. — Имам един приятел, който си направи фризьорски салон у дома... нелегален, разбира се, но успява да се издържа.

— Братовчед ми ремонтира ютии в една незаконна работилница — спомни си Селесте. — А жена му бродира бебешки дрехи.

Мелиса поклати глава.

— Не умея да върша такива неща.

— Добре, все ще измислим нещо. Днес ще останеш за обяд — реши Селесте и веднага предложи на Алваро: — Направи повече храна за баба й.

Мелиса понечи да възрази, но приятелката ѝ я прекъсна:

— Да не си посмяла да откажеш. В този дом помагаме на изпадналите в беда.

Мелиса не настоя. В някой друг живот се беше грижила за съществото, което днес бе Селесте. Не се учудваше, че сега приятелката ѝ действа по същия начин.

— Да идем в стаята.

Оставиха Алваро в кухнята и отидоха в спалнята, за да седнат на възглавниците.

— Чувала ли си се с Рохер? — попита Селесте.

— Не. И не ме интересува.

— Разбрах, че бил болен.

— Всички са болни от грип.

Селесте изчака няколко секунди, преди да поясни:

— Видели са го да влиза в Онкологичната болница.

— Може би е бил на свидетелство на някоя приятелка — каза Мелиса с тон, който не успя да прикрие гнева ѝ.

— Брат ми казва, че е ходил да си прави изследвания.

— Да, вероятно да си измери степента на наглост.

Селесте щеше да добави нещо, но в този момент Алваро се показва на вратата.

— Ако искате да ядете, елате — скара им се той. — Имам само две ръце и не мога да смогна за всичко.

Станаха и отидоха да му помогнат. Скоро чиниите бяха подредени върху ракитовата подложка и Мелиса се зае да поглъща първата си топла храна от много дни насам.

Малко след това, когато Мелиса отиде в кухнята да си налее вода, Алваро използва момента да попита Селесте с поглед, но тя направи знак за поражение. Приятелката ѝ беше тежък случай. Никога не се вслушваше в съвети, още по-малко, ако не бяха в съгласие с плановете или идеите ѝ. Движена от почти спонтанно желание да я закриля, си обеща, че ще говори с нея по-късно.

Измина още една седмица, без Рохер да се появи. Ненавиждаше го. По някакъв начин също така го обичаше, но най-вече го мразеше, задето беше породил това раздвоеване на чувствата и все още го подхранваше. Изпита гняв към себе си, защото не можеше да го изхвърли от мислите си.

В такива моменти си спомняше тембъра на гласа му, джентълменските му обноски, безкрайната ерудиция на разговорите му, всеки жест на учтивост, който изглеждаше предназначен само за нея. Припомняше си и дребни детайли, може би останки от старомоден романтизъм. И най-вече мненията за ситуацията в страната, които споделяха, нещо, което малцина се осмеляваха да правят, защото изискваше нещо повече от приятелство. Беше символ на отдаване.

Вдигна един пуловер, за да го разгледа, и за миг замря. Може би не ѝ се е обадил, защото наистина е болен. Имаше грипна епидемия. Собствената ѝ баба се беше разболяла преди два дни. Мина ѝ мисълта да му се обади, но веднага съжали.

„Видяхме се преди три седмици — спомни си тя. — Имал е достатъчно време да намери телефон.“

Реши да последва съвета на наставницата си и да говори със Сибила. Почти три часа се опитва да се свърже, ала се оказа невъзможно. Първо ѝ даваше „заето“, после се изгуби звукът за набиране, а накрая се преплете някакъв разговор на две жени, които се караха. Почека петнайсетина минути, но скандалът сякаш нямаше край. Така че ги прекъсна любезно и ги помоли да затворят и отново да се наберат, за да опита да се обади. За нейна изненада двете жени — които щяха да се избият минути преди това — показаха неочаквана солидарност и наругаха здраво Мелиса.

— А ако не ти харесва — беше последното, което ѝ казаха, — качвай се на сала и се махай в Маями.

Решена да не позволява да я мачкат — стигаха ѝ ежедневните кръстни мъки, — отиде в стаята, взе радиото, включи го близо до

телефона, усили максимално звука и долепи телефона до високоговорителя. Когато отново поднесе слушалката към ухoto си, цареше мъртвешка тишина: жените се бяха изпарили. Опита се да набере отново, но линията не работеше. Нямаше друг избор, освен да се подготви да иде на гости. Тръгна към стаята на баба си, за да я предупреди, че излиза. Тогава видя какво имаше на масата.

— Какво е това, бабо?

— Кое? — попита бабата от стаята си.

— Бутилка чилийско вино.

— Майка ти го донесе... Подарък за Нова година.

Мелиса влезе в стаята на баба си.

— Мама е идвали?

— Днес сутринта.

Момичето я пипна по челото и установи, че няма температура.

— По-добре да беше донесла пиле. — Наведе се да я целуне.

Беше решена да разбере дали Сибила помни, или не същото като нея. Трябваше да се изправи срещу онова, което заплашваше да се превърне в травма. Беше толкова объркана, че не разбра как стигна до дома ѝ.

Котката се разхождаше безцелно из градината и гонеше въображаема плячка. Като чу стъпки, размърда уши и вдигна поглед към фигурата, която се приближаваше. Проучи отново чертите на натрапницата, ровейки в котешката си памет. Големи очи, гъвкави движения, зеници, които се разширяваха или свиваха нетипично за човешко същество: такива бяха чертите, които животното разпозна у нея... Мелиса го откри в тревата — със замислен вид и нащрек. Почти сродна душа. И когато погледите им се срещнаха, разбра, че то знае. Връзката продължи само миг; достатъчно време котаракът да изръмжи и да се шмугне към вътрешността на къщата. Тя почука на вратата.

— Уморих се да ти звъня — оплака се Сибила веднага щом тя прекрачи прага. — Баба ти не ти ли предаде съобщенията ми?

— Да, но телефонът е ужасен. Могат да ни се обаждат, но не можем да набираме.

Влязоха в библиотеката.

— Размишлявах за онова, за което говорихме — каза жената. —

Ще те науча да правиш енергиен щит.

— Какво е това?

— Защита. В случай че се наложи да отсъствам, ще се чувствам по-сигурна.

Но в очите на Мелиса се четеше още един въпрос.

— С този щит — продължи учителката й — силата, насочена срещу теб, ще се обърне срещу нападателя ти.

Веднага разбра, че не това е отговорът, който девойката търсеше, защото въпросът ѝ беше друг.

— Помните ли предишните си животи?

Темата я изненада.

— Защо питаш?

— Отдавна искам да ви питам, но все забравям.

— Ами спомням си шест или седем.

— Кои по-точно?

— През четиринайсети век бях коняр. Живеех в помещения близо до кухнята на двореца и много добре си спомням конете. Бяха бели и огромни животни и ги тимарях всяка вечер. Живях и в Египет. Бях придворна дама или нещо такова, голямата ми любов беше един нубийски воин. Имах нещастен живот през единайсети век в древна Галия и друг — по-приятен — в Гърция по време на царуването на Перикъл.

— А някой живот в Атлантида?

Сибила събрчи чело.

— Атлантида е легенда.

— Троя също е легенда, докато някой не открива руините ѝ.

— Не помня нищо такова — отвърна, наблюдавайки ученичката си. — Какво ти се върти в главата?

— Нищо особено.

— Не ме лъжи.

— Добре... имах няколко видения, докато медитирах, и мисля, че се срещнахме в друг живот.

— В Атлантида?

— Не съм сигурна — отвърна уклончиво Мелиса. — Ако разбера нещо по-конкретно, ще ви кажа.

— Както искаш, въпреки че не одобрявам този тип преживявания, ако целта не е обучение или лечение. Любопитството може да бъде опасно... Сега ще те науча да създаваш щита. Не е

трудно, но ще имаш нужда от малко практика, за да постигнеш сериозна защита. Затвори очи и визуализирай...

Закуси хляб с олио и малко кафе. След това се върна в стаята си, където чете до вечерта. Гладът я принуди да излезе отново. Претопли ориза, който извади от хладилника, свари две яйца и обели една шайба авокадо. Искаше ѝ се да послуша музика, но нямаше ток, така че отново се усамоти да чете, докато първите сенки на нощта не се спуснаха над града. Тогава затвори книгата и обу единствения си чифт дънки, за да излезе на верандата. Там известно време се люля на стола с почти кататонична упоритост. Когато тъмнината вече ѝ пречеше да вижда минувачите по тротоара, се върна в стаята си, взе няколко листа от една папка и излезе на улицата. Десет пресечки по-нататък започна да хвърля позивите, които сама беше изработила.

Тази идея ѝ беше хрумнала, когато се връщаше от дома на Сибила. До районния комитет на Партията видя един служител, който изхвърляше вързоп неотваряни вестници Гранма на боклука. Озърна се във всички посоки, за да е сигурна, че никой не я гледа, взе пакета и го отнесе у дома си. Останалата част на следобеда прекара в изрязване на букви и думи.

Пръсна позивите на една безлюдна спирка, в парка, до аптеката и пред хлебарницата. От време на време различаваше някой фенер на верандите, когато обитателите излизаха да разговарят в нощния хлад. Тогава бързо се шмугваше зад някое дърво.

Вече близо до ъгъла, различи пламък на свещ. Изглеждаше, сякаш се приближава от някаква неопределенна точка. Запита се кой ли е този чудак или отчаян човек, който вървеше така по улицата, но мигом разбра, че пламъчето растеше и в един момент придоби ненормални пропорции. Беше факла. Също така забеляза, че вече не носеше дънки, а ефирна рокля.

— Майя — прошепна някой в тъмнината.

Намираше се в храма. Позлатените завеси хвърляха отблъсъци, които сякаш танцуваха в полуздрача. Едва чу гласа на Арат:

— Майя, ти ли си?

Пристъпи напред, за да може той да види лицето ѝ.

— Имам изненада за теб.

Без повече приказки я хвана за ръка и я поведе по коридора към нейната спалня. В леглото, окъпана от трептенето на пламъците, чакаше Даная. Черните ѝ като въглен зеници се забиха в Майя. Получи се размяна на мълчания, когато ръцете им се срещнаха, а физическият контакт стана ярък като утро, което огрява равнината.

И изведнъж Майя/Мелиса разбра, че отговорът на въпросите ѝ пулсираше — неопровержим и истинен — в светлината на онези очи. Там беше началото на всички загадки. Даная и Анаис бяха един и същ човек.

Събуди се в студената сива утрин, която предвещаваше дъжд. Нереалният вид на небето я накара да се усъмни, че се е върнала напълно. Може би сетивата ѝ още бяха закотвени в някоя точка на времето. Без да си дава сметка, присъства на раждането на новия ден. Въздухът лека-полека се изпълни с цвърченето на птиците, гласовете от квартала, шума на далечни двигатели... Тъй като нямаше друг избор, реши да се върне към единствения си порок: четенето. Стоя затворена, докато звънецът на вратата не ѝ подсказа, че токът е дошъл. Колебливите стъпки на баба ѝ минаха край стаята и се спряха в хола. Мелиса остави книгата, почти скришом, молейки се да не търсят нея. Нямаше желание да се вижда с никого. След безкрайна пауза стъпките на баба ѝ се върнаха.

— Търсят те.

Остави книгата с корицата нагоре и скочи от леглото.

— Кой е? — прошепна, за да не я чуят.

— Тирсо.

Ако беше намислила някакво извинение, веднага го изличи. Като стигна в хола, го поздрави с радостна целувка, но изражението на приятеля ѝ я смрази.

— Заминавам — съобщи тихо. — Или по-скоро заминаваме.

Ернесто идва с мен.

— Кога?

— Днес на разсъмване.

Мелиса не можеше да повярва.

— Ще дойдеш ли?

Тя поклати глава.

— Веднага щом стигна, ще ти пиша — я увери той, като ѝ подаде тефтерче. — Запиши ми адреса си. Трябва да го науча наизуст. Не искам да нося документи със себе си, за да не ги загубя.

— Времето не е подходящо за плаване — това беше единственото, което ѝ хрумна да каже.

— Говорих с един метеоролог. Тази седмица няма да има бури.

— Тирсо, за бога, не го прави!

— Да не започваме пак. Вече го обсъдихме.

— Толкова е опасно...

— Мислиш ли, че не знам? Но ще се побъркам, ако остана. Погодбре да си тегля куршума!

Прегърна го.

— Много да се пазиш.

— Не се тревожи. Ще събера пари, за да те измъкна оттук по законен път. Ще измисля нещо. Имам една братовчедка, която се омъжи за чужденец, и след няколко месеца я пуснаха. Може би ще намеря някого, който да ни помогне.

Мелиса се мъчеше да не заплаче.

— Пази се — повтори и го прегърна отново.

— Ти се пази. И умната! Ако те вкарат в затвора, загубени сме.

Тя се съгласи.

— Трябва да вървя — каза той. — Имам да свърша още куп неща.

Прегърнаха се за трети път. Мелиса се показва на верандата, за да го види как се отдалечава, и в този момент ѝ се прииска, повече от всякога, да се стопи във въздуха и да изчезне.

Средните царства. Така са наричали в древността областите, обитавани от същества — нито смъртни, нито безсмъртни: феи, елфи, силфиди и всички онези създания, свързани с въздуха, земята, водата и огъня. В Средните царства времето и пространството са различни. Те са империя на духовете на природните стихии, чийто живот продължава цели еони. През хилядолетията някои са изчезнали, появили са се други, но повечето все още обитават тази област, забранена за смъртните. Въпреки това всяка вечер и сутрин — по време на кратката прелюдия, когато светлината и сенките се смесват, булото, отделящо измерението на хората от измерението на Средните царства, се превръща в недоловима завеса, през която може да се премине от една вселена в друга. Също така има други пътища за този преход: смяната на сезоните, хълмовете, блатистите зони и всяко място, където може да се намери съчетание на разнородни елементи: топлина и студ, земя и вода, небе и земя...

Мелиса подозираше, че по тази причина пътуванията ѝ в миналото бяха зачестили с идването на есента. Към това трябваше да добави гнева и божата си. Въпреки че, ако зависеше от нея, нямаше да може да отслаби емоционалния порой, който се добавяше всяка минута към невидимия заряд на земята и който, изглежда, отключваше тези психически преживявания.

Така разсъждаваше, докато рисуваше върху някаква хартия. Външно изглеждаше като момиче, което гледа как минават облаците в безкрайното здрачаване. Сякаш природата беше забравила задълженията си и съзерцаваше в екстаз премяната си. Усети растящата тишина, но не разбра дали това бе реакция на живите същества, изплашени от този така продължителен сумрак, или беше погрешно възприятие на сетивата ѝ. Нямаше как да разбере, защото сякаш от нищото плъзна мъгла и забули всичко, което я заобикаляше.

Различи ложето с прозрачни завеси, през които се процеждаше следобедната светлина. Видя също дървените мебели, сандъците, пълни с венчелистчета и резенчета ябълка, кадилниците за тамян,

амфорите с ароматни масла и кошниците, препълнени с плодове, които насищаха стаята с есенни аромати.

— Все още нищо — каза жрицата, като имаше предвид съобщенията, които Ра-Теш изпращаше ежедневно, всеки път, когато отсъстваше.

— Не знам какво ще правя, когато се върне — оплака се Майя.
— Най-лошото е, че Арат...

— Шишшт! — Жената постави пръст върху устните ѝ. — Ще измисля нещо.

Изправи се, за да излезе на балкона.

— След една седмица ще бъде пълнолуние — напомни ѝ. — Предупреди ме веднага щом започне цикълът ти. Ще пригответя нещо, което ще ти помогне.

Беше минал месец, откакто Арат, придружен от Даная, бе започнал да я посещава в стаята ѝ, след като слугите от храма си тръгнаха. Тази нощ, като толкова други, жената отиде да посрещне двойката, за да я проводи до стаята на Майя през подземията. Остави ги там, преди да се оттегли.

Беше началото на света и цивилизацията не бе измислила греха. Не съществуваше и бог, който да се опълчи на природата на създанията, които той самият е сътворил. В онези времена Божеството гледаше с радост всеки акт на любов, който възхвалява безкрайното богатство на видовете, далеч от всяко табу. Така, под сянката на нейната милост, всяка нощ влюбено се приспиваха тримата любовници...

Малко преди да съмне, на Майя ѝ се стори, че чува глух шум в далечината, но сънят отново угаси сетивата ѝ. След малко дочу думи, донесени от вятъра, почти веднага последвани от вика на жрицата, която предупреждаваше за приближаващата опасност. Тутакси събуди останалите и ги пришпори да избягат по коридора, който щеше да ги отведе обратно в подземието. Пипнешком, сливайки се със сенките, те се втурнаха към тайнния изход.

Твърде късно. Ра-Теш се появи на вратата тъкмо навреме, за да види, че Даная и Арат бягат от спалнята. Без да се колебае, извади церемониален кинжал.

Викът на Майя зад гърба му спря Арат, който вече бягаше през тунелите.

— Не отивай! — вкопчи се в него Даная.

Но той успя да се освободи и се върна назад. За момент не осъзна какво вижда. Когато светлината достигна до мозъка му, пожела да изтрие картината, която щеше да помни до края на този живот.

В краката на Ра-Теш лежеше Майя — с тъмно петно на корема, което се разрастваше върху дрехата ѝ. Върховната жрица се бореше с новодошлия, все още замаян заради онова, което беше сторил и заради още нещо, което току-що беше открил — тази жена бе съучастница на хората, които го бяха предали.

— Бягай! — извика тя на младия мъж. — Бягай оттук!

Арат чу стъпките на стражите, които идваха от противоположния край на храма, погледна още веднъж бездиханното тяло на Майя и едва тогава се обърна. Трябваше да отведе Даная, която плачеше и стенеше в тъмнината на коридора.

Раздирана от остра болка, Майя се беше превила на две, след като кинжалът я промуши. Неясното жужене на гласове се усили. Някой я упрекваше за нещо, ала не успя да разбере за какво. За миг мислите ѝ се разбръкаха и светът се отдалечи. Беше повлечена от вихрушка от тъмна материя, но почти веднага се съвзе от припадъка си, събра сили и отвори очи. Ръката на учителката ѝ стискаше ръката на жреца, за да му попречи да нанесе втори удар. Чу вика ѝ:

— Бягай! Бягай оттук!

Ужасът ѝ даде криле, за да настигне Арат, който изглеждаше като вкаменен.

— Да вървим, Арат — му каза.

Но той продължаваше да гледа упорито към пода.

— Арат! — повтори тя.

Младият мъж се затича към подземията. Майя чу глух шум зад гърба си и когато се обърна, видя, че кинжалът на Ра-Теш пронизва гърлото на защитницата ѝ. С вик се хвърли върху жреца, който забиваше оръжието си отново и отново, докато жената не падна на земята. Майя се опита да го удари, но тялото на мъжа се беше превърнало в непроницаема материя. Може би го предпазваше някаква магия... Чак тогава видя другото тяло, което лежеше до леглото.

Слисана и ужасена, борейки се с ужаса, който заплашваше да унищожи разсъдъка ѝ, побягна по стъпките на Арат и Даная към

тайните подземия, като все още не разбираше, че току-що беше оставила след себе си своето собствено тяло.

ОТ ДНЕВНИКА НА МЕЛИСА

Моята страна е най-красивата на света. Няма друго място, където мъжете гледат с по-голяма загадъчност и обещания в погледа, нито място, където жените се движат със сладострастието на палмите, брулени от вятъра. Обичам тази страна въпреки страха, който я гнети. Всяка сутрин ставам притеснена, че не знам дали законите не са се променили, докато съм спала, и дали онова, което вчера е било законно, днес не е забранено. Писането е моето убежище. Връщам се към дневника си със същата страсть, с която Анаис се е връщала към своя, за да прогони призраките и да сложи в ред безумията на този живот; и трябва да го правя, защото връзката ми с това място все повече отслабва.

Виденията ми зачестяват и ги контролирам по-трудно. Вече нямам нужда от талисмана, за да избягам от затвора. Стига ми свечеряването или пламъкът на някоя свещ. Но това също ме е изолирало от онези, които обичам. Когато човек е видял собствената си смърт, смисълът на живота се променя.

Не ме интересува какво мислят другите за сънищата ми. Те са истински, защото са мои, и се потапям в тях, за да живея. Предпочитам тези области, където властват архаични опасности, защото поне мога да ги разпозная, и тънат в дивна красота.

Навън е различно. Навън всичко е сиво. Хората и делата им са разяждани от корозия. И този карцином е заразен. Напада душите на децата, които хвърлят позиви срещу враг, когото не познават. Предизвиква необратими мутации в домовете. Разрушава благородството на хората, които се превръщат в сляпа маса, манипулирана с невидими нишки, породени от контролирания глад, от контролираните стремежи, от контролираните желания. Вече не знаем кой сме, къде отиваме, нито защо сме тук. Всеки търси свой собствен начин за бягство, свое собствено спасение. Вече е невъзможно да

заговорничиш, да роптаеш, да показваш гняв; дори безразличието не е разрешено. Твърде болезнено е и не ни остават много сили.

Ние сме корабокрушенци, вкопчени в последната дъска. Имаме само мираж на онази мамеща и прекрасна земя отвъд океана, гъмжащ от акули. Някои се осмеляват да рискуват, но мнозинството предпочита да чака тук до края. Това е единствената ми утеша: че не съм сама.

Силите ме напускат, но част от духа ми продължава да изследва забранени територии. Може би това търсене е последното късче щастие, което ми остава. И дори възможността да го намеря да не беше реална, това не би го направила по-малко желано. Тъкмо напротив. Би било доказателство, че душата ми — въпреки че живее редом с най-тъмната страна на човека — не е победена, защото никога не се предаде на мрака.

Минаваше пладне и кварталът тънеше в онази сънливост, която обзema хората в часа на сиестата.

— Цяло чудо е! — изненада се Мелиса.

— Трябва да говоря с теб — прошепна Селесте.

Беше необичайно посещение.

— Защо не се обади? — попита Мелиса. — Да не ти се е развалил телефонът?

Вместо отговор приятелката ѝ започна ожесточено да се чеше по веждата, защото нервността ѝ причиняваше сърбези.

— Какво си чула за Тирсо напоследък? — попита Селесте най-накрая.

— Нищо. Защо?

— Разбра ли, че емигрира?

— Кой ти каза?

— Вчера ходихме в Санта Фе да видим едни чиковци на Алваро. Кварталът беше разбунен. Държавна сигурност беше задържала някакъв човек за разпит, защото дъщеря му се удавила, когато с майка си бягали със сал... Родителите били разведени и той никога не се бил грижил много за дъщерята, но знаеш как става.

— Кога се е случило?

— Преди два дни, към три през нощта. На сала имало повече от трийсет души.

— Тирсо е арестуван, нали?

Селесте я изгледа съсредоточено, но не отговори.

— Задържан ли е? — повтори Мелиса.

— Имало е престрелка — обясни тихо Селесте. — Бреговата охрана ги изненадала и открила огън. Една жена извикала, че в групата има деца, но тези хора не вярват и на родните си майки... — Вдиша с усилие, преди да добави: — Загинали тринайсет души. Тирсо е един от тях.

Мелиса гледаше Селесте с неразбиращ израз.

— Сигурно е грешка — каза след продължително мълчание.

Лицето на Селесте посивя.

— Той е, Мелиса — прошепна и избърса блестящата капчица, която трептеше на миглите ѝ. — Чичото на Алваро работи в Държавна сигурност и ни показа списъка. Не исках да разбереш от другаде. Предпочитам аз да ти кажа.

— А Ернесто? — попита Мелиса с необичайно спокойствие.

— Не знам, сигурно е арестуван или изчезнал. Името му го нямаше в списъка на загиналите.

— А Алваро защо не дойде?

Тонът ѝ ставаше все по-равен.

— Не иска да вижда никого — отвърна Селесте наблюдавайки непроницаемото лице на приятелката си, — обаче настоява да дойдеш да прекараш няколко дни с нас.

Мелиса поклати глава отрицателно.

— Ще бъде като ваканция — настоя Селесте. — И тримата имаме нужда от това. Може да разговаряме или да пишем...

— Не — каза Мелиса с отсъстващ вид, — предпочитам да бъда сама.

Изправи се, показвайки на приятелката си, че трябва да си върви. Не ѝ се искаше да постъпва така със Селесте, но не беше в настроение да се съобразява с никого.

— Къде е баба ти? — попита Селесте, която не се решаваше да я остави.

— В стаята.

— А грипът?

Момичето сви рамене и заби поглед в един ъгъл. Приличаше на далечен силует. На Селесте ѝ се стори, че придоби призрачна окраска. Искаше да добави нещо, но най-накрая реши, че ще бъде по-добре да си върви. Мълчаливостта на приятелката ѝ не приканваше към разговор. Целуна я и я помоли да ѝ се обади. Мелиса я изгледа как се отдалечава, без да каже и дума на сбогуване.

Върна се в стаята си, затвори прозорците и остана неподвижна в сенчестия хлад на помещението. През ума ѝ се носеха откъслечни спомени: Тирсо ѝ се кара, задето се е намокрила на дъжд; Тирсо се смее на някой виц; Тирсо със своето сомбреро с пера на маскения бал; Тирсо, който ѝ обяснява нещо за една книга; Тирсо я съветва, глези, прегръща, усмихва се... Падна на колене върху ледените плочки и

опря чело в пода. Остана часове наред в тази ембрионална поза. Реши, че никога повече няма да помръдне. Никога няма да проговори, да ходи, да погледне слънцето. Съдбата ѝ беше в този ъгъл, защитена от врага чрез ненарушимата му тишина. Щеше да се превърне в статуя, мускулите ѝ щяха да се калцират лека-полека и кожата ѝ щеше да изсъхне, докато се мумифицира. Искаше ѝ се да беше жената на Лот. Завиждаше на този тип самоубийство.

„Ела, ела“, зарида наум.

Не знаеше кого призовава. Може би никого конкретно.

Нещо докосна гърба ѝ. Когато се обърна, сиянието на ангела почти я заслепи. Погледна ръцете му, почти прозрачни заради светлината, която струеше от тях.

— Не плачи — прошепна фигурата. — Спомни си, че загубите са временни.

— Но болката изгаря, сякаш са вечни.

Сянката я погали по бузата.

— Не се тревожи. Той е добре.

— Тирсо ли?

— Тирсо и Той.

— Кой?

Мелиса усети раздвижване зад гърба си — някакво шумолене, то успокои духа ѝ — и откри онази форма, която придобиваше плътност насред стаята. Първо се появиха ръцете ѝ, те махаха във въздуха като птици без посока, които търсят къде да кацнат. След това — краката от мъгла, от чиито пръсти рука лунна светлина, която освети ъглите на стаята. И когато облакът се превърна във висока фигура с качулка, нещо в паметта ѝ започна да тупти яростно. Помисли си, че сърцето ѝ ще се пръсне от радост. Тези очи бяха същите, които беше обичала в Посейдония; тези ръце я бяха галили, първо колебливи, после страстни, под изпитателния поглед на Ра-Теш.

Сянката на Арат ѝ подаде ръце и тя почувства, че се носи във въздуха. Под неговия поглед отново се превръщаше в Майя.

— Търсих те — каза тя на сянката.

Но в действителност не проговори. В този диалог не съществуваха думи.

— Ти беше Хенри, нали?

Арат/Хенри отпусна ръцете си.

— Обичам ви — сподели тя, — но всичко това ме кара да се страхувам. Не знам коя съм.

Другата фигура проблесна.

— Обичаш ме, защото обичаш Анаис, а аз съм нейната сянка. Аз също те обичам, но не защото си Джун. Тя бе илюзия — аз и Той мислехме, че сме те намерили, но Джун не беше като теб...

И изведнъж двата ангела започнаха да се стопяват във въздуха.

Майя/Мелиса се опита да ги задържи. Не искаше да остане сама. За миг успя да накара Него да остане до нея, забивайки поглед в зениците, в които сякаш все още се отразяваха пламъците на кладата. Спомни си лицето, увенчано с лунен сърп, звуците на арфа и образите от ритуала в дъното на пещерата. Той носеше паница с кръвта на свещен бик... Беше друг живот, съществуване, което едва си спомняше. Майя/Мелиса се вкопчи в погледа на Арат/Хенри.

„Остани, остани“, умоляваше го без думи.

Но нещо издърпа и двамата. Ръцете на ангела се изпариха между нейните и тя се върна на острова, който я изпълваше с ужас.

Кошмарите продължиха до следващата сутрин, но събуждането беше по-лошо. Беше решена да умре. Въпреки това нямаше да се самоубие; и не защото Сибила й беше обяснила, че това ще повлияе на кармата й, а защото дори не желаеше да направи усилие. Но все пак се подготви да умножи отмъщението си.

Към пладне се облече и излезе на улицата. Посред бял ден направи голям брой обаждания от един обществен телефон, повтаряйки своя призив, и не й пукаше, че две жени я слушаха с ужас. След това се качи на един автобус, който я отведе до „Ел Ведадо“. Методично посети тоалетните на три ресторанта, едно кино и магазина за сладолед „Копелия“, за да изпише позиви на огледалата с помощта на молив за вежди. Спомни си за огромната тоалетна на „Хавана Либре“ и отиде до вратата на хотела.

— Съжалявам, другарко, но не можете да влезете — я информира някакъв мъж, препречвайки пътя й. — Тук е само за туристи...

— Защо не вземете да сложите таблица: ЗАБРАНЕНО ЗА КУБИНЦИ? — изстреля въпроса си към портиера.

Обърна се и извървя пеша двете пресечки, които я деляха от Университетския хълм, прекоси ректората и влезе в тоалетната на Школата по кибернетика. На огледалото написа ЛЪЖЛИВО КОПЕЛЕ... Знаеше, че не е необходимо да добавя име.

В два часа следобед се качи на друг автобус, оставяйки назад множество патрулки, които кръстосваха булевардите. Може би вече бяха открили надписите. Видя също един керван от затворнически коли. Мелиса беше сигурна, че ще направят хайка в околностите и ще отведат десетки невинни, но не изпита никакви угрizения. Гневът й беше по-силен от чувството за вина.

Много преди да се приbere, реши да слезе и да повърви. Без да се усети, стъпките й я отведоха на онова място, което старите хора наричаха Японския парк, въпреки че така и не разбра защо. Растителността тук нямаше нищо общо със свежестта и изтънчеността

на онези азиатски градини. Десетина-дванайсет дървета се опитваха да оцелеят на гола площ без трева. В центъра се издигаше ужасна детска градина, опасана от телена мрежа.

Мелиса потърси убежище под едно огнено дърво и дълго време гледа как минават облаци. Депресията изяждаше силите ѝ. Духът ѝ я молеше да избяга от спомените. В опит да забрави другата болка, която я смазваше, си помисли за първите си срещи с Рохер. Как да обясни обсебеността му от нея през толкова хилядолетия? Тази история с магия и жречество не ѝ се струваше достатъчно добър отговор. Защо я преследваше толкова упорито, а в същото време се държеше така, сякаш не искаше да я вижда? Какво още се беше случило в миналото и разрушаваше настоящето ѝ?

Тъмнината започна да я обгръща. Даде си сметка, че токът е спрял, защото уличните лампи не светнаха. Беше по-добре да си върви. И отново потегли.

Като се прибра, завари баба си да се люлее на верандата.

— Обади се Селесте да пита как си — каза ѝ с упрек. — Все последна научавам всичко. Какво става с теб? От грип ли си болна?

Но на нея не ѝ беше до обяснения.

— Мисля, че да. Ще си легна.

Трябаше да преобърне небето и земята, ала да открие истината за своята предистория.

В гардероба намери предметите за ритуала. За първи път ги подреди по усет, с изключение на четирите запалени свещи, които постави в кръг. Преди да свали плата, който покриваше камъка, почувства гъделичкане в пръстите и призова помощта на Отеца и Майката. Усещайки енергията, която струеше от кръга, седна в центъра. Пламъците трептяха нервно, движени от невидими сили, а припукването им беше знак за присъствието на силите на стихиите. Затвори очи и се опита да визуализира талисмана си.

Портата от светлина се приближи бързо, сякаш я беше чакала, за да я заведе до онази градина на вечен полуздрач. Тишината, както винаги, като че ли беше част от пейзажа. Огледа далечния връх на планината, после околностите. Не подухваше вятър, макар че облаци приемаха странни форми по прищевките на невидими пръсти. Две фигури от светлина се носеха над дърветата.

— Омръзна ми да не знам.

— Ще узнаеш — увери я сянката на Анаис. — Часът настъпи.

— Ела с нас — каза другият ангел, който носеше лунен сърп на целото си.

Майя/Мелиса пое протегнатите им ръце.

— За да разбереш, трябва да стигнеш до началото на времето — чу дуета от гласове в себе си. — Назад, много назад... Във време, което все още не е време, в история, която е началото на всички истории.

Потопи се в кладенец, изпълнен със светлини. Умът ѝ се понесе над земи, далеч от настоящото ѝ съществуване, далеч и от предишните и прераждания... отвъд всеки живот. В края на пътуването забеляза странно образувание от горещи газове и разбра, че присъстваше на зараждането на планетата.

— Преди милиони години — чу да казват гласовете — душите имаха своето начало.

Откри образувания, подобни на амеби, които танцуваха във всички посоки... само че не бяха амеби.

— Присъстваме на генезиса на света.

Подобно на същества, които обследват заобикалящия ги свят, онези безплътни микроби се подготвиха за размяната на материя... ако можеше да се нарече така онова, което Мелиса възприемаше като първични емоции, частици от сънища,rudиментарни мислещи форми на живот.

— В началото бяха ембрионите на духа.

Майя/Мелиса забеляза, че много от тях бяха разтърсвани от спазми.

— Последва разделението — казаха водачите ѝ. — Всеки се разполови и стана той и тя.

Все едно наблюдаваше капка вода под микроскоп. Стотици малки души се разделяха и отново се събираха в неспирен зигзагообразен танц.

— Всяка половинка не се отделя от другата веднага, връща се много пъти, за да се свържат отново — посочиха гласовете.

— Това е частта, която търсим при всяко прераждане... и понякога имаме късмета да я намерим.

Капките светлина се разделяха и свързваха, но също така се приближаваха до други и се сливаха с тях за кратки мигове.

— Така се родиха връзките с онези, с които се срещаме в преражданията си: приятели, роднини, възлюбени — обясниха. — Невинаги намираме своята половина, обаче има други души, с които да споделим този живот.

— Но ние сме трима — прекъсна ги Майя/Мелиса. — Това, което виждам, не обяснява нашата връзка.

— Чакай и наблюдавай — казаха ангелите. — Това е нашата история.

Вгледа се в една бучица, която започваше да се разделя, и картината предизвика у нея лек гъдел: присъстваше на собственото си раждане. Прииска й се да погали онзи зародиш надуша, който опипваше околния свят, свързан с другата си половина чрез фина като дим субстанция. Насочи мислите си към тази точка и мигом отстъпи назад объркана. Беше разпознала другата половина, която се отделяше от нея: Ра-Теш... Рохер...

— Случи се инцидент — прошепнаха гласовете. — Тук започна всичко.

Наблизо се делеше друга клетка. Майя/Мелиса разпозна съставните й части заради божата, която будеха у нея: бяха нейните водачи. Гледайки разделянето, й се стори, че присъства на мълчаливо раждане.

В този момент нещо разтърси атмосферата. Може би е бил порив на енергия или нематериална експлозия, или самият Бог, който преминава... Кой би могъл да знае след трилиони години? Истината е, че малкото духовно ядро, което съответстваше на Ра-Теш/Рохер, остана отделено от половинката си, а тя бе запратена към двойката на настоящите си водачи. Изплашени от онази необяснима вихрушка, двамата се сляха отново, но погълнаха и същността, която по-късно щеше да бъде Майя/Мелиса.

— Тримата бяхме едно известно време, докато твоята половина беше някъде навън, отчаяно жадуваща да се добере до теб. Това породи страстта, която го преследва до днес.

— Значи не е виновен...

— Част от израстването е в преодоляването на гнева, гордостта, страховете, а той не е успял да ги превъзмогне.

Майя/Мелиса изпита жал към онази самотна и изплашена половина, която продължаваше да се върти около троицата.

— Никой не е виновен — настояха ангелите. — Затова не е честно да те кара да страдаш при всяко прераждане.

Видението на онзи далечен свят започна да се разсейва.

— Как мога да му помогна? — попита.

— Не можеш. Всяка душа се учи сама... освен ако не е достигнала до ниво, което ѝ позволява да приема помощ от други.

Сияйните същества се приближиха още към нея.

— Ти си почти готова.

— За какво?

— Да извикаш друг живот, който почти не си спомняш, живот, който ни свърза завинаги.

— Аз мислех, че сливането...

— Инцидентът ни беляза, но не създаде вечна връзка. Това стана по-късно.

Смъртта на Тирсо я беше лишила от онази фина част на духа, където се таят тъгата и отчаянието. Ако успееше да заплаче, може би раната в душата ѝ щеше да заздравее, но потиснатите сълзи набъбваха в нея мълчаливо, като тумор, който печели пространство, без жертвата да се усети, докато не е станало твърде късно.

Жадуваше да види Сибила, защото последната ѝ среща с ангелите беше отприщила безброй въпроси. Например генезисът на душите. Не знаеше какво да мисли за това, но ако беше истина, можеше да обясни интереса на Рохер към Анаис и любовника ѝ. От друга страна, сега разбираше непоносимостта на учителката си към Рохер. По какъв друг начин може да реагира човек в присъствие на собствения си убиец? Въпреки че нямаше да говори с нея по тази тема.

Най-сетне стигна до дома на Сибила. Между глътките вода разнищи плетеницата на виденията си, които едва успяваше да облече в думи.

— Любопитно е — заключи учителката ѝ. — Идеята за андрогинната душа съвпада с писанията на някои антични философи. Платон например.

— На мен все още ми е странно да възприема идеята за първичните души, които се делят като амеби.

— На мен също, но не бива да се доверяваме на собствените си идеи по въпроса, още повече ако произтичат от една хилядолетна грешка. Нашето статично схващане за духа идва от Библията, където се твърди, че всичко е възникнало така, както го виждаме сега; но тази хипотеза не може да се защити. Ако живите същества са започнали еволюцията си от едноклетъчните организми, не виждам защо първите форми на душата да не са минали през подобен процес, особено ако духът също еволюира.

— Все още има нещо, което не разбирам — каза Мелиса. — В началото е имало много малко човешки същества. Днес те са милиарди, а в бъдеще ще се родят още. Как така сега има достатъчно души за толкова много хора?

Сибила не можа да прикрие жеста на досада.

— Кой ти е казал, че душите е трябало да се въплъщават по едно и също време от самото начало? В света съжителстват много напреднали духовно хора и други, по-страшни от дивите зверове. Сега е възможно да съществуват души, които все още не са познали нито едно тяло.

— Значи най-жестоките хора са още в първите си прераждания?

— Не е задължително. Спомни си, че разполагаме със свободна воля. Някои души имат нужда от само един миг, за да се научат, други не успяват за дълго време.

— Ученето невинаги е лесно.

— Развитието на душата е въпрос на желание, не на интелигентност.

Мелиса отвори уста, за да добави нещо, но издаде само въздишка.

— Какво има?

— Нищо, мислех си.

— За какво?

— За приятеля си... Тирсо.

— Говорила ли си с него?

— Мъртъв е.

Каза го със странно спокойствие, сякаш въпросът нямаше нищо общо с нея. Ако някой беше дошъл в този момент, можеше да си помиеш, че разказва история, която изобщо не я засяга. Ако беше забелязала това привидно безразличие, Сибила щеше да се разтревожи, но тя самата беше твърде впечатлена от новината.

— Как е станало? — попита, когато отново можеше да диша.

— Напускал страната със сал. Бреговата охрана стреляла...

Жената изслуша разказа, като се опитваше да овладее ужаса си.

— Но аз не вярвам в смъртта му — заключи Мелиса със същия спокоен тон.

Сибила обгърна раменете на ученичката си с ръка.

— Никой не е истински мъртъв.

— Точно така мисля и аз — съгласи се Мелиса. — Затова се надявам да го видя отново.

И за първи път от много дни насам лицето ѝ се озари.

Все едно прекосяваше тунел, повлечена от ураган, чиято скорост се увеличаваше. Струваше ѝ се, че събитията започваха да се случват на все по-кратки интервали. Едва успяваше да се отърси от една изненада, когато я завладяваше друга и не знаеше дали да го припише на някакво магическо измерение, чийто вход беше открила, или бе някаква илюзия, породена от самотата.

Без да гаси свещта, се хвърли на леглото и остана загледана в пламъка, докато очите ѝ започнаха да се затварят. Преди да успее да заспи, някой я разтърси нежно.

— Маев, да вървим! Време е.

Все още зашеметена от образите на някакъв кошмар, се изправи, загърна се в кожите, които я пазеха от студа, и се присъедини към група младежи, подготвящи се за инициация. Скоро щяха да се срещнат очи в очи с Бриг — пряка наследница на Керидуен по линията на дълго родословие гадателки, — чиято мъдрост ѝ беше спечелила титлата Майка.

Маев огледа тайно младите лица, които я заобикаляха. Не познаваше никого. Произлизаха от различни племена, които един път в годината изпращаха децата си в Бру-на-Бойн^[1], за да бъдат посветени. Момичета и момчета поемаха към магическия център на Туата Де Данан — народът на Богинята Дану, — към който принадлежаха всички. Там ги очакваше Майката, която им показваше пътя към духовния свят.

Следвайки светлината на факлите, младежите прекосиха долината, брулена от есенни ветрове. Маев зъзвнеше, но по-скоро от вълнение, отколкото от студ. Тайно се надяваше да разбере защо Бру-на-Бойн беше Каер Сидхе в най-висша степен.

Всеки дананец знаеше, че Каер Сидхе — Крепостите на Магическия народ — бяха изкуствени възвищения, разположени върху места на концентрация на силата. В областта съществуваха десетки, като всеки беше управляем от своята магьосница. Бру-на-Бойн беше главният, но никой не знаеше със сигурност защо. Входовете на тези

гробници се отваряха на Самхейн, в навечерието на Деня на мъртвите, за да могат духовете на покойниците да излязат да скитат из света на живите. Но посвещението на Маев съвпадаше с една много специална дата: идването на бог Белен, което се случваше само веднъж на всеки деветнайсет години. Бриг, пазителката на Бру-на-Бойн, беше обявена за Живия глас на бога. И когато Белен се връщаше на изумрудения остров Ерин, гадателката организираше специална церемония до отворения вход на гробницата му.

Групата ускори ход. Прекосиха дъбова горичка и излязоха на ливада. Заедно със спътниците си Маев се вгледа в огромния стъклен купол на Каер Сидхе. Таванът на гробницата беше покрит със слой кварц, който хвърляше фантастични отблъсъци под лунната светлина. Три клади пращаха пред входа. На главната висеше котел, окачен на няколко кола, здраво забити в земята.

Бриг накара групата да седне около огъня.

— Настъпи часът да приемем съвета на Богинята — обяви с развлънуван глас. — В този котел съм смесила вода, свещени билки и кръв от бял бик, които ще вдъхновят срещата с нашата Велика Майка.

Маев беше чувала, че някои растения позволяват влизането в Отвъдното. Също така знаеше, че кръвта на бял бик е една от най-силните магии в света, затова се пиеше само разтворена във вода, освен ако човек не беше жрец на Майката Земя. В противен случай силата ѝ можеше да убие новопосветения.

— Инициацията е основата на нашето оцеляване — обясни гадателката. — Благодарение на нея поддържаме връзка с Богинята и с Магическия народ на сенките. Време е да се запознаете с някои от техните мистерии.

Загърната в плаща си, Маев напрегна слух.

— Dana и Dagda, праотците на нашия народ, имат тайни имена, които само Тройната Богиня може да разкрие. Слезли са на големия южен архипелаг, потеглили от великата империя, която се е намирала от другата страна на морето. Първите им деца са се родили на един от тези острови: същите, които служат за обиталища на бог Белен. И в онези земи, където Белен е наричан Аполон, основали храм на оракул, който може да се сравнява с Бру-на-Бойн. Но не останали задълго там. Потеглили на запад и стигнали до бреговете на Иберия, близки до

древна империя, изчезнала при катаклизъм, а след това продължили до тези ледени земи.

Маев забеляза фосфоресциращи светлинки, които танцуваха около вещицата. Погледна към стъкления хълм и различи няколко облачета, които скачаха и тичаха във всички посоки, сякаш разказът пришпорваше духовете им.

„Сигурно това са Магическите хора — каза си момичето. — Обитателите на Каер Сидхе.“

В този момент Бриг посочи към гробницата, която се издигаше зад нея.

— Това е домът храм, където е живял самият бог Дагда. Само избрани могат да влизат тук, защото силите между стените му са много мощни. Вече е бил място на концентрация на силата, когато дананците сме стигнали до Ерин. Дагда се е нанесъл тук, за да запази котела на Dana, който по-късно е предаден на Керидуен...

Маев се отърси рязко. В крайна сметка беше истина. Там се криеше съдът, който даваше поетично вдъхновение или позволяващо общението с божеството.

— Влизането там — продължи Бриг — е призоваване на яйцето на Сътворението.

Маев се вгледа в овалната форма на гробницата и за първи път осъзна, че хълмът наистина приличаше на гигантско яйце.

— Ще извършим ритуала извън Божествената Утроба — продължи гадателката, — защото прагът ѝ не бива да бъде прекосяван без съгласието на Богинята.

Взе купа, за да я напълни с течността, която вече клокочеше буйно в котела. Един младеж започна да я пие с наслада. След това дойде ред на малко момиче, което изглеждаше много изплашено. Всеки път, когато купата се изпразваше, Бриг се връщаше до котела и я пълнеше отново. Маев трябваше да направи усилие, за да не изплюе съдържанието ѝ. Отварата беше горчива, крайно неприятна на вкус. С език напипа някакви месести късчета, за които предположи, че са гъби.

След като приключиха, гадателката им нареди да се изправят и да се хванат за ръце. Дрезгавият ѝ глас отекна в нощта с химн, на който всички пригласиха. Поведе ги в този ритъм на хоро, което се ускоряваше едновременно с проявата на ефекта от отварата. В един момент напусна кръга и се загледа в младежите, които продължиха да

танцуват на малки групи. Маев беше една от първите, която се отдели от другарите си. Почувства подтик да танцува сама, да описва спирали навън или навътре; докато го правеше, паметта ѝ донесе образи от друг — по-древен и вече забравен танц.

Никой не разбра, че гадателката гасеше огньовете. Когато угасна и последната искра, песента секна и танцьорите престанаха да се движат.

Маев се огледа около себе си. За миг помисли, че се е откъснала от групата. Кристалният блясък на гробницата ѝ показва, че греши. Очите ѝ привикнаха с мрака и тя различи очертанията на скалите, но не видя никого... поне така си помисли отначало. Крехки и миниатюрни същества се движеха във въздушен танц из цялата околност на Каер Сидхе. Маев можеше да ги види, защото крилете им излъчваха феерична светлина. Това можеше да бъде само Магическият Народ. Лека-полека започна да различава и тъмните силуети на другарите си, въпреки че никой от тях не виждаше крилатите същества. В този момент забеляза слаба светлина, която обгръща един от младежите. Фигурата се обърна към нея, без да крие изненадата си. Маев не разбираше причината за това вълнение, докато не забеляза, че собственото ѝ тяло също излъчва светлина. Още един фосфоресциращ силует се отдели от групата и се спря на малко разстояние от девойката, чиято памет се мъчеше да си проправи път сред мъчителната тъмнина: в друг живот... тримата... някой беше загинал... някой я беше убил и сега...

— Арат! Даная! — възклика Маев.

— Майя! — извикаха те.

Прегърнаха се сред сълзи в доказателство, че тъгата и любовта все още бяха живи. Отново бяха заедно — след хиляди години.

[1] Бру-на-Бойн (Brú na Bóinne) — комплекс от 40 надгробни могили в Ирландия, в долината на река Бойн. — Б.пр. ↑

ОТ ДНЕВНИКА НА МЕЛИСА

Не знам коя съм, нито къде живея. Дори не съм сигурна как се казвам. Дали виждам бъдещето от някой минал живот? Или си спомням миналото от моето бъдеще? Живея ли на остров край ледовете или в страна, която ври в тропически зной? Острови, острови, острови... Като че ли съдбата ми е вечно да съществувам в изолация. В Посейдония живеех окръжена от пръстените земя и вода, които хората бяха изградили, за да отделят духовния си център от по-населените райони, като че ли е възможно да отделиш тялото от главата, без и двете части да пострадат от осакатяването...

Съдбата ми на отшелничка ме преследва. Винаги има нещо, което накрая ме заточава в някой затвор, без да ми позволи да покажа какво нося в сърцето си. Сигурно е онзи страх, който полепва по кожата като проказа; онова постоянно сбогище на маски, да искаш да кажеш, но да не смееш, да жадуваш да бъдеш, без да го постигнеш. И това унижение ни разделя и отчуждава, раздира живота ни. Намразваме онова, което обичаме най-много, и това ни изпъльва с чувство за вина, подлудява ни. Как мога да обичам и да мразя с такова ожесточение въздуха, който ме заобикаля, слънцето, което ме топли, земята, която пази костите на дедите ми, а един ден ще покрие и моите? Този гняв се стоварва върху нас самите — върху нашите приятели, нашето семейство, върху хората, които са тук, и онези, които са си отишли, — задето позволяваме това да се случва.

Понякога чувствам, че тази омраза се превръща в безкрайна жалост, в прилив на състрадание към родината ми и народа й. Тогава осъзнавам, че дори да ми тежи, тази влажна и тъмна като кожата на обитателите си земя е проникнала в мен до мозъка на костите. Тя е част от мен. Обичам нейните плажове и шумоленето на палмите в тишината на планината, миризмата на дъжд в полето и пламтящите очи на нейните жени и мъже, сънливите лица на бебетата й, плътта на плодовете й на изчезване. Обичам тази страна и сетивата ми се

насищат със старите ѹ къщи и напуканите булеварди, с колониалните църкви и онзи славен бриз с мириз на сол, който прекосява страната от единия до другия край: това е несравнимият аромат на моя остров, онова неповторимо ухание, смесено с билките, принесени в дар на светците. Искам да го забравя обаче. Защото всичко е илюзия, която ще се изпари още щом изляза на улицата, още щом усетя безсилието да гризе душата ми, още щом взема телефон, за да се свържа със света, още щом ми хрумне мисълта, че нещо в думите на Онзи, който не може да бъде назован, не е както трябва...

Трябва да забравя този остров, да го изтрия от паметта си, да се върна във вътрешното си царство, да се разхождам из онези краища, където не съществуват часове, където всеки пейзаж е граница за бягство към друг свят. Жадувам някой ден тази страст към родината ми да се превърне в приятен сън, подобен на блян от онази далечна сага, където бродя из леденозелена страна.

Маев слушаше арфата, която изпълваше долината с меланхолия. Ангус умееше да я докосва с майсторството на бард и звуците извираха с нежен морски ритъм, съответстващ точно на образите от стихотворението, което Дану рецитираше. Когато стиховете загълхнаха и дърветата погълнаха и последната нота, Маев отвори очи.

— Историята ще се повтори — каза.

Ангус и Дану потръпнаха.

— Ще има втори Ра-Теш?

— Пак ще ни разделят?

— Вие ще бъдете бардове в един бъдещ живот, въпреки че за Дану истинската слава ще дойде след смъртта й.

— Как някой бард може да бъде известен след смъртта си? — попита Ангус. — Кой ще пее песните му, ако не ги е изпълнил приживе?

— Бардовете на бъдещето няма да пеят. Ще записват легендите си със знаци, които всички ще могат да четат, дори тях да ги няма.

— Ще бъдат занаятчии? — намеси се Дану.

— Нещо подобно.

— Това е най-стрannото нещо, което съм чувал — заключи Ангус. — Сигурна ли си?

— Така го видях — въздъхна Маев. — Не знам повече.

Утрото беше студено и сияйно. Въпреки че зимата беше напреднала, тримата се бяха подслонили в една пещера. Така беше наредила Майката след церемонията. Пазителката на Бру-на-Бойн имаше достатъчно познания, за да заподозре какво се крие зад тази среща. Посъветва ги да си построят отделен подслон и да живеят заедно няколко седмици, за да подредят преживяванията си. Беше важно да прекарват много време в контакт с Великата Майка и за целта трябваше да намерят пещера, където да могат да медитират колективно.

— Беше трудно — измърмори Дану, продължавайки разговора от предишния ден. — Не исках да напусна Посейдония.

— Знам — успокой я Маев. — Не вярваше, че съм загинала, въпреки че Арат те убеждаваше в противното.

— Откъде знаеш?

— Бях с вас през цялото време. В началото не си дадох сметка за случилото се. Виждах други същества, които се опитваха да ме успокоят, но аз не исках да ги чуя. Много трудно се отказах от онзи живот. След като се роди детето ви... — тя се спря с променено лице.

— Какво има?

— Ангус, помниш ли как те наричаше синът ти в онзи живот?

Дану и Ангус размениха изненадан поглед.

— Синът ми ли? — повтори той. — Какъв е този въпрос?

— Как ти викаше? — настоя Маев почти в истерия.

— Викаше ми да-да или нещо подобно. Защо?

Маев се обърна към Дану.

— А какво беше твоето име в онзи живот?

— Защо питаш щом вече знаеш?

Маев си пое дъх и произнесе думите бавно:

— Даная... Наричаше се Даная... — Обърна се към мъжа: — И въпреки че ти се наричаше Арат, кой знае дали гукането на детето не е породило друго име?

— За какво говориш?

— За създателите на нашия народ: Dana и Dagda.

В продължение на няколко секунди младежите гледаха Маев неподвижно.

— Това е невъзможно — каза Ангус накрая. — Ние не сме богове.

— Вероятно съществуват богове, които умират и отново се раждат — каза Маев. — Може да попитаме Майката.

— Няма да ѝ говорим такива неща! — възпротиви се той. — Би било богохулство.

Маев сви рамене.

— Мисли каквото искаш, но двете истории съвпадат. След смъртта ми вие минахте по същия път, който са прекосили създателите на народа ни, преди да дойдат тук. Знам, защото през цялото време бях с вас.

Остави ги да разсъждават върху тази идея и се приближи до извора, за да пие вода. На дъното, осеяно с камъни, видя образа на

същество с коси от водорасли. За момент остана неподвижна, опитвайки се да си спомни кога ѝ се е случвало нещо подобно.

— Маев — повика я Дану. — Какво става?

— Виждаш ли я?

Дану се наведе.

— Какво да виждам?

— Нищо ли не виждаш?

— Розови камъни.

Ангус също се беше приближил.

— И ти ли не я виждаш?

Младият мъж се взря внимателно в тъмната повърхност. Водното създание протягаше ръце и за момент Маев си помисли, че ще излезе от водата.

— Не.

— Това е Магическият народ — каза тихо Маев.

Приятелите ѝ я изгледаха с възхищение.

— Ти ги виждаш?

— Навсякъде: във въздуха, в огъня, във водата...

— Вярно ли е, че са различни?

— Видът им зависи от стихията, която обитават.

Настъпи почти благоговейно мълчание, преди Ангус да попита:

— Обучавали ли са те в ясновидство?

— Никога — отвърна Маев, като се наведе още по-ниско над извора.

— Ела... Ела с нас... — прошепна недоловимият глас на създанието, което подаде едната си ръка от водата и погали тъмните коси на Маев.

— То ми говори — прошепна тя.

— Магическият народ не говори — поправи я Дану. — Поне не със смъртни като нас.

— Казвам ти, че ми говори! — настоя Маев.

Заприиждаха и други създания. Маев ги видя да се подават зад камъните, между подводните растения, зад близките дъбове.

— Това е тя! — викаха със звучни гласове. — Това е тя!

Внезапна промяна във вятъра предупреди Дану и Ангус. Атмосферата се раздвижи и се чу свистене във въздуха, въпреки че не видяха какво или кой го издаваше.

— Не сме сами на това място — каза Дану.

— Знам, аз също го усещам — прошепна Ангус. — Да си вървим.

— Нашата царица — викаха създанията. — Най-сетне! Най-сетне!

Буря без облаци сякаш се надигаше над главите им.

— Не принадлежи на никого. Оставете ме на мира! — извика Маев в празното пространство.

И за учудване на всички ураганният вятър утихна внезапно.

— Маев?

Дану хвани ръката ѝ, очаквайки обяснение.

— Искат да бъда тяхна царица. Това е лудост.

— Тръгнаха ли си?

Потвърди с жест.

— Представяш ли си какво означава това? — попита Дану с нарастващо уважение. — Никой не повишава тон на Магическия народ. Те никога не се подчиняват, само вършат специални услуги. И горко на онзи, който ги поиска не както трябва!

— Трябва да кажем на Майката — прекъсна я Ангус.

— Може би обяснението е в миналото ми — рече Маев.

— В Посейдония?

— Не, още по-преди.

И им разказа за видението си за генезиса на душите.

— Не знам как това би обяснило случващото се сега — учуди се Ангус.

— Аз също не знам, но е възможно да е началото на някакъв отговор.

— Кога разбра всичко това?

— В един бъдещ живот. И не ме питай как, защото не мога да го обясня!

— Няма да питам — увери я Дану.

Мълкнаха — всеки, потънал в объркани мисли, които трудно се превръщаха в идеи.

— Трябва да има начин — обади се тихо Ангус след известно време.

— За какво?

— Да можем да се разпознаваме в други животи. Невинаги ще имаме церемония на посвещение. Може да се срещнем отново и да не разберем.

— Навярно има някакъв начин — предположи Дану. — Майката трябва да знае.

— Всичко се е променило — каза Мелиса. — В началото бях само скрит зрител. Можех да виждам и чувам всичко, но никоя отминалите ми самоличности не познаваше настоящото ми съществуване. Сега знам за бъдещия си живот от миналото.

Шумът на града нахлуваше през прозореца, но Селесте и Алваро като че не му обръщаха никакво внимание.

— Какво мисли Сибила? — попита Алваро.

— Още не съм й казала.

— Чакай да видя дали съм разбрала — настоя Селесте, опитвайки се да изясни нещата. — Едно време настоящата ти самоличност е знаела всичко за миналите ти животи, но сега твоите самоличности от миналото също са запознати с настоящия ти живот, така ли?

— Още по-зле — уточни Мелиса, — настоящата ми самоличност изчезва в миналото. Все едно миналите изместват настоящата, сякаш контролират коя съм във всеки даден момент.

— Може би подсъзнанието ти прави номера — предположи Алваро. — Може би иска да те убеди, че истинското ти „аз“ се намира в друга вселена, за да те задължи да останеш там?

— Няма такова нещо! — настоя Мелиса. — Става дума за реални преживявания, които са се случили, не за раздвоена самоличност; но не разбирам как човекът, който съм била в миналото, може да знае какво ще се случи в бъдещето.

— Нали каза, че си била нещо като гадателка?

— Едно е да предсказваш, друго е да знаеш с абсолютна сигурност какво ще стане, защото вече си преживял онова, което още не се е случило, разбираш ли? Това се случва на другата личност, която съм на другото място. Тя знае там, защото аз съм го преживяла тук.

— Да му се не види, Мелиса, защо все ти се случват толкова странни неща? — ядоса се Алваро.

— Ако не бях тук — започна да теоретизира Селесте, — бих ти казала, че твоята действителност може да е миналата и че нашият разговор е едно вероятно бъдеще. За жалост, трябва да отхвърля тази теория, защото съм жива и не съм холограма.

— Има още една възможност — намеси се Алваро.

— Каква?

— Мелиса да пуши или да си инжектира нещо.

— Много смешно!

— Не исках да ви разсмея. Сигурна ли си, че не си смесвала хапчета?

— За бога, Алваро! — упрекна го Селесте.

— Не ми викай — отвърна той. — Или предпочиташ да си мислиш, че Мелиса се е побъркала? Ако не се дрогира, нито взема хапчета, какво става с нея, по дяволите?

Мелиса остави Селесте и Алваро да водят ожесточен спор и се приближи до прозореца, от който се виждаше море от покриви: червени някога, сега — покрита с плесен от немарата. Беше изгубила контрол. И не само това, чувствуващо се все по-зле, когато се връщаше към онова, което ѝ предлагаше реалността. За свое добро трябваше да се отдалечи от нещата, които можеха да предизвикат повторна регресия.

„Ще изчакам няколко седмици — помиеш си. — Месеци, ако се налага.“

От радио някъде в квартала се носеха с прашене овехтели заплахи. Опита се да блокира звука със способността да се абстрагира, която нейното поколение беше развило. Почти беше успяла, когато видя редицата изпражнения, която оставяше след себе си уморен кон, докато теглеше разнебитена каруца. Такава беше картина на родината ѝ.

Вгледа се в небосвода на своя град — искрящо синьо като небето на някоя омагьосана планета, и трябваше да направи усилие, за да запази спокойствие. За свое голямо съжаление разбра откъде произлиза най-пламенната частица на душата ѝ: от търсенето на справедливост. Но този порив помрачаваше разсъдъка ѝ, безвъзвратно я тласкаше към хаоса. Трябваше да се бори срещу собствената си природа, ако искаше да оцелее в тази лаборатория, която отказваше

всякакво съчувствие към обитателите си. Упорството ѝ би я довело до лудост или смърт.

Вгледа се в отражението на слънцето, което блестеше върху покривите, и си помисли, че всеки жител на града страда по различен начин. Преговори си всяко средство за бягство: алкохолът и наркотиците — за забрава; двойният стандарт — за прикрити действия; магьосничеството — за илюзията, че все още можеха да управляват обстоятелствата, които ги парализираха... Други ходеха на църква и вдигаха умоляващи очи към олтара; но Христос и Дева Мария можеха само да слушат, дори и склонни да опростят греховете на виновниците за толкова много нещастия, и това — казано *sotto voce*^[1] — беше нещо, на което мнозина не се радваха. Масовата терапия се състоеше в съчетаването на посещенията в църквата с дела на основата на билки и молитви. Това беше най-добрата рецепта за предпазване на душевното здраве: срещу задуха от омразата — любовни и утешителни послания; независимост на духа — срещу принудата.

— Мелиса, ще останеш ли да хапнеш?

— Защо питаш? Естествено, че ще остане!

Искаше да им помогне да сложат масата, но Сели не позволи:

— Ти чакай там.

Завлече я до ъгъла, където Рохер беше седнал в деня, когато донесе онези книги. Колко далечно ѝ се струваше всичко! Спомни си, че не ѝ се беше обадил отново. Дали бягаше? От какво? От кого? Може би от самия себе си, от своята гордост, от собствената си природа... Вече не изпитваше нито страх от него, нито гняв. Споменът за изплашената му душа я изпълни със състрадание, сякаш нещо подобно на любов, но по-категорично, се опитваше да я завладее.

До нея достигаха гласовете на Сели и Алваро от кухнята, ала не се опита да се присъедини към тях. Някъде в този град се намираше нейната душа близнак, хилядолетният ѝ любовник, първоизточникът на живота ѝ... и почувства, че въздухът се обновява, сякаш светът отново се беше родил. Не се почувства разделена, а заредена с двойна сила, за да издържи на ударите на този живот, избран от нея по причини, които вече не помнеше. Сигурно е имала своите мотиви, за да пожелае да го намери на остров, пълен с отвратителни неща. Но това не я интересуваше. Страната вече можеше да се срине,

правителството можеше да организира най-страшния си събор на вещици на „Малекон“, но тя щеше да оцелее, защото, въпреки всичко, нейната сродна душа дишаше наблизо.

[1] Sotto voce (ит.) — полугласно. — Б.пр. ↑

Маев се събуди стресната. Сивкава светлина се процеждаше през тънката кожа, окачена на прозореца.

Седмици наред тримата бяха спали непорочно върху постеля от кожи, без нищо да наруши невинността на повторната им среща. Всяка вечер се сгушваха като осиротели кутрета, търсейки топлината на телата си. Понякога сънуваха Богинята, която яздеше бяла кобила и ги изпълваше с неописуем ужас. Маев обаче сънуваше не само Богинята. Понякога се виждаше в страховит град, където скиташе сама среди хиляди души, и винаги щом се събуждаше от този кошмар, ѝ трябваха няколко минути, за да възстанови нормалния си пулс.

— Ставайте, поспаливци! — извика, издърпвайки завивките, които ги покриваха — Майката ни очаква.

С неохота се изправиха, за да облекат вълнените си туники. Беше прекрасно, почти пролетно утро. Въпреки студа необичайна зеленина беше изникнала навсякъде. Природата изглеждаше на път да избухне в цветни пъпки — нещо крайно необично, защото есента вече се приближаваше към зимата.

Вървяха толкова бързо, че когато стигнаха до Бру-на, се потяха обилно. До една клада гадателката сгряваше костите и стомаха си с гълтки ароматна супа, която вареше в котел. Когато ги видя, им направи знак да се приближат.

— Рибена супа — каза, предлагайки им първата паница.

Приеха веднага, по-скоро от студ, отколкото от глад.

— Предполагам, че вече сте решили — продължи Бриг, след като всеки беше изпил по две паници супа.

— Не сме много сигурни, Майко — призна Ангус. — Но вероятно ти можеш да ни помогнеш.

— Слушам ви.

— Добре — заекна Ангус, — Маев има сили.

— Какви сили?

Ангус щеше да отговори, но възрастната жена го прекъсна:

— Тя да каже.

— Мога да виждам Обитателите на сенките.

— Тя е твърде скромна — възрази Дану. — Те ѝ говорят.

— Сигурна ли си?

Маев потвърди.

— И не само това, подчиняват ѝ се. Аз и Ангус сме свидетели. Заобиколиха ни край езерото, видяхме как разтърсваха дърветата, Маев им извика да се махат и те си тръгнаха веднага.

— Това ли е всичко?

Спогледаха се нерешително.

— Говорете! Има нещо, което не сте ми казали.

Нови жестове на притеснение.

— Възможно ли е? — изписка вещицата. — Толкова седмици напразно!

— Ами — продължи Дану — били сме заедно в предишен живот.

— Искаме да извършим ритуал на свързване — добави Ангус, — който ще попречи като се срещнем отново, да не се познаем.

— Това ли е всичко? — Гадателката тропна с крак нетърпеливо.

— Не е възможно да сте толкова глупави.

Младежите се спогледаха объркани. Бриг се изправи пред Ангус и Дану.

— Казвате ми, че нямате представа кои сте?

Мълчание.

— Проклятие! Не мога да повярвам!

— Майко — попита тихо Дану, — ти знаеш ли?

Възрастната жена се опита да възвърне спокойствието си.

— Естествено, че знам — потвърди с глух глас, — и ми се иска да разбера защо не пожелахте да ми кажете.

— Струваше ни твърде голямо самохвалство.

— Мислехме, че няма да ни повярваш.

— Струваше ни се... Мислехме... — изимитира ги тя. — Няма какво да мислите. Когато ви питам, ми отговаряте, и точка.

— Кога разбра, Майко?

— Още в ноцта на посвещението — веднага щом се назовахте с тайните имена на Дагда и Dana, които малцина знаят и които само Богинята може да разкрие.

— Но ние не сме богове сега! — възрази Ангус. — Как може да бъдем техни превъплъщения?

— Има различни богове. — Майката обгърна раменете на Дану.

— Чуй ме, Даная... или Dana, върнала си се при народа си със съдба, за която не смея да предполагам. Богинята не ми я е разкрила. Аз мога само да ти върна инструментите, които ни дари в миналото. — Обърна се към Ангус. — А на теб, Арат, мой мили Дагда, ще предам тайната на вечната връзка, но преди това е нужно да направим ритуала в Каер Сидхе, където си живял преди векове. Може би в желанието за съюз има някакъв божествен план, който само вие и Богинята разбирате. — Обърна се към Маев: — А ти, Майя (не беше ли това предишното ти име?), притежаваш рядка дарба; талант, който дори аз не бих посмяла да пожелая. Никой смъртен не си е пожелавал да може да заповядва на Народа на сенките, но сигурно има причина за това. Не знам с какво си допринесла за раждането на Туата Де Данан, но...

— Дала е живота си — прекъсна я Дану. — Ако тя не беше загинала, никога нямаше да стигнем до островите на Вътрешното море и дананците нямаше да съществуват.

— Животът е най-скъпоценният дар на душата в процес на обучение — каза гадателката. — Затова и заради връзката ти с Магическия народ ще се погрижа за твоето обучение.

— Майко — потрепери гласът на Маев, — защо миналото ми име толкова прилича на настоящето? Нима родителите ми са знаели?

— Разбира се, че не. Действали са по инстинкт и са избрали звуци, подобни на тези на тайното ти име. Много родители го правят, без да си дават сметка.

— А кое е тайното ми име? — попита Маев.

— Не знам — призна вещицата и думите ѝ донесоха echo от едно бъдещо обучение. — Всички имена са маски, които прикриват истинското: онова, което никое човешко гърло не може да произнесе, защото принадлежи на езика на духа. Но приликата между имената в този живот и предишния показва, че двете имат обща основа и че са отглас на друго — по-силно име. Човешките имена са груби наподобявания на божествени звуци и ако родителите ни имат достатъчно интуиция да ни дадат име, подобно на истинското, можем да постигнем изумителни неща.

— Защо?

— Защото растем в постоянна връзка с вибрациите, които въздействат на нашата същност.

Очите на старицата се озариха, сякаш светлина беше лумнала в сърцето й. Маев отгатна, че зад грубоватия ѝ вид се крие древен и изстрадал дух.

— Трябва да посетите Кръга на гигантите.

— Много е далече!

— И на връщане да потърсите Avalon...

— Свещеният остров?

— ... и да се изкачите на върха на Каер Сидхе, наречен Кристалната пещера.

— Какво ще правим там?

— Необходими са три ритуала, изпълнени на три места на концентрация на силата, за да се изгради вечна връзка между душите.

— Ти спомена само две места: Великия кръг и могилата на Avalon.

— Първия ритуал ще направим тук, в Бру-на. И трябва да побързаме, защото скоро ще настъпи Юл^[1]. Ще бъде най-подходящият момент за церемонията.

Бриг се опита да се изправи и Ангус понечи да ѝ помогне, но тя не позволи.

— Важно е да знаете нещо — им каза. — След известно време хората ще забравят Великата Майка и ще презрат даровете ѝ. Отново ще се отвори път за спасение на всички със завръщането на Първата религия, която ще нарекат Уика, в онези тъмни времена. Вие ще бъдете част от това възраждане, ако подгответе душите си още отсега, преди да е настъпило невежеството.

— Как е възможно някой да забрави Богинята?

— Ще го направят, уверявам ви. Ще презрат женската същност на Божеството и ще настане насилие, когато Тя се оттегли и бъде заместена от мъжката част на духа. Вече няма да съществува Майка, а само Баща.

— Това е ужасно! — извика Ангус. — Без Нея интуицията ще загине.

— Да — каза вещицата, — и вече знаете какво означава това. Без интуиция интелигентността се превръща в тирания, а различията се превръщат в нетолерантност. Няма да има място за магия, нито за

видението на Средните царства. Без присъствието на Богинята равновесието ще се загуби.

— Не искам да живея в такъв свят — каза тихо Маев.

— Никой от нас не би искал — потвърди гадателката, — но няма да имаме друг избор. Ще бъде епоха на омраза и религии, които ще се прекланят пред един безнравствен и слаб бог, лишен от женската си половина.

— Искам да помня, Майко — помоли я Маев. — Не искам да забравям каква съм. Не искам да забравя какви сме.

— Ще помниш, дете — и усмивката ѝ я изпълни с успокояваща топлота, — обещавам ти, че ще помниш.

Майката се наведе и целуна Маев по челото.

— Нека Богинята те защитава във всяко прераждане.

И когато девойката вдигна поглед и видя уморените очи на старицата, позна в тях душата на Тирсо.

[1] Юл — празник на светлината, честван по време на зимното слънцестоеене. — Б.пр. ↑

ОТ ДНЕВНИКА НА МЕЛИСА

Заштото това беше той: душа с повече ин, отколкото ян, същност, която все още носеше следата от живота, посветен на култа към Богинята; и беше защитавал тази женска част от душата си с упоритостта на магьосник.

Интересно беше обаче, че след като е бил могъщата Бриг, отхвърляше всякакви идеи, свързани с магията. Но всичко това е възможно на място, където реалността всеки момент се разтопява и се превръща в нещо друго. Или може би има причини на духа, които не познаваме.

Нашият ум е ограничен. Отвъд има въпроси, които дори не смея да формулирам, защото Богинята се крие зад недостижима и мистична природа: Аз съм онова, което е било, което е и което ще бъде. И никой смъртен не е булото ми. Също така, покрити с воалите на непроницаемото, жените променяме външния си вид и се плъзгаме по рифовете на цивилизацията. Също като Бастет — египетското божество с котешко лице, предпочитаме радостта пред войната, танците пред смъртта, музиката пред разрушението.

Продължавам пътя, който ми показа сянката — завръщането в Уроборос, — и губя връзка с този свят, който може би не е истинският. Но имам лошо предчувствие. Вървя по път — лепкав като кожата на влечухо. С всеки изминал час затъвам в тиня, от която не мога да избягам. Може би светът се е побъркал. Може би всички се чувстват като мен, без посока, живеейки в собствената си вселена, опитвайки се да се свържат с останалите, които също са изолирани.

Понякога чувам гласове, които не разпознавам. Точно сега не знам дали сънувам, дали пиша в дневника си, или сънувам, че пиша в дневника си. Докосвам времето: единственото измерение, където човешката душа превъзхожда този безплоден и студен Бог, който са ни оставили, защото Той живееувековечен статично, докато смъртните

все още можем да се движим чрез Уроборос, за да избягаме в която и да е област на времето.

Тирсо... Бриг... Майко... Протегни ми ръка, покажи ми светлината, избави ме от тази мъртвешка тъмнина, позволи ми да легна в ската ти, излекувай тъгата ми, дай ми балсам за боязънта да се изправя срещу живота, освободи ме от всички страхове. Дай ми знак, за да знам, че не съм толкова сама.

С предзnamенованието на бурята, която изля потоци ледена вода, настъпи навечерието на слънцестоенето. Тримата приятели облякоха белите си вълнени туники, кожените си боти и наметалата си от тъмна кожа. На ръцете си сложиха гривни във форма на змия и пристегнаха тиарите със символа на лунния сърп.

Майката ги изпрати до входа на Бру-на, носейки паницата с кръв. За първи път се приближаваха до гробницата през деня. Светлината караше кварца, покриващ извития таван, да блести, създавайки внушителен спектакъл. Но красотата на монумента не беше само външна. В дните около Юл в тъмния коридор се повтаряше чудо. Първите лъчи на зимното слънце докосваха дъното му в акт на оплождане, което се извършваше всяка година в утробата на земята. Светлината, нахлуваща по вагиналния коридор, осигуряваше оцеляването на природата. Това беше ритуал, койтоувековечаваше живота и смъртта.

— В тази гробница почиват телата на Дагда и Dana — каза им Бриг. — Сега са празни черупки, но преди време душите ви са ги обитавали.

Благослови ги, описвайки пентаграм във въздуха, и пое обратно.

Когато младежите проникнаха в гробницата, слънцето вече хвърляше последните си лъчи върху тези земи. Пристъпваха с боязън, сякаш очакваха да видят своите собствени призраци. Тесният коридор беше пазен от вертикални скали, намекващи за фалическо начало. Накрая, в тройната камера, се съхраняваха урните с тленните останки. Огромна каменна купа, била може би паничка на някой първичен гигант, стоеше в центъра. На дъното ѝ имаше тъмна течност.

Светлината беше оскъдна и почти не се виждаха. Ангус излезе да потърси факла и когато се върна, отражението на пламъците хвърли сенки, които привлякоха невидими същества. Маев почувства присъствието им, въпреки че не успя да опредеш дали бяха създания на сенките или духове, сътворени от вещиците преди много години.

Седнаха около купата в мълчание и отправиха мислите си към Богинята. Когато бяха готови, Маев се изправи и призова Великата майка и Рогатия й съпруг. Молитвите отекнаха в пещерата:

*Вярвам в Свещената Богиня,
Майка на небето и земята
и на всичко видимо и невидимо;
и в Светия Господар, който е до нея,
властелин на живота и смъртта,
божествен отец закрилник;
и в свещените пазители
на земята и въздуха,
огъня и водата...*

Около нея напрежението в стените сякаш се усили.

*Аз съм в центъра на всички неща,
о, Божествена, която царуваши в небето.
Водата и земята са в нозете ми,
огънят гори близо до мен.
Издигам духа си, който тъне в сенки,
и Твоята слава озарява лицето ми.
Бъди благословена и нека са благословени децата ти.*

Дану поде химн, което беше знак тримата да се хванат за ръце и да започнат да се въртят в кръг. Докато се въртяха, усетиха енергията, която струеше от пръстите им. Маев видя също фосфоресценциите, които се издигаха от земята, докато образуваха конус над главите им, но не разбра дали и другите ги виждат.

*Настъпи навечерието на Юл.
Ето мига на смъртта и мига на раждането.*

Ангус взе малка купа, загреба от тъмната течност в гигантската паница и я вдигна над главата си.

— Кръвта на белия бик е пролята на новолуние. Да пием в чест на Богинята и нейния Рогат съпруг.

Маев го погледна и сърцето ѝ заби силно.

— Ще бъдем нещо повече от плът срещу плът, нещо повече от кръв срещу кръв — каза той. — Този ритуал е нашият знак за вечността.

Един по един отпиха от отварата, предназначена за жреците на Богинята, защото такава беше тяхната роля занапред и това беше подаръкът на Бриг за тяхното триединство от души.

Отново седнаха в кръг и останаха така до сутринта в очакване на откривания.

Малко преди зазоряване чуха звуците на арфа в долината. Беше без съмнение Белен... или Аполон, или Луг^[1], или което и да е от имената, с които се назоваваше богът на музиката и светлината в различните земи. Кой друг, освен него, би изпитвал удоволствие да свири на арфата си, докато останалия свят спи? Беше като знак. Привлечени от омагьосващите звуци на музиката, отвсякъде наизлязоха фееричните същества. И не само Маев чу напевния език на феите, които обитаваха Каер Сидхе.

Тримата младежи гледаха прозрачните им фигури; кожите, през които прозираше сиянието на искрящата им кръв; лицата със страховита красота, сякаш нарисувани от изпаднал в транс художник; очите им — непроницаеми и тъжни, със зеници, които говореха за тайни мистерии... защото тези очи можеха да проникват до сърцето на всяко живо или мъртво същество и да спасяват забравената мъдрост. Така узнаха, че да видиш Народа на сенките означава крачка напред в земите, които водят към дома на Богинята.

И когато светлината на зората започна да се разлива в коридора, Ангус хвани Маев и Дану за ръце и тримата се отдаха на божеството. Магията, която се изльчи от загубената им девственост, се извиси по светлинния конус до най-далечните кътчета на Отвъдното. И докато лъчите на слънцестоенето проникваха в коридора, за да оплодят яйцето на Сътворението, Ангус извършваше животворен ритуал в собствената си гробница и спермата му се разливаше във

вътрешността на свещената утроба, осигурявайки продължаването на вечния цикъл.

[1] Луг — прозвище на Аполон. — Б.пр. ↑

Рано ли беше, или вече бе минало пладне? Нямаше как да разбере в онази затъмнена стая. Когато Мелиса отвори прозорците, червеникавото зарево ѝ показва, че следобедът преваля с гигантски стъпки. Не можа да определи кога беше заспала.

Чу тихи гласове, които идваха от верандата. Опита се да стигне до вратата, но я връхлетя леко замайване. Дали беше от глад или заради времето, което бе прекарала на легло? Тогава разпозна гласовете. Бяха баба ѝ и Селесте... Пак Сели?

— От една седмица не излиза оттам — казваше старата жена. — И когато я питам нещо, не отговаря. Като умопобъркан е.

— И не се храни?

— Яде много малко.

— Трябва да предупредим някого.

— Вчера се обадих на майка ѝ. Каза, че ще говори със свой приятел психиатър.

Диалогът изненада Мелиса. Никога не беше оставала повече от два дни в стаята си. Днес беше станала малко по-късно. Или не? Замисли се за момент. Ами ако беше загубила усещането си за време или паметта, или съзнанието си? Ами ако е само полужива? Или ако е вампирясала?

— Не знам дали трябва да ѝ кажа — поколеба се Селесте.

— Недей, миличка, почакай. Тя не е добре.

Какво трябваше да ѝ кажат? Не искаше да научава нищо. Не искаше повече мъчения. Защо не я забравят? Защо не я оставят на мира?

— Опитах се да ѝ кажа няколко пъти, но не пожела да ме изслуша... Разбира се, не съм вярвала, че ще се случи. Мислех само, че е леко болен.

— На колко години беше?

— Не знам, но беше доста млад. Лекарите казаха, че са безсилни. Откакто му откриха рака, до смъртта му не минаха и четири месеца.

За какво говорят? Още някой ли е умрял? И защо Селесте е дошла в дома ѝ, за да ѝ го съобщи?

— Чак имам угризения — добави Селесте.

— Защо?

— Представете си! Аз лично ги запознах. В началото тя не го харесваше много, но един ден, когато той дойде у дома с няколко книги...

Мелиса се смръзна на мястото си. Върна се в стаята си, бълскайки се в мебелите. След това започна да вади предмети от чекмеджетата, от библиотеката, от бюрото... Движенията ѝ бяха безцелни. Само запълваха празнота, която не можеше да се запълни с нищо.

— Не знам дали това ще те утеши, но той те обичаше.

Обърна се като светкавица, когато чу гласа. Ангелът — сянката на Анаис — се носеше край гардероба ѝ.

— Смъртта му не беше случайна, а резултат от план — прошепна призракът. — Прераждаме се, за да получаваме знания. Ако съществото пропусне всички шансове, планът на това съществуване се анулира. Ра-Теш продължава да се обвинява за смъртта на Майя и неспособността му да доведе до добър край тази връзка го осъди.

Светещата фигура се приближи още малко към Мелиса.

— Не тъгувай за него. Той самият реши, че ако повтори този модел на безразличие и липса на любов, животът му ще приключи преждевременно.

— Как се чувства сега?

— Все още е объркан, но това е нормално. Ще мине известно време, докато възстанови паметта си.

— Не съм преставала да го обичам — призна Мелиса, чувствайки, че нещо крехко се разпада в душата ѝ. — Въпреки всичко. Въпреки онova, което ми стори...

— Защото имаше други животи, макар да не си ги спомняш. И бяха много красиви...

— Все още го обичам — повтори тя настойчиво.

— Той също те обича — увери я ангелът. — И точно сега, когато се връща при нас, е по-близо до теб.

Маев се спря и другите я последваха. За миг помаха с ръце, докато усети слабото течение, което се надигаше от пода. Обърна се към Дану и Ангус, които чакаха нейните заповеди, и тогава го видя. Недалеч от тях се носеше някакво създание.

Не беше тайна, че Обитателите на сенките не търпяха намесата на хора на територията си и правеха всичко възможно, за да избягнат тези среци. Но този закон, изглежда, не се отнасяше за Маев. Непрекъснато показваха благоразположението си към нея.

Съществото долетя до момичето.

— Ела с нас — помоли я, въпреки че от устните му не излезе звук. — Отдавна те чакаме.

— Какво искате от мен? — попита Маев.

Атмосферата сякаш доби млечна плътност. Отвсякъде се появиха крилати създания. Наобиколиха Маев и приятелите й, които още не разбираха какво се случва.

— Ти си нашата кралица — запяха в хор. — Трябва да дойдеш.

— Не искам да се занимавам с феи.

— Ти си наша — молеха съществата. — Без теб сме загубени.

— На Гуин му омръзна да бъде посредник между хората и божествата — обясни таласъм със сиви очи.

— Оплаква се, че е уморен — проплака червенокоса силфида. — Стар е колкото планетата.

— Съжалявам — отвърна Маев непоклатима, — но това не е мой проблем.

— Напротив! Напротив! — викнаха всички в хор.

— Вървете си! — извика така гневно, че стресна Дану и Ангус.

— Махайте се!

Сред крилатото множество избухнаха писъци от страх и съществата се стопиха в нищото като по чудо.

— Какво става? — попита Дану.

— Пак те — каза тихо Маев, отпускайки се върху тревата.

— Магическият народ?

— Да.

— И ти пак им се разкрешя? — Ангус се огледа около себе си. — Заради теб ще ни унищожат.

— Отидоха си.

— Какво искаха?

— Настояват, че съм тяхната кралица.

— Сигурно има някаква причина...

— Не ме интересуват. — Погледна приятелите си с тъга. — Не са хора, никой не ги разбира. Невъзможно е да контролираш действията им.

— Но те ти се подчиняват.

Тишината се спусна над тримата.

— Да вървим — заключи Маев и се изправи. — Трябва да продължим пътуването си, иначе няма да стигнем навреме.

Завиха на югоизток, докато Маев си преговаряше наум последните уроци на старицата. Бриг я беше научила да разпознава енергията на невидимите пътища с длани, обърнати към земята — обучение, което отне голяма част от седемдесет и двата дни на усамотение.

— Защо седемдесет и два? — беше попитала Маев, когато гадателката ѝ разкри времето, което всички трябва да прекарат в самотен пост.

— Това е магическо и стабилно число — беше нейният отговор.

През този период Бриг беше единственият човек, когото виждаха. Благодарение на нея Маев научи за пътеките, които показват пътя до свещените места. Бяха невидими за окото, защото минаваха през недрата на земята. Много места на концентрация на силата — като Каер Сидхе и кръговете от камък, бяха издигнати върху точки, където енергията блика от земята под формата на вихрушка или спирала. Само неколцина магьосници и гадателки умееха да определят местоположението на тези извори, които, по тяхна заповед, се превръщаха в места, подходящи за магията. Бриг ѝ беше казала да проучи линиите, които водеха на югоизток, и тя се подчини.

Вървяха заедно с колона от поклонници до източното крайбрежие на Ерин и там се качиха на кораб, който ги отведе до Великата страна на мъглите. Плаваха без бури, тласкани от силен вятър, който задуха веднага щом вдигнаха котва. Без приятелите ѝ да

разберат, Маев беше призовала войска от Дребния народ, която духаше около кораба, издувайки платната и създавайки морско течение, за да ги отведе право до целта им. Въпреки краткото пътуване пристигнаха замаяни. Но Бриг вече ги беше предупредила: колкото повече сила има един магьосник, толкова по-малка е устойчивостта му на морски вълнения.

Слязоха бързешком, нетърпеливи да напуснат онази плаваща черупка и да стъпят на твърда земя. Докато се приближаваха към светилището, се увеличаваше и броят на пътниците, които, изглежда, се бяха отправили към същото място. Мнозина носеха новите слънчеви символи на дрехите си, за разлика от тях тримата, които следваха лунната традиция.

Беше почти пладне, когато стигнаха до крайната цел. Кръгът на гигантите беше храм на открито, където можеха да се поберат всички. Мястото, което преди време беше възникнало като център на култа към Богинята на ноцта, бе претърпяло някои промени в разположението на камъните и сега приемаше също и пришълците, изразили предпочтение към слънчевите ритуали. Мястото беше много посещавано, защото наближаваше Лита^[1], празникът на лятното слънцестоеене, и това попречи на придвижването им. Избраха един отдалечен кът и хапнаха от собствените си провизии. След това легнаха близо до нас скоро запаления огън — един от десетките, които осветяваха долината — и спаха неспокойно.

Маев се събуди малко преди зазоряване. Тъмнината все още царуваща навсякъде, но лилавият нюанс на хоризонта вече прозираше.

„Утрото приближава — каза си тя. — Трябва да събудя останалите.“

Но не беше необходимо. Мощният звук на рог отекна из долината. След като събраха багажа си, се отправиха към входа на храма — улица, разположена на североизток — и се присъединиха към групата жреци и гадателки, които заемаха местата си. Останалата част от множеството се подготви да наблюдава церемонията от по-далеч, от външния кръг от камъни.

Един от жреците се приближи до кладата, която гореше между два стълба, и издигна ръцете си, за да приеме слънцето.

— Ето че идва драконът — прогърмя гласът му в мрака. — Ето кръвта му, тече по пътища, които очите не виждат и краката не

докосват.

Маев потръпна. Вените на дракона: това бяха пътищата, която тя следваше.

— Ето меча, който може да го освободи. — Вдигна лъскаво острие. С върха му описа триъгълник на земята, а в него начерта още три, започвайки от центъра.

Маев знаеше какво означава това: Окото на дракона, единствената идеограма, която можеше да освободи силата му.

Две жрици със зелени туники се приближиха към огъня, за да вземат няколко горящи въглена и да ги пренесат до Окото, където главният жрец изгори някаква смола. Едва тогава влезе във фигурата и хващайки меча с двете си ръце, го насочи към земята и обяви:

— От това свещено място в това време на мрак призовавам дракона на повърхността. — И с бързо движение заби меча в земята.

В този момент пламъците на огъня придобиха собствен живот. Без видима причина огънят удвои размера си и образува странна фигура във въздуха. Беше, без съмнение, главата на дракон с разчината паст.

Шията на звяра се заизвива във всички посоки, сякаш заплашваше множеството, което го заобикаляше, но никой не помръдна. В този момент слънцето изгря зад монолита, който се издигаше на улицата. Огненото животно обърна главата си към светилото и за кратко баща и син размениха един поглед, изпълнен с обич, преди малкият да извие врата си за последен път и да угасне сред нажежените въглени.

Маев усети прилива на земна енергия, която се издигаше към слепоочията ѝ. Около нея избухнаха, по-блестящи от всякога, сияйните ореоли на Обитателите на сенките.

— Ти си наша! Ти си наша! — извикаха с удвоена жар.

— Не принадлежи на никого — каза тихо, поразена от мощния призив.

И изведенъж видението се разкри пред нея и показва бъдещето. Видя се заобиколена от тези безплътни създания, глезнена и обожавана от тях в продължение на безброй десетилетия, до оттеглянето ѝ в Земята на безсмъртните, откъдето можеше да се роди отново, за да продължи учението си. Видя също къде щеше да бъде последният ѝ дом в онзи живот: гробница в родния ѝ Ерин. Щяха да издигнат

гробницата от камък и входът ѝ щеше да бъде грижливо запечатан с магия, която само Народът на сенките може да развали. И узна, че името ѝ ще остане в легендите векове наред и че ще бъде запомнена като Маб, кралицата на феите, чийто образ ще живее в стихове и легенди, в гравюри и рисунки.

И в този момент видението угасна, а сетивата ѝ сякаш се размътиха, прекосявайки тунел към светлината на друга епоха.

[1] Лита — празник на светлината, честван по време на лятното слънцестоеене. — Б.пр. ↑

Чу далечни гласове:

- Мелиса, аз съм баба ти...
- Мелиса, баща ти е дошъл да те види...
- Мелиса, хапни нещо...
- Мелиса, майка ти е тук...
- Мелиса, лекарят каза...

Но нейното име не беше Мелиса, а лицата, които виждаше сред неясната мъгla, не ѝ говореха нищо. Всичко беше част от видението. Искаха да ѝ внушат, че е болна, потисната, невротизирана, че има нужда от психиатър... Психиатър? Откъде ѝ хрумна тази дума? Звучеше като нещо фантастично и загадъчно. Психиатърт е лекар на душите. Защото душата ѝ беше божа, толкова болна, че бягаше от света дни наред. Какво облекчение! И не само това, занапред би направила всичко възможно тази ваканция да стане постоянна. Щеше да си отиде веднъж завинаги.

Щеше да остане вечно в онази земя, където феите ѝ додяваха на всяка крачка, за да ѝ изкажат почитанието си. Щеше да направи всичко само за да избяга; каквото е необходимо само за да не се връща...

— Времето е спирала, която се върти около себе си — прошепна познат глас. — Невъзможно е да избегнеш прехода ѝ.

Отвори очи. Там бяха блестящите силуети на двамата ѝ стари любовници. Умът ѝ (или Бог, кой знае?) отново си играеше с нея.

— Не искам да се върна — умоляващо ги.

Адът съществуваше на острова, къпан от водите на изумруденосиньо море, а тя беше готова да се моли, да се унижава, да вика, ако това щеше да попречи да я върнат на онова място.

— Няма да се върнеш, докато не минат няколко хилядолетия — увери я ангелът, когото познаваше под името Арат.

— Не искам да се връщам никога! — настоя тя. — Нито сега, нито след хиляда години.

Колко би се радвала да избяга завинаги, да си почива на някоя есенна полянка, да вдишва уханието на портокаловите дръвчета, да

издухва пухчетата на любимото си цвете, глухарчето, онова, носещо на английски име, което й напомняше звън на камбана: dandelion.

— Вече е невъзможно, колелото се завъртя — увери я Дану/Даная/Анаис. — А и ти помоли за това.

Не можеше да разбере как, нито кога е решила нещо толкова абсурдно. Може би го е направила в друго време, когато умът ѝ е функционирал по различен начин.

— Само някоя екстремна ситуация ще те накара да си спомниш предишните си животи.

Ето какво беше: изпитание. Ужасно изпитание за духа ѝ. Но сигурна ли беше? Стори ѝ се, че си връща разсъдъка. А ако всичко е лъжа? Ако ангелите, Ра-Теш, феите, предишните животи — толкова грижливо изтъкани, не са нищо друго, освен илюзии на собствената ѝ изтерзана и разбита душа? Мнозина бяха посегнали на живота си, други бяха загинали по време на бягство или бяха болни от някоя кармична болест (не, не искаше да мисли за това), а може би неколцина като нея скитаха загубени из тайнствени земи.

— Няма за какво да се тревожиш. За момента няма да се връщаш повече в това бъдеще.

Само за момента? А после, какво я чакаше? Беше толкова уморена. Искаше да се прибере у дома, на полето, в колиба сред гората, да легне на тревата, да почувства дишането на Майката и пулсирането на недрата ѝ, да брои облациите денем или звездите нощем, да забрави за всичко, дори за себе си, да остане там без повече промени, без повече страхове, без повече загуби, без повече смърт...

— Времето си играе с мен. Никога не знам къде ще бъда в следващата минута.

— Защото настоящето не съществува — каза Ангус мяко, а допирът на ръцете му беше като балсам. — Всяко бъдеще започва като настояще в даден момент, а всяко настояще вече е част от миналото, щом го преживеем. Но ако тази идея те притеснява, забрави я. Мисли, че този живот, от който се боиш, принадлежи на бъдещето ти.

Някакъв шум се надигна в душата ѝ. Отново чу гласовете, които се връщаха. Гласове като грохота на вълните, които се втурват към брега: „Мелиса, знаеш ли коя съм?... Маев, какво става?“ Гласове, които я потикваха да действа, да мисли, да отговаря.

— Намирам се между два живота и не знам на кой принадлежи.

— Това е част от обучението ти — каза сянката на Анаис. — Докато не го осъзнаеш, няма да се научиш да контролираш виденията си.

Грохотът на вълните утихна. Майя/Маев се опита да се вкопчи в настоящото си състояние. Настоящото състояние? Усети леден повей върху кожата си и потръпна. Нещо не вървеше както трябва.

— Защо продължавам да се чувствам като Маев, въпреки че Ангус и Дану ги няма тук?

— Няма ли ни?

— Живи — поясни тя. — Би трябвало да са живи, ако аз съм Маев.

— Още не разбиращ — въздъхна сянката на Анаис. — Настоящето не съществува.

— Не се намираме в никой конкретен момент — продължи Ангус. — Ние сме твоите ангели водачи, както ти си нашият, когато имаме нужда от теб.

— Но не си спомням...

— Забравата е механизъм за защита. Всички души го притежават.

Двете фигури закръжиха около нея, сякаш искаха да я обвият с крилете си, но не бяха криле, а феерични форми, които излизаха от силуетите им като светещи струи дим. Майя/Маев/Мелиса изпита онова усещане за радост, което й носеше близостта с нейните ангели.

— Ритуалът — спомни си изведенъж. — Трябва да тръгваме.

И отново почувства онзи поток от екстаз, от който отмаяваше.

— Няма защо да бързаме — каза Даная. — Намираме се между два живота.

— Между два живота?

— Още не сме се родили, миличка. Все още не сме нито Ангус, нито Дану, нито Маев.

— Феите ме преследват! — възрази тя. — Аз съм Маев!

— Имала си видение. Това си видяла... фрагменти от възможни животи.

Тя въздъхна. Беше в безопасност, далеч от всянаква заплаха. Не я интересуваше дали това е реално, или не. Искаше да остане така завинаги, в измерение, до което коварната ръка на врага никога нямаше да стигне, където никой не можеше да бъде гонен, нито преследван, нито разпънат на кръст, защото идеи като подчинение, господство и

смърт нямаха смисъл. Нищо страшно нямаше да се случи там. Нека я викат колкото си искат. Онази светлина я защитаваше като пътен плащ. Най-сетне се беше затворила в черупката си. Само че нейната беше полупрозрачна като седефа на бисерна мида и излъчваше майчинска и млечна светлина. С безкрайна любов протегна ръцете си към съществата, които я заобикаляха, докато се почувства окъпана от светлина. Тогава разпери криле и полетя към вечността.

72... И ЕПИЛОГ

Авалон, Свещеният остров, земята, където завършваха всички ритуали на живота и смъртта, мястото на вълшебни хълмове, където хората и по-малките божества са погребали тайните си. На един от тези хълмове ще запечатат вечния й договор.

Авалон не беше остров в истинския смисъл на думата, но бе заобиколен от вечни мъгли, което го изолираше от областта. За да се стигне до него, трябваше да се прекоси пръстенът от облаци, който предизвикваше ужасяваща несигурност у дръзналите да го преминат, но не и у магьосници като тях.

Когато изплуваха от безкрайната мъгла, се насочиха на север. Трябваше да търсят езерото, в чийто център се издигаше Кристалната пещера — още едно подвеждащо име, защото беше гробница, увенчана с кръг от кварцови блокове, наречен Пръстен на Сънцето. Преплаваха по езерото на изоставен сал и стигнаха до подножието на гробницата в първите часове на нощта. През цялото пътуване Маев непрекъснато чувстваше присъствието на Магическия народ. Нищо чудно. Намираха се в подножието на един Каер Сидхе, а ревността, с която обитателите на хълмовете пазеха дома си, беше пословична. Навсякъде се движеха призрачни сенки.

Направиха си дълга почивка. Маев задряма и в съня си получи видение. Кристалната пещера не беше обикновена гробница, обитавана от феи. Там живееха Гуин аб Нуд, владетел на фееричния народ, и неговият двор от създания на стихиите, които честваха празниците и събиранятията си в тунелите на този хълм.

Събуди я пърхането на птица. Ангус се изправи и разпали огъня. Червеникавите езици се оцветиха в златисти тонове и блясъкът им привлече погледа на Маев.

— Гас... Гластбер...

Дану и Ангус бяха замръзнали пред разширениите й зеници.

— Гластонбрей...

— Маев, какво ти става?

— Не я докосвай — предупреди я Ангус. — Има видение.

Вгледаха се в стъклените очи на момичето, което продължаваше да реди тихо думи на някакъв незнаен език, без да отделя поглед от пламъците.

— Гластьнбъри Тор — прошепна Маев и вдигна лице към тях, сякаш ги виждаше за пръв път.

— Какво означава?

— Не знам — отвърна тя, — но така ще се нарича това място един ден.

Отново се загледа в пламъците.

— Камъните на пръстена ще изчезнат, но не и силата му, затворена завинаги в хълма.

Настана мълчание и в далечината се чу закъснялата песен на гмурец.

— Те ще дойдат.

— Кои?

— Жреците с бели одежди.

— Като нашите ли?

— Нас вече няма да ни има, но друидите ще опазят завета на дананците.

Писъкът на подплащена птица стресна Дану и Ангус.

— Маев — прошепна Дану, без да се осмели да я докосне.

— Ще бъдем прах и легенда — промълви Маев и една сълза затрептя между миглите ѝ. — Почти всичко ще се загуби. Само част от магията ни ще остане за бъдещето. И именно друидите ще я спасят.

Сълзата се търкулна мълчаливо, неспособна да се задържи в равновесие. Ангус я прегърна и погледът на Маев загуби чистия си блъсък.

— Трябва да побързаме — каза той и Маев сякаш излезе от летаргията си.

С вдигната високо факла, Ангус поведе жените към началото на пътеката, която пълзеше към върха. Малко преди да започнат изкачването, се спряха, за да огледат планината.

— Вече почти съмва — каза той и се обрна да ги погледне. — Скоро ще дойде часът, в който нашият и другият свят ще се срещнат. И снижавайки глас изрече заклинанието: — Както сме сега, сме били преди време; и както сме били преди време, ще бъдем отново.

Тръгна отново с жест, който накара кожения му плащ да изскърца. Маев и Дану го последваха мълчаливо.

До Пръстена на Слънцето не можеше да се стигне по права линия до върха. Трябаше да се следва път по спирала, да се заобикалят склоновете на хълма. Посветените в мистериите учеха последователността от звуци, които трябаше да повтарят, докато вървят по пътеката. Напевите заедно с безкрайните завои водеха до екстаз и позволяваха на човек да влезе жив в Отвъдното. Това временно посещение в друга реалност оставяше неизличима следа в душите, нещо като духовен отпечатък, чийто знак беше като фар, който никога не угасва. Само по този начин съществата успяваха да се разпознаят в други прераждания.

Вятърът се усили, докато приближаваха към върха; но всеки път, когато изглеждаше, че са на път да го достигнат, нов завой ги принуждаваше отново да се отдалечат, защото ръкавите на спиралата се връщаха или напредваха, следвайки сложна схема.

— Бих искала да знам откъде се е появило това име — прошепна Маев.

— Кое? — попита Дану.

— Пръстен на Слънцето — напомни й Маев. — Трявало е да го нарекат Пръстен на Луната.

— Защо?

— Пръстенът е образуван от осем кръга камъни. — И когато видя изражението на Дану, добави: — Осем е лунно число.

— Пръстенът на Слънцето носи име, което му подхожда — увери я Ангус. — Вярно е, че е изграден от осем кръга, но всеки има по девет камъка. Девет е слънчево число.

— А девет, повторено осем пъти е седемдесет и две — изчисли Маев замислена.

— Какво значение има това?

— Когато попитах Бриг защо са ни необходими седемдесет и два дни на усамотение, ми отговори, че седемдесет и две е магическо и стабилно число. Това число е на върха на този Каер Сидхе.

Маев си спомни погледа на старицата — древните очи, които отново щеше да срещне след няколко хилядолетия — и почти се наслади на спомена.

Беше невероятен късмет, че тримата се бяха срещнали, когато познанието на духа беше стигнало най-висшето си развитие, защото психичното зрение бе еволюционна случайност, обречена да изчезне. Беше чудо, че тримата бяха успели да постигнат сходно ниво на ясновидството и бяха съумели да запазят за собственото си бъдеще онова, което щеше да бъде изгубено след няколко поколения: желанието винаги да се срещат, да не престават да се търсят взаимно, ако не се намерят в някой от множеството си бъдещи животи.

Този спираловиден път също беше обучение, обречено на изчезване. Когато хората започнаха да се водят от външните си сетива, щяха да възникнат култове, основани на погрешни идеи, които да ги отдалечат от божествената им природа и безвъзвратно щяха да прекъснат пъпната връв, свързваща ги с божественото. Накрая щеше да се загуби всяка връзка с безтелесните същности, които могат да свържат човешките същества с Вселенската душа. Но те тримата щяха да преживеят целия този бъдещ хаос.

Ангус се обърна, за да се увери, че двете жени го следват. Маев го видя да гаси факлата о пода и почувства нежността на този мъж, който ги чакаше търпеливо, за да подновят изкачването си. За миг се зачуди дали това е истина, дали съществува онази вселена, където хората и боговете споделяха общ свят, дали отново щеше да срещне кротките очи на Бриг у едно създание, наречено Тирсо; дали любовната прегръдка на Ангус и хилядолетното отдаване на Дана щяха да съществуват, ако Ра-Теш, в някой живот, беше способен да я обича със същата болезнена страст, с която го бе обичала тя... Изплаши се пред вероятността надеждата ѝ да се ражда от ситуация, която я задължава да си измисля други хоризонти, за да облекчава душата си. Предположи, че в някои земи наблизо дебнат ужас и отчаяние, масово безразличие пред страданието и тъжният пейзаж на свят, в който хората са напуснали лоното на Богинята, за да честват безсмисления празник на властта и смъртта. Не искаше да се връща там, въпреки че в онзи свят бяха съществата, които най-много обичаше.

Внезапен леден вятър ги накара да спрат. Бяха вървели половин час, водени от светлината на звездите. Маев стисна широката и закриляща ръка, която се сключваше около нейната, и реши, че няма да се тормози повече с такива идеи. В крайна сметка времето не беше

линейно. Връщаše се към себе си като легендарната змия Уроборос и това беше заветът на ангелите, който не биваše да забравя. Каквото и да се случеше, тя щеше да се завръща непрекъснато към тази тайнствена и студена вселена, откъдето винаги би могла да избяга.

Корал Габлес, 1995

Издание:

Автор: Даина Чавиано

Заглавие: Затворена котка

Преводач: Катя Бобева

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: испански

Издание: първо

Издател: Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: кубинска

Отговорен редактор: Наталия Петрова

Редактор: Гриша Атанасов

Коректор: Грета Петрова

ISBN: 978-954-281-276-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2424>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.